

CASA CORPULUI DIDACTIC VÂLCEA

REVISTA NOVA DIDACT

Nr. 13
FEBRUARIE 2025

ANUL XVI

*REVISTĂ DE INFORMARE, OPINIE ȘI
CERCETARE PEDAGOGICĂ*

În acest număr:

- Resurse Educaționale Deschise
- Activități outdoor specifice învățământului preuniversitar
- Exemple de bună practică care pun în valoare profesorul ca formator al personalității elevilor

EDITURA NOVA DIDACT - RÂMNICU VÂLCEA 2025

Revista Nova Didact

Colectivul de redacție

DIRECTOR:

Prof. Florentina-Adina DOBRETE

MEMBRI:

Prof. Valeria ȘANDRU

Prof. Dumitru CIOBANU

Prof. Antoanela MĂRGĂRITA

Prof. Luisa Ana CIOCHINĂ

Prof. Daniel Gheorghe TUDOSOIU

Ec. Varinia DUMITRANA

Bibliotecar Georgeta PURANU

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

GRAFICĂ COMPUTERIZATĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

LAYOUT:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

COPERTĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

Autorii articolelor sunt responsabili pentru conținutul articolelor din revistă.

Editura NOVA DIDACT

Revista apare trimestrial, fiind editată și publicată de Casa Corpului Didactic Vâlcea

ISSN: 2285 - 1356

ISSNL: 1843 - 2026

EDIȚIE CD-ROM

Nava Didact

Cuprins

1.	<i>Succesul și modalități de abordare al succesului – studiu de specialitate de nivel național –</i>	10
	<i>Prof. Adina-Florentina Dobrete</i>	
	<i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	
2.	<i>Exemplu de resursă educațională la istorie</i>	22
	<i>Prof. Ciucă Carmen Elena</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea</i>	
3.	<i>Resurse educaționale deschise - Valorificarea inteligențelor multiple în predarea noțiunilor de Geografie, clasa a XI-a</i>	23
	<i>Prof. Lalu Mihaela Victoria</i>	
	<i>Liceul Tehnologic “Ferdinand I”, Râmnicu Vâlcea</i>	
	<i>Prof. Lalu Jany</i>	
	<i>Colegiul Național “Mircea cel Bătrân”, Râmnicu Vâlcea</i>	
4.	<i>Metode inovative de predare - Resurse educaționale deschise în învățământul primar</i>	26
	<i>Prof. înv. primar Nicolăescu Ștefania-Bianca</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu” Drăgășani</i>	
5.	<i>Exemplu de resursă educațională deschisă</i>	28
	<i>Prof. Carmen Ciucă</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Râmnicu Vâlcea</i>	
6.	<i>Resursa Educationala Deschisă - Past Continuous</i>	29
	<i>Prof. Vladut-Marin Maria</i>	
	<i>Liceul Tehnologic “Capitan Nicolae Plesoianu” Râmnicu Vâlcea</i>	
7.	<i>Modul III. Asamblări mecanice</i>	30
	<i>Professor Matei Marilena</i>	
	<i>Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea</i>	
8.	<i>Present Perfect Simple vs. Past Simple</i>	31
	<i>Prof. Vlăduț-Marin Maria</i>	
	<i>Liceul Tehnologic “Capitan Nicolae Plesoianu”, Râmnicu Vâlcea</i>	
9.	<i>Resursă educațională deschisă educație fizică și sport</i>	32
	<i>Prof. dr. Din Mihaela-Claudia</i>	
	<i>Liceul Tehnologic „General Magheru” Râmnicu Vâlcea</i>	
10.	<i>Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă</i>	34
	<i>Prof. inv. primar Ciurel Cristina Maria</i>	
	<i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	
11.	<i>Activitățile de tip outdoor – posibilități și modalități de organizare</i>	37
	<i>Prof. În. Preșcolar Udrete-Stoiculete Gabriela-Cristina</i>	
	<i>Școala Gimnazială, Comuna Frâncești, GPN Genuneni Județul Vâlcea</i>	
12.	<i>Activități outdoor în grădiniță: Educație timpurie prin joc și explorare</i>	39
	<i>Prof. Bondoc Luminița</i>	
	<i>Grădinița cu Program Prelungit nr.1 Călimănești</i>	
13.	<i>Activități outdoor specifice învățământului preuniversitar, nivel primar</i>	41
	<i>Prof. înv. Primar Dogaru Nicuța Aura</i>	
	<i>Colegiul Național de Informatică “Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea</i>	
14.	<i>Să protejăm natura, prietena noastră ! Exemple de bune practici.</i>	42
	<i>Prof. înv. primar Andrei Florentina</i>	
	<i>Grădinița cu Program Prelungit Nord2, Rm. Vâlcea</i>	

15.	<i>Contribuția educației fizice și a sportului la dezvoltarea personalității elevilor</i> <i>Prof. Psih. Dr. Calotă Elena Daniela</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	46
16.	<i>Beneficiile și exemplele activităților outdoor în învățământul preuniversitar</i> <i>Înv. Rachina Elena-Teodora</i> <i>Școala Gimnazială Udrești, Școala Primară Lăunele de Jos, Comuna Dănicei, Județul Vâlcea</i>	52
17.	<i>Activități outdoor- educație timpurie</i> <i>Prof. înv. preșc. Văleanu Maria Adriana</i> <i>Grădinița cu Program Normal Bătășani, Valea-Mare</i>	55
18.	<i>Sesiune de formare în mediul outdoor –conectarea profesorilor cu educația experiențială</i> <i>Prof. Bălăceanu Elena Gabriela</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea</i>	56
19.	<i>Educația outdoor în grădiniță</i> <i>Constantin Andreea Magdalena</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5 Râmnicu Vâlcea</i>	57
20.	<i>Educația outdoor – metodă inovativă de predare în recuperarea copiilor cu CES</i> <i>Pr. Prof. Lazăr Liviu</i> <i>Liceul Teoretic „ Gheorghe Surdu”- Brezoi</i>	59
21.	<i>Educația outdoor în învățământul preșcolar</i> <i>Prof. înv. primar Cornăcel Georgiana</i>	62
22.	<i>Lateralitatea în educația timpurie</i> <i>Prof. Gavrișiu Iuliana Claudia</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	65
23.	<i>Invitație la joacă senzorială</i> <i>Prof. Înv. Prep. Giuran Ana Maria</i> <i>Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Nicolae ” Râmnicu Vâlcea</i>	66
24.	<i>Natura- izvor de bucurie</i> <i>Prof. Înv. Preșcolar Cernatescu Larisa</i> <i>Prof. Înv. Preșcolar Necula Mihaela</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea</i>	69
25.	<i>Baschetul în ciclul primar</i> <i>Prof. Nițulescu Anca Filofteia</i> <i>Clubul Sportiv Școlar, Municipiul Râmnicu Vâlcea</i>	72
26.	<i>Proiect de activitate outdoor. Vizită la muzeul județean de istorie</i> <i>Prof. Bălăceanu Elena Gabriela</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea</i>	73
27.	<i>Baschetul - activitate extracurriculară în palatele copiilor</i> <i>Prof. Nițulescu Maria Laura</i> <i>Palatul Copiilor Drăgășani</i>	74
28.	<i>Educația outdoor în grădiniță</i> <i>Prof. Înv. Preșc. Iancu – Mihai Voica Anamaria</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești</i>	75
29.	<i>Activități outdoor</i> <i>Prof. dr. Din Mihaela-Claudia</i> <i>Liceul Tehnologic General Magheru Râmnicu Vâlcea</i>	76
30.	<i>Starea de bine a profesorilor și elevilor: resurse, impact și idei practice</i> <i>Prof. Înv. Preșc. Tolescu Nicoleta – Elena</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești</i>	77
31.	<i>Activitatea outdoor la grădiniță</i>	78

	<i>Prof. Educ. Timpurie Tănăsioiu Alice</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești</i>	
32.	<i>Etapele proiectării curriculumului</i> <i>Profesor metodist Valeria Șandru</i> <i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	81
33.	<i>Studiu privind orientarea școlară și profesională a elevilor din clasele a XII-a</i> <i>Consilier Școlar Prof. Roxana – Ionela Stan -Predici</i> <i>Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea</i>	83
34.	<i>Abordarea integrată în învățarea științelor naturii</i> <i>Prof. Înv. Primar: Onea Andreea-Bianca</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea</i>	87
35.	<i>Analiză literară a unei povești terapeutice (Revenirea la grădiniță de Georgiana Pițigoi)</i> <i>Prof. pt. învă. preșcolar: Pițigoi Georgiana</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1 Călimănești, Vâlcea</i>	91
36.	<i>Jocuri didactice utilizate în orele de literatură în ciclul primar</i> <i>Prof. Georoiu Elena-Daniela</i> <i>Școala Gimnazială, Comuna Bunești, Județul Vâlcea</i>	94
37.	<i>Familia și școala, vectori ai integrării copilului</i> <i>Profesor logoped Margarita Antoanela</i> <i>CJRAE VÂLCEA</i>	96
38.	<i>Méthodes actives employées pendant la classe de français langue étrangère</i> <i>Prof. Dorobanțu Simona Cristina</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Rm. Vâlcea</i>	97
39.	<i>Avantajele și dezavantajele folosirii tehnologiei în procesul educative</i> <i>Prof. Stan Oana-Elena</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Traian, Râmnicu Vâlcea</i>	99
40.	<i>Cadrul didactic-promotor și facilitator în dezvoltarea emoțională și socio-educățională a elevului</i> <i>Prof. Prodănescu Fabiola</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	101
41.	<i>Calculul facil al indicatorului lui Euler</i> <i>Prof. Suditu Adela</i> <i>Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea</i>	103
42.	<i>Și copilul cu deficiențe are dreptul să se joace și să învețe</i> <i>Prof.înv.primar Mucălău Letiția</i> <i>Școala Gimnazială „Luca Solomon”-Vaideeni Jud.Vâlcea</i>	104
43.	<i>Metode și tehnici interactive folosite în predarea informaticii</i> <i>Prof. Ciochină Luisa Ana</i> <i>Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea</i>	106
44.	<i>Carierea didactică din perspectiva sec. al XXI-lea - studiu de specialitate-</i> <i>Prof. Dăncău Monica Adriana</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud.Vâlcea</i>	109
45.	<i>Dezvoltarea personalității elevului prin acțiuni de voluntariat</i> <i>Prof. Samoilă Mirela Andreea</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea</i>	110
46.	<i>Carierea didactică -studiu de specialitate -</i> <i>Dir. prof. Din Andreea-Maria</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud.Vâlcea</i>	111
47.	<i>Școala online – între necesitate și progres</i> <i>Prof.înv.preșcolar Dumitru Mariana Georgeta</i>	112

	<i>Liceul „Preda Buzescu”,GPN Nr.2 Berbești</i>	
48.	<i>Exemple de bune practici, privind utilizarea în activitatea didactică a unor procedee,metode și tehnici, care au ca scop creșterea calității în educație</i>	114
	<i>Prof. Constantin Andreea Magdalena</i>	
	<i>Școala Gimnazială Nr.5 Râmnicu Vâlcea</i>	
49.	<i>Poezii pentru prichindei</i>	118
	<i>Prof. Înv. Preșcolar Giuran Ana Maria</i>	
	<i>Grădinița Toți Sfinții Râmnicu Vâlcea</i>	
50.	<i>Rolul platformelor educaționale în școala românească -studiu de specialitate-</i>	119
	<i>Prof. înv. preșcolar Gavrilă Ana-Maria</i>	
	<i>Liceul „Preda Buzescu”Berbești, Jud.Vâlcea</i>	
51.	<i>Egalități de șanse -studiu de specialitate-</i>	120
	<i>Prof. înv. preșcolar Gioga Elena Luminița</i>	
	<i>Liceul „Preda Buzescu”Berbești, Jud.Vâlcea</i>	
52.	<i>Inteligența Artificială: o privire de ansamblu</i>	122
	<i>Prof. Pădurețu Emil</i>	
	<i>Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea</i>	
53.	<i>Un puzzle numit „educație eficientă”</i>	123
	<i>Prof. dr. Sevastia DICU</i>	
	<i>Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Băbeni, Vâlcea</i>	
54.	<i>Metoda cubului si învățarea prin descoperire folosite la orele de informatică</i>	125
	<i>Prof. Cataragă Stefania Issabella</i>	
	<i>Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea</i>	
55.	<i>Oralitatea stilului în opera lui Ion Creangă</i>	126
	<i>Prof. Alina Mihăilescu</i>	
	<i>Colegiul Național de Informatică ”Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	
56.	<i>Metode moderne folosite la orele de fizică</i>	128
	<i>Prof. Roxana Sasu</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea</i>	
57.	<i>Modalități de abordare a textului narativ la clasele primare</i>	130
	<i>Prof. înv. primar Podaru Elena-Georgiana</i>	
	<i>Liceul „Gheorghe Surdu” Oraș Brezoi</i>	
58.	<i>Modele de metode moderne aplicate la ora de geografie</i>	131
	<i>Prof. Mihaela Tudosoiu</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea</i>	
59.	<i>Modele de metode moderne aplicate la ora de istorie</i>	133
	<i>Prof. Daniel Tudosoiu</i>	
	<i>Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea</i>	
60.	<i>Metoda cubului si învățarea prin descoperire folosite la orele de informatică</i>	135
	<i>Prof. Ceaușu Geta-Cristina</i>	
	<i>Școala Gimnazială „Take Ionescu”, Râmnicu Vâlcea</i>	
61.	<i>Organizarea procesului educative al dirigintelui</i>	136
	<i>Prof. Savu Adrian</i>	
	<i>Scoala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea</i>	
62.	<i>Perspective contemporane și inovatoare în reprezentarea anotimpului rece în pictură</i>	139
	<i>Prof. Înv. Prep. Giuran Ana Maria</i>	
	<i>Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Nicolae” Râmnicu Vâlcea</i>	
63.	<i>Prevenirea discriminării și promovarea acceptării diferențelor culturale</i>	141
	<i>Profesor Andrei Simona</i>	

	<i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	
64.	<i>Abordarea conflictelor din mediul școlar la orele de dirigenție. Model de proiect didactic</i> <i>Prof. Radu Emilia</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”- Râmnicu Vâlcea</i>	143
65.	<i>Profesorul ca formator al personalității elevilor</i> <i>Prof. Ioana Lidia Paula</i> <i>Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea</i>	144
66.	<i>Organizarea intelectuală a unei biblioteci pentru copii</i> <i>Bibl. Georgeta Puranu</i> <i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	145
67.	<i>Paralela între auditul intern și auditul extern</i> <i>Ec. Varinia Dumitrana</i> <i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	153
68.	<i>Profesorul- formator al personalității elevilor</i> <i>Prof. ed. timpurie Spafiu Andreea</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești</i>	160
69.	<i>On Writing Different Types of Paragraphs</i> <i>Prof. Dr. Carmen Popescu</i> <i>Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea</i>	161
70.	<i>Educația și creativitatea: o perspectivă dublă-studiu de specialitate-</i> <i>Prof. înv. preșcolar Stoian Amalia Ileana</i> <i>Liceul „Preda Buzescu” Berbești, Jud.Vâlcea</i>	162
71.	<i>Triada predare-învățare-evaluare în activitatea didactică</i> <i>Prof. dr. Mihaela Duțu</i> <i>Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea</i>	165
72.	<i>Utilizarea feedbackului pozitiv pentru obținerea unui răspuns adecvat la stimulii educaționali</i> <i>Prof. înv. preșcolar Băra Florentina-Diana</i> <i>Liceul „Gheorghe Surdu” Brezoi</i>	167

Succesul și modalități de abordare al succesului - studiu de specialitate de nivel național -

Prof. Adina-Florentina Dobrete
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Principii de bază în atingerea succesului

Principalul motiv pentru care majoritatea oamenilor nu reușesc să realizeze ceea ce vor să realizeze este acela că le lipsește o definiție clară a succesului și a surselor acestuia. Asta deoarece, în ciuda dorinței de a reuși, nu își precizează cu suficientă limpezime ce anume doresc. Astfel, ei nu ajung să afle de ce capacități dispun și se resemnează să rămână ceea ce sunt și să facă ce au mai făcut.

De multe ori ne măsurăm succesul comparându-l cu al celorlalți, însă succesul autentic îl reprezintă valorificarea propriului potențial, dezvoltarea și îmbogățirea propriei personalități. Poți măsura succesul comparând ceea ce ai realizat cu ceea ce știi că ești în stare să realizezi. Când trăiești la adevăratul tău potențial, ai succes indiferent dacă nu ești o celebritate sau dacă nu ai strâns averi. Pe de altă parte, chiar dacă ești foarte cunoscut și ai bani din belșug, dacă nu trăiești conform potențialului tău (fizic, intelectual, emoțional și spiritual), îți vor lipsi starea de fericire interioară, echilibrul și capacitatea de a te bucura de viață.¹

Din fericire, arta succesului se învață. Iar cele mai utile surse sunt mărturiisrile celor care și-au creat singuri succesul, după multe încercări, greșeli și sute de lecții ale vieții.

Iată, în continuare, câteva metode eficiente pentru a dobândi mai mult succes²:

1. Stabilește-ți corect obiectivele!

Obiectivele constau în ceea ce dorești să fii, să faci și să obții. Există câteva reguli de stabilire a unui obiectiv:

- Să fie clar, precis, ușor de formulat într-o singură propoziție;

1 ***, Curriculum-ul preșcolar. *Educația și instruirea copiilor de 5-7 ani în grupele pregătitoare*, Știința, Chișinău, 2000, p.63;

2 Cungi C., *Cum să ne afirmăm*, Editura Polirom, Iași, 2003, p.184;

- Să fie măsurabil;
- Să fie formulat pozitiv;
- Să fie credibil pentru tine însuși;
- Să fie mobilizator (să te pasioneze);
- Să aibă un termen de timp (cu excepția cazurilor în care obiectivul nu depinde numai de tine - de exemplu: *să îmi întâlnesc partenerul ideal*);

2. Cunoaște-te pe tine însuși!

Fă-ți timp pentru a te observa și analiza cu atenție. E foarte important să te înțelegi, să stabilești în ce valori și prin-cipii crezi, care îți sunt limitele și potențialul. Succesul tău depinde de cât de bine te cunoști și cât de clar îți este drumul pe care îl alegi în viață.

3. Învață să te accepți și să te placi!

Dobândirea succesului presupune un anumit grad de autoacceptare și respect de sine. Asta înseamnă să-ți asumi pro-pria ființă fără a te plânge, să înțelegi că ești om, că ești supus greșelii, dar și capabil de realizări uluitoare. Nu-ți pune bețe în roate, menținându-ți o părere proastă despre tine și despre capacitățile tale. Învață să-ți recunoști potențialul și să te apreciezi cu adevărat³.

4. Vreau și Pot

Cultivă-ți și dezvoltă-ți o stare de spirit de tip *Vreau și pot*. Este cea mai bună rețetă pentru a-ți îmbunătăți imaginea despre tine însuși și pentru a-ți spori auto-respectul. Prin atitudine aceasta îți clădești încrederea în tine însuși, de care ai mare nevoie pentru a-ți împlini scopurile și a te bucura de succes.

5. Controlul gândurilor

A-ți ține sub control gândurile înseamnă a decide singur asupra destinului propriu -altfel spus, de tine depinde cum îți va fi viața. Desigur, nu e ușor să-ți înnoiești felul de a gândi și e nevoie de mult efort pentru a te debarasa de vechile gânduri negative. Hrănește-ți mintea cu gânduri și atitudini pozitive, fiindcă succesul este în mare parte rezultatul unui optimism autentic.

George Bernard Shaw despre succes: *Oamenii dau întotdeauna vina pe împrejurări pentru ceea ce sunt. Eu nu cred în împrejurări. Oamenii care reușesc în viață sunt aceia care pleacă în căutarea împrejurărilor favorabile dorite, și dacă nu le găsesc, le creează.*⁴

Unele dintre caracteristicile de bază ale liderilor, precum și ale persoanelor care ocupă locuri

3 Idem.

4 Miroiu A., *Învățământul românesc azi. Studiu de diagnoză*, Editura Polirom, Iași, 1998, p.230;

înalte pe scara ierarhică a vieții sunt:

- Conștientizează cine sunt;
- Știu în ce cred;
- Știu pentru ce luptă.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, dezbateri, întâlniri cu specialiști medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în atenție, deopotrivă, părinții și educatoarele în vederea educării copiilor:⁵

1. Să-ți iubești copilul

Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l deranjezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.

2. Să-ți protejezi copilul.

Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.

3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău.

Să transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă, tot timpul, comunitatea *mamă-copil-tată*. Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.

4. Să te joci cu copilul tău.

Să-ți faci timp pentru copilul tău, să vorbești cu el, să te joci cu el cum îi place (jocurile lui), să iei în serios jocul lui, să te familiarizezi cu lumea imaginilor lui.

5. Să lucrezi cu copilul tău.

Să-ți ajuți copilul când încearcă să participe la muncă în casă ori în grădină.

Când copilul este mai mare, să-l obișnuiești să participe la treburile zilnice din gospodărie și pentru gospodărie.

6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.

Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Propriile tale experiențe sunt lipsite de valoare pentru copilul tău. Trebuie să ai curajul să-i dai prilejul de a-și acumula experiențe proprii, chiar

dacă sunt legate de anumite riscuri⁶.

7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane.

Să înfățișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți.

Ajuta-l pe copil să recunoască și să respecte aceste limite.

8. Să-l înveți să fie ascultător.

Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru alții. Răsplătește-l pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire!

9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe.

Copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în aceasta lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate!

10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (*călătorii, excursii, vacanțe, serbări de familie, manifestări sportive, spectacole*).

În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, de exemplu: pricepere, sănătate fizică și psihică, simțul răspunderii.⁷

Priceperea implică atât cunoștințe teoretice privind educația în familie, cât și deprinderi practice referitor la modul cum să lucreze propriul lor copil. Este necesar ca părinții să fie calmi și, în același timp, fermi atunci când fac observații copiilor, să nu-și piardă cumpătul să încerce să înțeleagă că educarea copilului trebuie făcută cu blândețe și nu cu furie.

Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnătate pentru copiii lor, constituindu-le baza zestrei biologice care se transmite. Efortul părinților, în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor, nu este suficient fără o atmosferă de bună

6 Idem.

7 Verza E., Verza E., *Psihologia vârștelor*, Editura Prohumanitate, București, 2000, p. 386;

5 Yasiliev M., *Activități distractive cu conținut matematic*, în *Revista de Pedagogie și Psihologie*, Chișinău, 1994, nr. 7-9, pp. 12-15;

înțelegere, dragoste și optimism.⁸

Simțul răspunderii îi obligă pe părinți să se gândească la viitorul copiilor lor. De aceea, ei trebuie să fie preocupați **cum, când să** fie severi, dar mai ales **cât** pot fi de severi.

Copilul se hrănește la fel ca și noi, adulții, din trăiri frumoase care ne ridică deasupra cotidianului, trăiri care ne oferă prilejul să cunoaștem viața altor oameni și lumea. Așa cum.

Fiind o premisă principală a formării conduitei morale, educația morală în familie nu se poate rezuma la un simplu pro-ces de transmitere didacticistă a unor cunoștințe, norme sau principii abstracte.

Este necesar a avea în vedere întreg ansamblul conștiinței morale a copilului adică constituirea unor sentimente și convingeri durabile, a unor deprinderi și obișnuințe, cu alte cuvinte, a pune accentul atât pe componenta cognitivă, cât și pe cele de natură afectivă, evaluativă sau comportamen-tală.⁹

Stima de sine și încrederea în sine -factori ce favorizează succesul

Auzim adesea în jurul nostru formulări de genul *are încredere în sine* sau *nu are încredere în sine, se respectă* sau *nu se respectă*. Ce este încrederea în sine? De unde știm că o persoană are încredere în sine și o bună stimă de sine și o alta nu are încredere în sine și are o stimă de sine scăzută? Care sunt semnele obiective care ne ajută să tragem aceste concluzii? Dar cum gândim despre noi înșine? De unde știm dacă avem încredere în noi și o stimă de sine pozitivă? Cum se manifestă o imagine de sine pozitivă? Dar o imagine de sine negativă? Care sunt consecințele unei imagini de sine pozitive/negative? Care sunt factorii care favorizează dezvoltarea stimei de sine? Ce legătură există între imaginea de sine, stima de sine și încrederea în sine? Cum se construiește încrederea în sine?

Imaginea de sine este definită de modul în care ne percepem propriile noastre caracteristici fizice, emoționale, cognitive, sociale și spirituale care conturează și întăresc dimensiunile eului nostru. În funcție de percepția noastră la un moment dat al dezvoltării noastre, de ceea ce ne-am dori să fim sau ceea ce am putea deveni, putem distinge mai multe ipostaze ale eului nostru: eul actual, eul ideal și eul

8 Osterrieth P., *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973, p.241;

9 Rusnac S., *Consiliere psihologică în grup. Forme și metode*, ULIM, Chișinău, 2005, p.127;

viitor.

Imaginea de sine ne influențează comportamentele, de aceea este important să ne percepem cât mai corect, să dezvoltăm convingeri realiste despre noi înșine. Există persoane care, deși au o înfățișare fizică plăcută, se percep ca fiind fie prea slabe sau prea grase, prea înalte sau prea scunde, insuficient de inteligente etc. Percepția de sine nu reprezintă adevărul despre noi, ci este doar o *hartă* pentru propriul *teritoriu* (*Harta nu este teritoriul* - PNL), un barometru al stării noastre de bine. Relațiile armonioase cu membrii familiei și cei din jur, performanțele profesionale, asumarea unor responsabilități în acord cu resursele proprii indică o imagine de sine pozitivă, în timp ce absența motivației sau o motivație scăzută, agresivitatea defensivă, comportamentele de evitare, rezistențele la schimbare sunt principalii indici pentru o imagine de sine negativă.¹⁰

Stima de sine reprezintă modul în care ne evaluăm pe noi înșine în raport cu propriile așteptări și cu ceilalți și este direct proporțională cu conștientizarea valorii noastre. Fiecare ființă umană este unică și are o valoare care merită să fie respectată. Valoarea unei ființe umane este dată de suma comportamentelor, acțiunilor și potențialităților sale trecute, prezente și viitoare. Capacitatea ființei umane de a se proiecta în viitor, de a-și conștientiza, dori și anticipa devenirea prin raportarea la experiențele și succesele anterioare și credința despre propria eficacitate contribuie la întărirea stimei de sine.

Am auzit mulți părinți spunând: *Nu faci bine, lasă că fac eu că știu mai bine* sau *Ești prea mic, nu poți tu să faci asta*. Astfel de fraze pot ucide în fașă încrederea în sine. Din dorința de a-i feri de suferințe și eșecuri în viață, mulți părinți își supra-protejează copiii menținându-i dependenți și împiedicându-i astfel să-și dezvolte încrederea în sine. Încrederea în sine depinde mai mult de capacitatea noastră de a face anumite lucruri, în timp ce stima de sine reprezintă rezultatul unei auto-evaluări și are un rol foarte important în stabilirea identității noastre. O stimă de sine pozitivă se bazează pe percepția pozitivă despre propriile noastre comportamente, de aceea este important să ne respectăm nevoile și limitele pentru că acțiunile noastre să ne pună în valoare, să

10 Munteanu A., *Psihologia copilului și a adolescentului*, Editura Augusta, Timișoara, 1998, p. 196;

fie viabile în ochii noștri.¹¹

Încrederea în sine nu este înnăscută și nu depinde doar de educația pe care am primit-o în copilărie când părinții noștri ne-au învățat să facem împreună cu ei și ne-au stimulat să ne asumăm responsabilități pentru a deveni autonomi în viață. Încrederea în sine este realistă și predictibilă, deoarece se sprijină pe rezultate concrete obținute în trecut, pe experiențele reale pe care o persoană le-a trăit și care-i permit să prezică rezultatele la care se așteaptă în viitor. Deci încrederea în sine nu este oarbă și prezintă o anumită doză de incertitudine. Ea se bazează pe conștientizarea propriilor cunoștințe și competențe într-un anumit domeniu, pe rezultatele pozitive obținute anterior și este întreținută prin abordarea treptată a altor experiențe în scopul de a fixa și transfera competențele, precum și pentru a descoperi alte competențe de care nu eram conștienți.¹²

Este important ca experiențele noi să fie abordate treptat, deoarece eșecurile repetate la experiențe noi pentru care nu reușim să găsim o explicație pot avea efecte negative asupra încrederii în sine și a stimei de sine. Dacă suntem flexibili și putem reîncadra acțiunile și experiențele noastre astfel încât să vedem partea bună, pozitivă a lucrurilor și să învățăm ceva din ceea ce ni se întâmplă, reușim să ne construim încrederea în sine și să ne întărim stima de sine. Convingerile noastre ne dirijează comportamentele, de aceea este important să păstrăm acele convingeri care sunt bune pentru noi și ne ajută să ne schimbăm cadrele de referință. Abordarea unei situații dintr-o altă perspectivă ne permite să ne schimbăm reacțiile, să dezvoltăm comportamente noi, mai adecvate situației prezente și să obținem astfel rezultate mai bune în viață.

Oamenii obișnuiți, de regulă, au o stare permanentă de neîncredere în visele lor, în valori și în idealuri. În consecință, sunt în permanentă nehotărâți și bat pasul pe loc. La celălalt pol, liderii rezolvă orice problemă, care apare.

Totul începe în interiorul nostru. Cele mai mari valori se ascund în nucleul personalității. Ele te fac să fii cel care ești. Acțiunile tale sunt dictate de către valorile ascunse în interiorul tău, indiferent de faptul dacă le conștientizezi sau nu. Cu cât mai mult vei cunoaște ceea ce se ascunde în interiorul tau, cu

11 Laudau E., *Psihologia creativității*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979, p. 276;

12 Mărgineanu N., *Condiția umană*, Editura ALL, București, 2003, p.234;

atât mai eficient și mai exact vei acționa în exterior.

Cinci niveluri ale personalității¹³

Ne putem imagina personalitatea sub forma de copac tăiat, cu cercurile sale concentrice, care se propagă de la centru spre periferie. Personalitatea este determinată de cinci cercuri. Primul este cercul valorilor, care se extinde până la cercul convingerilor. Valorile determină convingerile pe care le ai vizavi de tine și de lumea care te înconjoară. Dacă prețuiești dragostea, compasiunea și mărinimia, atunci ești convins că oamenii din jurul tău sunt destoinici de aceste valori și vei avea o atitudine pe potrivă.

Speră la mai bine

Convingerile, la rândul lor, determina a treia componentă a personalității -cercul așteptărilor. Dacă ești posesorul valorilor pozitive, atunci crezi că ești un om bun. Dacă crezi în tine, atunci aștepti să se întâmple doar lucrări bune și vei fi montat permanent pozitiv, vei fi plin de viață și orientat spre viitor, vei căuta părțile bune ale oamenilor și ale situațiilor. Al patrulea nivel este statutul de viață. El exprimă valorile, convingerile și așteptările tale. Presupunem că trăiești într-o lume de basm și crezi în succesele personale, care urmează să apară. În acest caz, ești convins că tot ce se întâmplă cu tine, într-un fel sau altul, te ajută să obții succesul. În consecință, achiziționezi un statut de viață pozitivist, în raport cu cei care te înconjoară, și ei, la rândul lor, vor avea aceeași atitudine pozitivă față de tine. Îți va apărea o mare poftă de viață și vei fi un optimist incurabil. Oamenii vor munci cu mare plăcere alături de tine și pentru tine, vor avea o mare satisfacție de la această colaborare, vor dori să cumpere de la tine și să-ți vândă mărfuri, precum și să te ajute. De aceea o atitudine interioară pozitivistă merge mână în mână cu succesul exterior. Al cincilea nivel sunt acțiunile tale. Ele, în final, sunt reflecția valorilor, convingerilor și așteptărilor. Succesele tale sunt determinate de ceea ce se petrece în interiorul tău și de nici un alt factor.

Relația interior - exterior

După modul în care omul își construiește viața, putem afla la ce se gândește în permanență. Cel care este pozitivist, optimist, orientat spre scopuri și viitor are o viață externă fericită și plină de succes. Aristotel spunea că scopul vieții umane este obținerea fericirii personale. Apogeul fericirii este atins atunci când acțiunile tale sunt în concordanță cu convingerile și

13 Miroiu A., *Învățământul românesc azi. Studiu de diagnoză*, Editura Polirom, Iași, 1998, p.230;

cu valorile tale. Trăind în armonie cu ceea ce consideri că este valoros, de preț și demn, involuntar te simți fericit și încrezut. Scopurile trebuie să corespundă valorilor, iar valorile scopuri-lor. De aceea evaluarea valorilor este punctul de start pentru scopuri mărețe și acțiuni perfecte. Pentru a evalua valorile este ne-voie să decidem ce este într-adevăr important și tot restul vieții să ne supunem acestor scopuri. Orice încercare de a acționa în contradicție cu convingerile interioare provoacă stres, insatisfacție, pesi-mism, încrâncenare și dezamăgire. Responsabilitatea ta de bază în raport cu tine este să cunoști perfect valorile tale.

Înțelege ce vrei cu adevărat

Stiven Covi a spus: *Dacă avansezi pe scara succesului, atunci ea este rezemată de zidul corect.* O altă frază înaripată aparține lui Carly Simon: și aceasta este tot ce mi-am dorit. Mulți oameni merg o viață spre scopurile fixate, și în momentul realizării lor nu au nici o satisfacție. Acest lucru se întâmplă atunci când acțiunile externe sunt în distonanță cu convingerile interioare. Nu permite ca aceasta să se întâmple și cu tine. Socrate a spus următoarele: *Viața nu costă nimic fără experimente.* Este valabil și pentru valorile tale. Potrivește-ți acțiunile cu valorile tale. Oprește-te din când în când și întreabă-te: *Care sunt valorile mele în acest domeniu?* În Biblie este un asemenea pasaj: *Ce folos că ai cucerit lumea, dacă pe tine te-ai distrus?* Cei mai fericiți oameni de pe pământ sunt cei care trăiesc în armonie cu convingerile lor și se călăuzesc de credo-ul personal. Nefericit este cel care trăiește în distonanță cu ceea ce crede și ce prețuiește.¹⁴

Ai încredere în propria intuiție

Încrederea în sine este temelia măreției. Credința în sine este rezultatul ascultării intuiției. Oamenii devin măreți atunci când încep să asculte de forul interior și cred că fiecare pas este coordonat de forțele superioare. Viața în armonie cu adevăratele valori este cel mai sigur drum spre încrederea în sine, spre stima personală și demnitate. Practic, orice problemă poate fi rezolvată cu ajutorul valorilor personale. De fiecare dată când ești supus unui stres întreabă-te: *În ce mod, în situația creată, acțiunile mele sunt în distonanță cu valorile mele?*

Urmărește modul tău de comportament

Cum poți afla care sunt adevăratele tale valori. Foarte simplu. Valorile se reflectă întotdeauna în acțiuni, mai ales în situații critice sau stresante.

14 Mărgineanu N., *Condiția umană*, Editura ALL, București, 2003, p.234;

Atunci când vei fi impus de situație să acționezi într-un fel sau altul, totdeauna vei face acest lucru în concordanță cu cele mai importante și de valoare principii ale tale din acest moment. Valorile sunt aranjate într-o anumită ierarhie. Unele sunt mai importante, altele mai puțin importante. Pentru a afla cine ești și spre ce tinzi, decide prioritatea fiecărei valori. Doar în cazul când vei avea o imagine clară a ierarhiei valorilor tale, vei putea să-ți organizezi viața ta exterioară.

Factorii succesului școlar

Măiestria pedagogică exprimă nivelul superior al competenței didactice. Ea nu se confundă cu tehnica predării sau cu priceperea de a utiliza inactivitatea didactică metodele și procedeele cele mai eficiente; măiestria pedagogică consta în priceperea de a acționa permanent și adecvat în orice situație didactică în spiritul obiectivelor educaționale.

Este capacitatea profesorului de a gândi, proiecta, organiza și conduce în spirit creator și cu mare eficiență procesul de instruire și educare.¹⁵

Prin măiestria pedagogică se manifestă un complex de însușiri ale personalității, cum sunt atracția pentru activitatea cu elevii, calmul, răbdarea, simțul măsurii, suplețea, fermitatea, spiritul de inventivitate și creativitate. După Pavelcu ea presupune: cunoașterea de sine, iubirea profesiei de cadru didactic și a elevului, axate pe optimism pedagogic și capacitatea de a forma și dezvolta la copil o energie, o valoare, ea însăși creatoare de valori culturale, materiale și spirituale [apud 53, p. 72],

Capacitatea de instruire, componentă esențială a măiestriei pedagogice, constă, în general, în priceperea de a organiza materialul de învățat și de a-l preda într-o formă accesibilă și atractivă. Această capacitate este corelată cu inteligența profesorului, implicată nemijlocit în selectarea materialului din disciplina de specialitate și în organizarea și sistematizarea lui pentru a putea fi transmis în condiții optime. A preda -subliniază A. Ionescu- înseamnă a prezenta fapte, exemple, modele, exponate etc., a propune elevilor o activitate asupra acestora, adică a-i conduce să le analizeze, să le compare -deci, să lucreze cu acest material- și să extragă apoi esențialul, pe care să-l fixeze în definiții, legi, principii etc.¹⁶

Competența psihopedagogică presupune ca profesorul să stăpânească temeinic sistemul

15 Adler A., *Cunoașterea omului*, Editura IRI, București, 1996. p. 273.

16 Adler A., *Cunoașterea omului*, Editura IRI, București, 1996. p. 273;

de cunoștințe și priceperi pe care îl predă, să-și organizeze ideile într-o expunere logică, coerentă, clară, precisă, în conformitate cu cerințele pedagogice moderne. Predarea trebuie să fie atrăgătoare, sugestivă, antrenantă.

Aceasta vizează cunoașterea capacităților personale de către fiecare profesor în parte. Supraestimarea calităților pro-prii, infatuarea, disprețul față de elevi și față de alte persoane cu care intră în relație provoacă incompatibilitate și desconsiderare. Se relevă că astfel de trăsături negative de personalitate dau naștere la numeroase conflicte între profesor și elev și între profesor și colegii din instituția de învățământ respectivă. O corectă evaluare a calităților personale, și îndeosebi modestia, dimpotrivă, atrag prețuirea și respectul atât din partea elevilor, cât și din partea celorlalți profesori. Dar modestia și corecta autoevaluare a capacităților și calităților personale nu trebuie să conducă la o auto-subevaluare a acestor calități, la lipsa de încredere în forțele proprii, pentru că aceasta este dăunătoare atât profesorului, cât și activității didactice în general.

Cunoașterea elevului este absolut necesară întrucât procesul de predare nu se desfășoară la întâmplare, ci avându-se în vedere cunoașterea particularităților de vârstă și individuale ale acestuia. Profesorul are datoria de a-și adapta strategiile și metodele de predare-învățare în raport cu aceste particularități. De asemenea, este necesar ca el să posede informații referitoare la interesele și aptitudinile elevilor pentru a le potența în mod corespunzător și a le direcționa spre un domeniu în care ele să fie dezvoltate și valorificate atât în favoarea elevului, cât și a societății.

Competența didactică și, totodată, măiestria pedagogică sunt de neconceput fără atașamentul sau iubirea față de elev. Elevul simte când este iubit și când nu este iubit. El trăiește intens trebuința de afecțiune, de prietenie, de atașament, de atitudine plină de căldură și înțelegere din partea profesorului. Atitudinea rece, distantă este dăunătoare relațiilor interpersonale ale profesorului cu elevii săi.

Desigur, atașamentul, dragostea, iubirea față de elev nu trebuie confundată cu slăbiciunea și cu excluderea exigenței. Iubirea față de elev se împletește armonios cu respectul față de personalitatea lui în formare. Pavelcu consideră că *Adevărata iubire pedagogică se deosebește de cea părintească, adesea oarbă și exclusivă; ea este îmbinată cu exigență, echilibrată de simțul dreptății și al respectului reciproc, luminată de conștiința*

*demnității și a răspunderii, despuiață de interesul personal al educa-torului...*¹⁷

Iubirea pedagogică este dirijată de rațiune, este echilibrată nu pentru a-i face favoruri elevului și nu pentru a-i satisface unele slăbiciuni, ci pentru a-l educa și a-i dezvolta personalitatea.

Numeroși oameni ai școlii au subliniat că fără atașamentul, fără iubirea față de elevi nu poate fi practicat meseria de profesor.

Autoritatea își are izvorul în competența și prestigiul profesorului și exclude atitudinea de a ofensa elevul. Ea nu se bazează pe interdicții, ci pe sprijin și stimulente de mobilizare a energiilor. Nu înseamnă nici tiranie și nici intimidare, ci atitudine fermă și respect față de elevi. De asemenea, autoritatea nu duce la distanțarea, ci dimpotrivă, la apropierea față de elev, la înțelegerea nevoilor și a problemelor care îl frământă.

Autoritatea se îmbină cu exigența. Un profesor exigent cu elevii este exigent, mai întâi, cu el însuși. Exigența, ca și autoritatea, întărește climatul de înțelegere reciprocă, în beneficiul întregii activități instructiv-educativă.

Tactul pedagogic este o componentă esențială și specifică a măiestriei și competenței didactice. El constă în capacitatea profesorului de a acționa adecvat și suplu în diverse situații ale procesului de predare-învățare. Într-o cercetare efectuată de Dan-Spănoiu unui grup de elevi de vârstă școlară mijlocie li s-a cerut, între altele, să prezinte însușirile profesorului pe care îl consideră preferat. Printre acestea ei au menționat: explică bine lecția, pe înțelesul elevilor, este binevoitor, calm, îi iubește pe copii și îi ajută; este vesel, simpatic; îi apreciază corect pe elevi; este exigent; înțelege problemele vârstei; este inteligent, talentat.

Toate acestea, apreciază autoarea, exprimă tendința motivațională a elevilor spre un model de profesor preferat și constituie o manifestare a orientării personalității, în sensul asimilării unor valori de comportament școlar și social. Ele exprimă totodată trăsăturile specifice unui profesor care manifestă tact pedagogic.

Profesorii și elevii din clasele mai mari menționează, în general, cam aceleași însușiri ale profesorului care posedă capacitatea denumită tact pedagogic. Astfel, Stepanovic arată că profesorii concep tactul pedagogic ca o abilitate de a înțelege elevii, de a fi omenos, de a evalua și nota corect,

17 Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale*, Vol II, Editura Polirom, Iași, 1998, p. 432;

de a da dovadă de exigență și severitate moderate, de a sprijini și îndruma elevul, de a-i ierta greșelile minore, de a fi drept în acordarea recompenselor și a pedepselor, de a nu-l persecuta pe elev, de a nu-i aminti mereu de o greșeală.

Elevii, din clasele mari, la rândul lor, menționează: omenia, însușirea de bun psiholog, înțelegerea sentimentelor de prietenie și dragoste la tineri, ignorarea micilor abateri, renunțarea la pedeapsă când elevul și-a recunoscut vina, discreție în problemele personale sau de familie ale elevului, evaluarea și notarea obiective, de a nu fi prea sever, *a ști de glumă* (simțul umorului) etc. Tactul pedagogic solicită inteligență, ingeniozitate și afectivitate pentru a se acționa adecvat, suplu și creator în vederea reușitei depline a actului educațional.

Aptitudinile educative se diferențiază de cele *didactice*, ele referindu-se la capacitatea profesorului de a forma convingerile morale, civice, estetice etc. ale elevilor; de a exercita influențe pozitive asupra vieții lor afective (provocare de emoții și sentimente pozitive puternice); de a forma și dezvolta deprinderile și obișnuințele de conduită morală, civilizație, patriotică; de a exersa și educa trăsăturile pozitive de voință și caracter; de a organiza și desfășura activități educative la clasă și în afara ei; de a evalua și autoevalua activitățile educative.

Se relevă că a educa, alături de a instrui, înseamnă totodată a dezvolta la elevi virtuți sociale, a le forma respectul pentru profesori și colegi prin metode și procedee pedagogice în cadrul cărora să fie eliminate abuzurile de disciplinare.

Măiestria pedagogică înseamnă deci, nu numai a instrui, ci și a educa. Ea corelează pe deplin cu cerințele formulate de științele educației și psihologia școlară referitoare la formarea și dezvoltarea adecvată a personalității elevilor.

Cooperarea este o altă modalitate prin care se dezvoltă gândirea elevilor. Numeroase cercetări au avut ca obiect activitatea cooperantă a grupului (mai ales, în rezolvarea problemelor).

Învățarea în grup are efecte pozitive asupra gândirii și o întâlnim atât la nivelul preuniversitar, cât și la -nivel universitar (realizarea comună a unor proiecte, dezvoltarea unor teme, pregătirea în, -grup pentru examene).

În grup se formulează mai multe puncte de vedere, uneori contradictorii care, pentru găsirea soluțiilor corecte, solicită intens gândirea, stimulând efortul fiecărui elev. Prin transfer, fiecare membru al grupului asimilează de la ceilalți diferite strategii

rezolutive.

Reprezentările sociale sunt imagini, concepte, idei, credințe (convingeri) asupra unor procese sau evenimente sociale: comportamente de grup, relații dintre indivizi, statusuri, stiluri comunicative etc.

Psihologia socială a educației a studiat reprezentările sociale pe care le au profesorii și reprezentările sociale aparținând elevilor și a demonstrat dependența de ele a eficienței în activitatea didactică a profesorului și în reușita școlară a elevului.

Zicala populară *cine are carte, are parte* este o reprezentare socială, o imagine, o idee sau o credință că cine absolvă anumite trepte ale învățământului se va bucura de un succes mai mare în activitatea viitoare și va avea o viață mai prosperă. Astfel de imagini sau credințe exercită deci, o intensă influență asupra comportamentelor oamenilor în general, cât și asupra aceluia de a se dedica studiilor.

Credințele sau convingerile sunt atât de natură cognitivă, cât și de natură afectivă, întrucât implică idei și sentimente. Ele sunt foarte rezistente la schimbare, datorită afectivității, fiind adânc înrădăcinate în psihicul uman. Organizându-se în sisteme de structuri, credințele influențează profund activitatea instructiv-educativă.

Un autor, Gilly (1984), a analizat rezultatele unei anchete și a pus în evidență două aspecte importante ale reprezentărilor sociale pe care le au învățătorii asupra elevilor: primul, legat de conformismul elevilor în realizarea sarcinilor școlare, relevă că trăsăturile unui elev bun sunt: atenția, tenacitatea, activismul, responsabilitatea, interesul pentru munca, regularitatea efortului; cel de-al doilea aspect, care are în vedere participarea elevilor la viața grupului școlar, atrage atenție asupra faptului că buna integrare și acceptare de grup reprezintă două condiții importante ale reușitei școlare. Alte studii pe aceeași temă și-au propus să pună în evidență reprezentările profesorilor de liceu asupra elevului bun și asupra elevului slab. În aceste reprezentări elevul bun are ca note: motivat, inteligent, harnic, adaptat. Elevul slab manifestă lipsa de motivație, inadaptare.

Majoritatea cercetărilor subliniază că în reprezentările profesorilor efortul voluntar al elevului reprezintă principala condiție a reușitei școlare. De aceea, efortul de a învăța este valorizat într-o măsură mai mare decât este valorizată inteligența. Este citat Mollo care ajunge la concluzia că în reprezentările profesorilor asupra elevului bun s-au fixat însușirile: mobilizarea (efortul), realitățile intelectuale și spiritul

participativ.

Ceea ce influențează puternic reprezentările profesorului sunt statutul și rolul lui. Reușita și eșecul școlar sunt înțelese și evaluate din perspectiva normelor și reglementărilor instituției de învățământ unde acesta își desfășoară activitatea.

Elevii, la rândul lor, își formează și ei reprezentări asupra profesorilor, care își vor pune amprenta pe interacțiunea cu ei și reprezentări asupra profesorilor, care își vor pune amprenta pe interacțiunea cu ei și le vor influența performanțele școlare. Acest tip de reprezentări sociale se dezvoltă îndeosebi pe baza evaluării capacității empatice a profesorilor (pornindu-se de la posibilitatea lor de a participa la emoțiile și sentimentele eleviilor, la împărtășirea acestora, de a se transpune în psihologia lor), a capacității organizatorice de care dau dovadă (de a organiza, îndruma și conduce clasa de elevi) și a capacității lor de instruire (claritatea explicațiilor și accesibilitatea cunoștințelor). De fapt, caracteristicile profesorului *bun* nu au fost întotdeauna bine definite, în această privință existând încă opinii divergente, care pornesc de la sistemul de valori avut în vedere de observator și de la așteptările care decurg din acest sistem. De obicei, sunt considerați ca fiind *buni* profesorii care respectă normele grupului cărui îi aparțin și care obțin performanțe ridicate în activitatea instructiv-educativă. Gherghinescu consideră că *noțiunea de profesor bun pare a fi relativă la experiența, cultura, valori acceptate de observator, idei pedagogice în curs, dependente de natura disciplinei și chiar de elevii înșiși*.

Grupurile sociale sunt numeroase. Clasa de elevi ca grup social face parte din grupul mic, care de obicei cuprinde sub 30 de membri. Grupul de elevi este un grup formal (organizat pe bază de reglementări școlare, după anumite reguli). Profesorul face parte din conducerea grupului, el are datoria de a cunoaște tensiunile existente în grup, cazurile de deviere de la normele grupului și de a lua și aplica măsurile de îndreptare care se impun. Un bun conducător al grupului urmărește să transmită cel puțin o mică parte din autoritatea sa grupului clasei, sau unui nucleu al acesteia. Un asemenea lider sprijină, în mod real, elevii să-și păstreze trăsăturile de grup. Un bun lider posedă abilitatea, deprinderea și înțelegerea necesare pentru a-i ajuta pe membrii grupului la satisfacerea trebuințelor și aspirațiilor lor.

Conducerea grupului de elevi de către profesor ocupă locul central în sistemul interacțiunilor de la acest nivel. El coordonează, planifică, supraveghează

și evaluează activitatea membrilor grupului. Se ocupă de atitudinile, moralul, starea de spirit și climatul de grup. În calitate de lider, se bucură de autoritatea și prestigiul conferite de statutul și de rolul său în învățământ, precum și de calitățile lui personale: capacitatea de a conduce, competența profesional-științifică, cea psiho-pedagogică și psihosocială. Lewin, Lippitt și White au efectuat cercetări referitoare la avantajele și dezavantajele diferitelor stiluri sau maniere ale adulților-lideri de a se comporta în grupurile de copii și de a surprinde impactul acestora asupra comportamentelor de grup și individuale. Grupurile de copii de 11 ani aveau de realizat aceleași sarcini. Au fost studiate următoarele trei tipuri de conducere sau de leadership: leadership-ul autoritar, leadership-ul democratic și laissez-faire.

Liderul autoritar se ocupă de problemele grupului și adoptă toate deciziile privind organizarea și activitatea acestuia. El nu le spune copiilor nimic referitor la planul de activitate a grupului, un control strict asupra realizărilor sarcinilor.

Liderul democratic, de asemenea, nu participă întotdeauna la activitatea de grup. El însă evită să ia de unul singur decizii, în schimb îi îndeamnă pe copii să adopte măsurile cele mai bune pentru organizarea activității. Când copiii îi solicită sprijinul în realizarea sarcinii, acesta le era oferit imediat. De obicei, liderul democrat le pune la dispoziție două alternative, iar grupul de copii era lăsat să selecteze liber alternativa pe care o considera mai eficientă. În vederea îndeplinirii obiectivului propus membrii grupului se puteau asocia, tot în mod liber, cu cine voiau.

În stilul de conducere laissez-faire, liderul-adult are mai mult un rol pasiv, el lăsând în seama copiilor toate inițiativele. Deși afișa o atitudine prietenoasă, prin comportamentul său sugera indiferență și neimplicare, în sensul că ezită când se află în situații de a oferi sfaturi și evită orice gen de evaluare.

Una dintre concluziile acestor cercetări este aceea că în condițiile leadership-ului autoritar copiii aveau tendința de a transfera toată responsabilitatea asupra adultului. Dependența față de acesta îi face pe copii pasivi, irascibili, uneori afișând chiar gesturi de revoltă. În celelalte grupuri nu s-au constatat astfel de comportamente și relațiile cu liderul erau amicale. Atmosfera tensionată determină în grupurile autoritare agresivitate, apatie care afectează unitatea grupului.

Dimpotrivă, în grupurile democratice și

laissez-faire raporturile dintre copii sunt detensionate și facilitează manifestări de prietenie. Cele trei stiluri de conducere se diferențiază și în privința motivației și a eficienței. Astfel, când liderul autoritar lipsea, copiii încetau lucrul, în timp ce absența liderului democratic nu producea acest efect.

În anumite condiții, stilul autoritar se dovedește și el a fi util. Astfel de condiții sunt, de exemplu, buna structurare a sarcinii, simpatia membrilor grupului și posibilitatea de a recompensa și de a sancționa corect. *De aceea, apreciem că profesorii eficienți sunt cei ce știu să țină o dreaptă cumpănă între controlul strâns și exigent și deplina libertate de decizie a clasei.*

Conducerea și controlul pe care profesorul le exercită în clasă exprimă de fapt autoritatea și puterea sa. Puterea constă în capacitatea cadrului didactic de a produce comportamente proiectate. Ea se află la baza tuturor formelor de interacțiune. În psihologia socială a educației se relatează despre mai multe tipuri de putere a profesorului, cu precizarea că din acest punct de vedere elevul este dezavantajat, el neavând nici un fel de putere. Atunci când elevul este sancționat pozitiv pentru orice, chiar dacă nu a învățat și nu a depus nici un efort desigur ca rezultatele finale vor fi negative. Din cercetările efectuate până acum rezultă necesitatea că profesorul să-și bazeze autoritatea pe *puterea de referință* (întemeiată pe identificarea elevului cu profesorul, deținătorul puterii) și să evite de a-și baza puterea pe coerciție. Exercitarea puterii coercitive duce doar la rezultate temporare, ea constituindu-se de fapt într-un factor blocant pentru activitatea de învățare.

În grupul de elevi, datorită relațiilor de la-individ la in-divid, elevii și profesorii se cunosc direct și reciproc. Fiecare îi cunoaște personal pe ceilalți, ei acționând împreună în procesul de comunicare, de a fi evaluat de către cei din jur, de a împărtăși gânduri, sentimente și convingeri. Zapan propune o tehnică de *apreciere obiectivă a personalității* bazată pe cunoașterea reciprocă a indivizilor din același grup și pe realizarea unei percepții sociale a lor. Aceasta tehnică presupune: colectarea aprecierilor emise de membrii unui grup asupra performanțelor proprii, ca și ale celorlalți; efectuarea de aprecieri cu privire la primele rezultate și ierarhizarea indivizilor avându-se în vedere aceste rezultate; corelarea ierarhiei de la prima și de la cea de-a doua apreciere cu ierarhia reală a rezultatelor.

Aprecierea devine cu atât mai obiectivă, cu cât aceasta evaluare exprimă, mai veridic, trăsăturile

respective de personalitate. Întotdeauna aprecierea persoanelor presupune raportarea rezultatelor colectate de la un model sau clasificarea lor. S-a constatat că aprecierile în grup sunt mai obiective decât cele individuale.

Nu este posibilă cunoașterea de la prima întâlnire a membrilor unui grup. La început se poate obține cel mult o imagine globală și superficial, pe baza unor aspecte exterioare și ne semnificative. Cunoașterea în grup presupune timp și în mod necesar interacțiunea indivizilor.

Cunoașterea interpersonală este dependentă, atât de capacitatea de cunoaștere a celui care realizează cunoașterea, cât și de cunoașterea în grup de către ceilalți a persoanei asupra căreia este îndreptată cunoașterea.

Evaluarea se referă la nivelul și valoarea performanțelor școlare ale elevilor, la măsura în care aceste performanțe se află în concordanță cu obiectivele educaționale, toate acestea oferind datele necesare pentru adoptarea celor mai bune decizii pe care le poate lua educatorul. De aceea, evaluarea trebuie să stea în atenția oricărui educator.

Cozărescu și Ștefan (2004) sunt de părere că problemele psihologice ale evaluării pot fi studiate prin raportare la: profesorii care evaluează; elevii care sunt evaluați; părinții pentru care evaluarea realizată de profesori este o modalitate de a stabili o comunicare cu ei; administratorii școlii, care își fac pe acest fundament, o idee despre ceea ce realizează profesorul; comunitatea, în general care, datorită evaluărilor, stabilește clasamente atât ale profesorilor, cât și ale liceelor (în funcție de rezultatele la bacalaureat).

Dezbateri științifice au stârnit nu numai tehnica evaluării, care în ultimul timp a cunoscut îmbunătățiri substanțiale, ci și factorii care produc dificultăți în realizarea ei. Acești factori țin, mai ales, de personalitatea profesorului și, fiindcă sunt analizați, pe larg, în manualele de pedagogie, noi îi vom aminti aici: efectul *halo*; efectul de contrast; efectul de ordine; ecuația personală a evaluatorului; efectul de similaritate; efectul tendinței centrale; eroarea logică; efectul Pygmalion.

Din unele lucrări se poate desprinde concluzia că tehnica evaluării ar avea o importanță mai mică și că educatorul prin subiectivitatea lui, ar putea uneori, să asigure o obiectivitate chiar mai mare. Ni se pare însă că este o exagerare, provenită din dorința de a sublinia rolul profesorului în evaluare. Suntem însă de părere că tehnica evaluării își are rolul ei bine

stabilit.

De asemenea, avem convingerea că micșorarea coeficientului de subiectivitate din actul evaluării este dependentă nemijlocit de lupta în sine și cu sine a educatorului și de valorile sociale și morale după care acesta se conduce. Orice profesor trebuie să cunoască tehnica evaluării, întrucât *Cultura evaluării se învață, în egală măsură de către profesori și elevi, fiind una dintre sursele principale pentru diminuarea tensiunii create de evaluatori.*

Dezbaterile cooperante pe o temă antrenează operațiile intelectuale ale fiecărui participant.

De asemenea, cooperarea face posibil schimbul de informații, care îmbogățesc structurile cognitive individuale.

Activitatea în grup a elevilor, discutarea anumitor teme sau proiecte este foarte variată. Se subliniază că, de exemplu, la literatură, istorie, filozofie predominantă este analiza și inter-pretarea de texte. La matematică, fizică, chimie accentul este plasat pe rezolvarea de probleme despre care știm că ocupă locul central în dezvoltarea capacităților intelectuale și în psihologia gândirii.

Definiția succesului și a oamenilor de succes

Este o întrebare inevitabilă, care se referă la aspirații și la modurile de a le atinge. Succesul poate fi privit din multe puncte de vedere: țintă, scop urmărit, criteriu de clasificare, stare de spirit. Ca stare de spirit ar fi acea trăire de o intensitate maximă pe care o resimte o persoană atunci când atinge un anumit scop de natură materială sau spirituală.

Înseamnă să poți să îți creezi un context în care să se întâmple tot ceea ce îți propui și, mai mult, să ai parte apoi și de lucruri la care nu te-ai gândit.

Succesul are o componentă externă, socială, adică să fii cel mai bun în domeniul ales, și una internă și emoțională, care ține de activități, oameni și rezultate care îți înfrumusețează viața.

Este altceva decât perfecțiunea, este o țintă la care ajungi dacă ai greșit într-atât încât ai învățat din eșecurile tale, ți-ai depășit limitele și ai asimilat mereu lucruri noi.

Cu siguranță în procente s-ar descrie așa: 40% muncă, 20% vizionarism și 40% hazard. Multă muncă și un pic de noroc.

Să fac ceva deosebit și într-un mod corect, iar rezultatul să reziste în timp. Ambele componente ale succesului sunt la fel de importante, pentru că în lumea de azi trebuie să te diferențiezi, și pentru a putea să ai un sentiment de împlinire sufletească.

În afaceri, să atingi nivelul financiar dorit fără să ai nici un regret sau amintire neplăcută. Și nu regret nici perioada grea de la început, când stricam toate cămășile mele cu glicol, nici faptul că am ales să nu fac nici un compromis. Am construit încet și toate au venit la timpul lor.

Să ajungi să lucrezi cu oameni interesanți, pe care îi ad-miri și care să te considere un partener egal de discuție.

Succesul înseamnă să cunoști ceea ce contează cu adevărat pentru tine, ce te reprezintă și duce la împlinirea ta, la dezvoltarea ca persoană. În afaceri, reprezintă îndeplinirea și chiar depășirea obiectivelor, fără a face rabat de la etică. Să reușești să obții ce ți-ai propus și de preferat mai mult decât ceilalți. Atingerea unui scop. *Ai atins un succes, treci mai departe*, ar putea fi deviza succesului. Este important să-ți propui în permanență scopuri noi, să fii într-o permanentă mișcare, să fii dinamic, să bifezi tot ce realizezi, după care să-ți propui alte scopuri.

Cele șapte principii ale lui Donald Trump

1. Trebuie să ai din naștere suficientă inteligență.
2. Trebuie să-ți placă ceea ce faci.
3. Nu abandona niciodată ceea ce ai început.
4. Încrederea în sine este cea mai importantă.
5. Divide et impere - Dezbină și cucerește.
6. Trebuie să-ți păstrezi calmul în majoritatea situațiilor.
7. Trebuie să fii loial. Donald Trump.

Auzim adesea persoane care spun: *Speranța moare ultima*. Sunt oameni care privesc lucrurile cu o doză de optimism în noianul de probleme care îi înconjoară.

Într-o viață care nu este trăită pe roze, doză de optimism necesară nu o putem găsi decât în sufletul nostru. Atunci când suntem împovărați de griji și credem că nu mai putem face față este necesar să privim lucrurile cu detașare și cu optimism.

Psihologii spun că o gândire pozitivă atrage după sine lucruri pozitive, iar o gândire negativă atrage, desigur, lucruri negative. Există și o explicație logică, având în vedere faptul demonstrat că, odată ce avem o minte limpede putem rezolva problemele cu mult mai multă ușurință, pe când, având mintea încărcată negativ, nu putem găsi soluții rapide și clare pentru situațiile dificile cărora trebuie să le facem față în viața de zi cu zi.

Pe de altă parte, o gândire pozitivă ne face să privim viața cu detașare sau cu o implicare constructivă. Este ca și când te-ai confrunta cu

rezolvarea unei probleme de matematică. Dacă pleci de la premisa că nu ești în stare să o rezolvi, nu are niciun sens să te apuci de ea. Doza de neîncredere este mai mare decât doza de încredere. Dar dacă pleci de la premise că trebuie să o rezolvi și ca ești în stare să faci acest lucru, doza ta de optimism va crește odată cu puterea de muncă și de concentrare.

Este demonstrat științific că cei care manifestă o gândire pozitivă au parte de soluționarea majorității problemelor cu care se confruntă, dar au și un tonus bun, fapt ce le conferă mult mai multă putere de muncă și luciditate.

De ce să nu ne axăm mai mult spre o gândire pozitivă emanând totodată raze de fericire și bucurie în jurul nostru, în loc să privim totul în gri, de ce să nu căutam să observăm bucuria, frumusețea, dragostea și splendoarea întregului ce ne înconjoară. Dacă o să căutam bucuria, atunci când o s-o găsim o să devenim dependenți de ea și să ne-o dorim pentru tot restul vieții.

Exemplu de resursă educațională la istorie

Prof. Ciucă Carmen Elena

Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

1. Disciplina pentru care s-a realizat proiectarea: **ISTORIE**
2. Tema: **CONSTITUȚIA ROMÂNIEI DIN 1866**
3. Metoda/tehnica folosită: **CITIREA RECIPROCĂ**
4. Timpul alocat: **15 minute**
5. Modul de organizare al elevilor: **PE GRUPE**
6. Descrierea activității

Elevii sunt împărțiți în grupe de câte 4 în care fiecare are un rol bine definit: Rezumatorul – cel care face un scurt rezumat al textului citit, expune ceea ce este important; Întrebătorul – cel care pune întrebări clarificatoare (unde se petrece acțiunea?, de ce personajul a reactionat așa?, ce înseamnă?); Clarificatorul – el trebuie să aibă o viziune de ansamblu, să încerce să răspundă întrebărilor grupului și să discute termenii necunoscuți; Prezicătorul – cel care își va imagina, în colaborare cu ceilalți care va fi cursul evenimentelor.

- Realizarea acestei metode presupune parcurgerea mai multor etape:
- Explicarea scopului și descrierea metodei și celor patru strategii.
- Împărțirea rolurilor elevilor.
- Organizarea pe grupe. Lucrul asupra textului.
- Realizarea învățării reciproce.
- Aprecieri, completări, comentarii.

Elevii au fost împărțiți în 6 grupe a câte 4 elevi fiecare, s-a folosit aceeași fișă de lucru în care fiecare din cei 4 elevi- Rezumatorul, Întrebătorul, Clarificatorul și Prezicătorul au avut sarcini clar trasate pentru rolul ce le-a fost alocat.

7. Nota: Se atașează fișele de lucru sau se notează sarcinile pe care le primesc elevii

“Constituția din 1866 este prima constituție propriu-zisă a [României](#), adoptată după modelul Constituției [Belgiei](#) din [1831](#). Constituția a fost

adoptată în timpul regelui [Carol I](#), fiind cea mai longevivă constituție (1866-1923) și cea mai importantă realizare a regimului lui Carol I. Ea transforma [România](#) în monarhie constituțională ereditară (în linie coborâtoare directă și legitimă a mării sale principelui Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, din bărbat în bărbat. prin ordinul de primogenitură și cu exclusiunea perpetuă a femeilor și coborâtorilor lor - Art. 82) și prevedea principii democratice precum: separarea puterilor în stat, responsabilitate ministerială, drepturi și libertăți cetățenești, dar menținea totodată votul cenșitar (persoanele puteau vota pe baza unei sume de bani, astfel cei care votau erau adesea marii proprietari de pământuri, în majoritate conservatori). A fost prima constituție elaborată fără concurs străin și fără aprobare externă, devenind un act de manifestare a independenței, făcând abstracție de suzeranitatea otomană și garanția colectivă a celor 7 mari puteri, oferind totodată cadrul pentru evoluția statului român pe baze moderne și democratice.

Trăsături:

- este prima constituție internă românească
- a fost promulgată fără a se cere acordul Marilor Puteri
- a fost elaborată după modelul [Constituției Belgiene din 1831](#)
- este un act de factură liberală
- proclama suveranitatea națională
- guvernarea era reprezentativă și responsabilă
- se instituia principiul separării puterilor în stat
- monarhia reprezenta forma de guvernământ în stat și era ereditară

Constituția din 1866 și-a încetat aplicabilitatea la data intrării în vigoare a [Constituției din 1923](#).”

(Gh. Sbârna- Constituțiile României. Studii)

Sarcini:

Rezumatorul: Să noteze minim 3 idei principale din textul lui Gh. Sbârna.

Întrebătorul: Să noteze minim 3 întrebări despre Constituția de la 1866.

Clarificatorul: Să explice rolul și principalele trăsături ale Constituției.

Prezicătorul: Să noteze efectul adoptării actului fundamental pe termen lung.

Resurse educaționale deschise - Valorificarea inteligențelor multiple în predarea noțiunilor de Geografie, clasa a XI-a

Prof. Lălu Mihaela Victoria

Liceul Tehnologic "Ferdinand I", Râmnicu Vâlcea

Prof. Lălu Jany

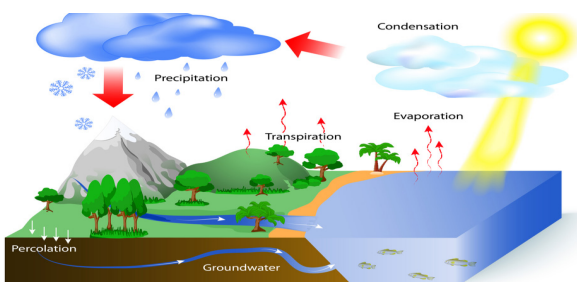
Colegiul Național "Mircea cel Bătrân", Râmnicu Vâlcea

TIPURILE DE MEDII GEOGRAFICE DEFĂȘURAREA LECȚIEI

1. Verificarea și fixarea cunoștințelor dobândite anterior - *Relațiile dintre componentele mediului înconjurător*

- **Cerința nr. 1:** Numiți trei relații/ legături existente între componentele mediului înconjurător

- **Cerința nr. 2:** Analizați imaginea de mai jos și precizați: denumirea fenomenului redat, cauzele, etapele producerii și tipurile de relații în care poate fi încadrat fenomenul respectiv.

Sursa: <https://baby.unica.ro/circuitul-apei-natura-pe-intelesul-copiilor-2236861.html>

2. Captarea atenției

- **Cerința nr 3:** Observați mediul din fotografia afișată pe ecran și descrieți-l

Se va realiza introducerea în noua temă: **TIPURI**

DE MEDII GEOGRAFICE

Verificarea înțelegerii se realizează prin întrebări.

Sursa: <https://www.pinterest.pt/pin/546694842250094063/>

3. Dirijarea activității de predare – învățare-evaluare

Mediile geografice vor fi descrise/ caracterizate prin intermediul tehnicii Inteligențelor multiple îmbinată cu tehnica

Excursia imaginară într-o zonă naturală.

Etape de realizare:

Etapa 1: Constituirea grupurilor de lucru (membrii unui grup vor include elevi de același tip de inteligență).

Etapa 2: Grupurile descriu/caracterizează mediile geografice, dar în moduri diferite, corespunzător rolului fiecăruia. Menționăm că fiecare grup va studia un anumit fragment de text din cadrul temei. Elevii vor folosi algoritmul indicat, hărțile tematice, imaginile etc. La lecție pot fi aplicate posterele elaborate de elevi (pe parcursul lecției sau acasă), utilizând diferite tehnici de prezentare grafică (ori prezentări la computer).

Profesorul, pe parcursul lecției, va ajuta fiecare grup de lucru, va dirija activitatea elevilor, va urmări disciplina.

Elevii vor avea la dispoziție pentru realizarea sarcinilor 20 de minute.

Grupul 1 – Inteligența verbal-lingvistică

Sarcini de lucru:

1. Compuneți o poezie despre pădurile ecuatoriale umede, folosind textul și imaginile de pe

videoproiector

2. Alcătuiți o povestire despre pădurile ecuatoriale umede, reflectând primele impresii ale diferitelor persoane care au vizitat această zonă pentru prima dată (în urma studierii surselor suplimentare).

Grupul 2 – Inteligența logico-matematică

Sarcini de lucru:

1. Calculați ce suprafață ocupă pădurile ecuatoriale umede, folosind o foaie de matematică și hărțile din manual.

2. Determinați, aplicând rețeaua de grade a hărții fizice a lumii, în limitele căror latitudini și longitudini geografice se încadrează fiecare tip de mediu.

Grupul 3 – Inteligența vizual-spațială

Sarcini de lucru:

1. Indicați, pe harta-contur, limitele zonelor geografice.

2. Reprezentați, printr-o schemă, repartiția etajată a vegetației în fiecare tip de mediu.

Grupul 4 – Inteligența corporal-kinestezică

Sarcini de lucru:

1. Reprezentați, printr-o schemă, interacțiunea componentelor naturii în mediile geografice;

2. Reprezentați pe un poster condițiile climatice în care se formează fiecare tip de mediu.

Grupul 5 – Inteligența muzicală

Sarcini de lucru:

1. Elaborați o prezentare la computer despre cultura și modul de viață a pigmeilor în pădurile ecuatoriale, a eschimoșilor în zona arctică.

2. Scrie versurile unui cântec despre p ă d u r i l e

ecuatoriale ale Africii.

Grupul 6 – Inteligența interpersonală

Sarcini de lucru:

1. Faceți o prezentare pe poster despre importanța mediilor Terrei și viața omului.

2. Argumentați necesitatea protecției pădurilor ecuatoriale umede, studiind surse suplimentare.

Grupul 7 – Inteligența intrapersonală

Sarcini de lucru:

1. Stabiliți un plan de acțiuni pentru extinderea suprafeței ocupată de pădurile ecuatoriale umede.

2. Spuneți ce ați face pentru a vă adapta să trăiți în regiunea pădurilor ecuatoriale.

Grupul 8 – Inteligența naturalistă

Sarcini de lucru:

1. Identificați principalele specii de plante și animale din fiecare tip de mediu, indicând modul lor de adaptare la condițiile climatice.

2. Faceți o prezentare pe poster despre plantele și animalele din fiecare tip de mediu, studiind textul din manual și sursele suplimentare.

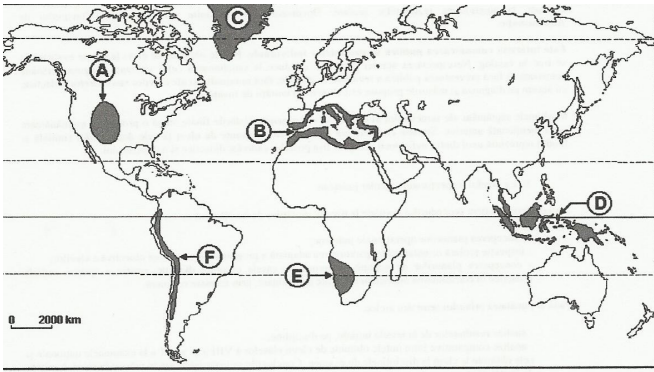
Etapa 3: Evaluarea activității – fiecare grup de lucru va prezenta întregii clase produsul muncii în grup, iar ceilalți elevi vin cu aprecieri și completări.

4. Atingerea feed-back-ului

Solicită elevilor să identifice, pe suportul cartografic, trei țări în care se desfășoară deșerturile tropicale.

5. Obținerea performanței - Prin fișe de lucru

Fișa nr 1

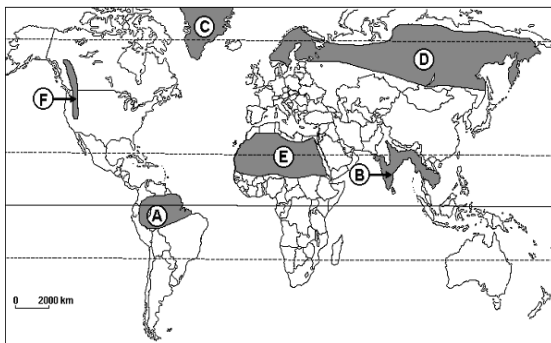
Având în vedere harta de mai sus precizați:

- Pădurile ecuatoriale sunt specifice mediului notat pe hartă cu litera.....
- Un tip de mediu azonal dintre cele notate pe hartă este cel notat cu litera.....
- Mediul notat pe hartă cu litera E are un climat.....
- Climatul mediteranean este specific mediului notat pe hartă cu litera.....
- Pentru mediul notat cu A vegetația specifică este de.....
- Cele mai reduse influențe antropice apar în mediul notat pe hartă cu litera.....

Caracterizați mediul notat pe hartă cu litera B, precizând:

- trei state pe teritoriul cărora apare acest tip de mediu;
- două caracteristici climatice;
- tipul de vegetație și tipul/clasa de sol.

Fișa nr 2

Având în vedere harta de mai sus precizați:

- Numele deșertului din mediul notat pe harta cu litera E,
- Numele fluviului care traversează mediul marcat pe harta cu litera A
- Numele mediului notat pe harta cu litera B

Scrieți pe fișa de lucru, litera corespunzătoare răs-

punsului corect pentru fiecare dintre afirmațiile de mai jos:

- Este traversat de Tropicul Racului mediul marcat, pe hartă, cu litera: **a. A b. C c. D d. E**
- Musonii sunt vânturi care bat în mediul notat pe hartă cu litera: **a. F b. D c. B d. C**
- Selvasul brazilian se găsește în mediul marcat pe hartă cu litera : **a. D b. A c. F d. E**

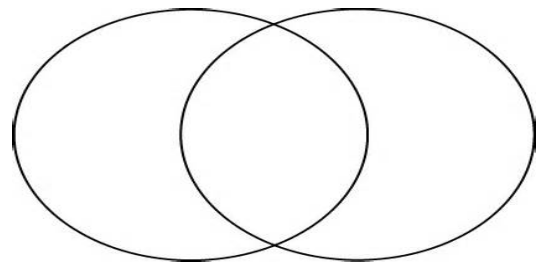
Notați pe fișa de lucru dacă afirmațiile sunt adevărate sau false:

- În mediul musonic plouă foarte mult vara**
- Peisajul de dune se găsește în mediul marcat pe hartă cu litera E
- Abanosul și mahonul sunt specii care se găsesc în mediul notat pe hartă cu litera A

Fișa nr 3

Utilizând Diagrama Venn specificați ce elemente comune/ elemente distincte prezintă **mediul temperat oceanic** și **mediul temperat continental**

Mediul temperat oceanic M e d i u l temperat continental

Material bibliografic:

- Negut S., Ielenicz M., Balteanu D., *Manual pentru clasa a XI-a*, Editura Humanitas
- Ilinca N., *Didactica geografiei*, Editura Corint
- Dulamă Maria Eliza, *Didactica geografiei*, Editura Bons Offices, 2007

Metode inovative de predare - Resurse educaționale deschise în învățământul primar

Prof. înv. primar Nicolăescu Ștefania-Bianca
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”
Drăgășani

„Cadrul didactic este astăzi inclus în mecanismul unei societăți în continuă și tot mai accelerată schimbare. Cursantul vine la școală cu o experiență directă (și mai ales cu o experiență mediată prin intermediul mijloacelor moderne de comunicare în masă) care nu poate fi ignorată. Iar drept consecință imediată- cele trei legi elaborate de către Kounin (apud Charles, 1992) devin cu atât mai actuale:

1. Progresul-elevii să aibă permanent senzația că progresează, că au câștigat ceva important în urma lecțiilor predate;
2. Provocarea- lecțiile trebuie să fie altfel alcătuite încât să îl provoace pe elev;
3. Varietatea -elevul de astăzi se plictisește foarte repede de un mod de instruire pe care cadrul didactic îl preferă;

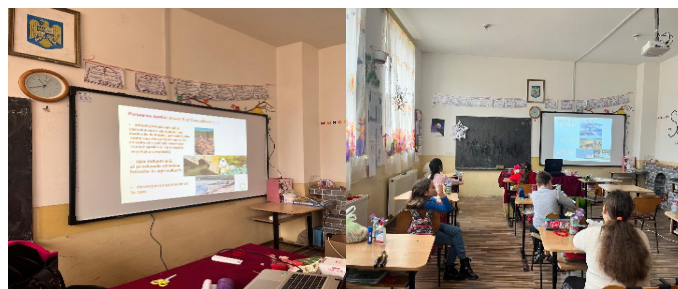
De aceea cadrul didactic trebuie să aibă la îndemână un adevărat arsenal de metode didactice.”¹⁸

Știm toți cum societatea și mai ales mediile școlare au cunoscut o schimbare, de la sălile de clasă concrete la cele online și învățarea hibridă. Cu toate acestea, ecranele laptopurilor, tabletelor și telefoanelor au ajuns să le „fure mințile” copiilor (să îi facă dependenți de tehnologie sau poate să-i plictisească-dormind la ore/cursuri), în timp ce noi, profesorii ne mințim că totul este bine și că prin simpla noastră acțiune de predare elevii sunt atrași și dezvoltă abilități de perfecționare.

Ei bine...această trecere a educației de la normal la online ne-a făcut să conștientizăm faptul că predarea tradițională (prelegerea) nu mai este soluția ideală pentru atingerea finalităților dorite în învățarea și evaluarea elevilor din zilele noastre. Dacă până acum ceva timp rolurile profesorilor și ale elevilor

erau bine delimitate prin simpli emițători și receptori de informații, epoca contemporană ne-a demonstrat că trebuie să aducem un plus predării, ceva nou, inovativ.

Acest lucru „inovativ” am încercat să îl abordez și eu la clasă încă din primul an de predare (în prezent având trei de vechime) prin diverse metode interactive, bazate pe joc, animație și aplicație online (jocuri educative în „WordWall”, aplicații cu rol în fixarea cunoștințelor cu ajutorul platformei Twinkl și prezentări cu rol informațional în „Canva”). Toate aceste resurse m-au ajutat să înțeleg cât de important este să atragi elevul în procesul educativ prin diverse metode interactive și creative. De ce spun toate aceste lucruri?...Pentru că am reușit să îmi atrag elevii spre materii mai puțin plăcute (istorie, matematică) doar prin implicarea și înțelegerea a ceea ce au nevoie cei mici (să aibă încrederea în învățătorul lor, lejeritatea de a comunica cu acesta în situațiile în care se simt nesiguri și cel mai important „relația de amicitie” dintre profesor și elev).

În contextul noilor provocări generate de schimbările recente din domeniul educației, multe instituții școlare, cadre didactice și formatori au adoptat strategii de predare inovatoare pentru a spori implicarea și interesul elevilor. Integrarea programelor digitale a facilitat accesul îmbunătățit al elevilor la conținuturi educaționale, oferind oportunități extinse de învățare și interacțiune.

Metodele inovatoare de predare nu presupun exclusiv utilizarea celor mai avansate tehnologii sau alinierea constantă la cele mai recente tendințe educaționale. Acestea reprezintă o abordare centrată

18 PREGĂTIREA PSIHOPEDAGOGICĂ, DAN POTOLEA, IOAN NEACȘU, ROMIȚĂ B. IUCU, ION-OVIDIU PĂNIȘOARĂ, EDITURA POLIROM, IASI, 2008, PAGINA 259

pe elev, în care strategiile didactice sunt proiectate pentru a stimula participarea activă a acestora și interacțiunea dinamică între colegi și profesor. Accentul este pus pe crearea unor medii de învățare care răspund mai bine nevoilor individuale ale elevilor, sprijinindu-i în dezvoltarea personală și academică accelerată.

Spre deosebire de metodele tradiționale de predare, care prioritizau transferul de cunoștințe de la profesor către elev, abordările inovatoare vizează profunzimea și relevanța învățării. Ele se concentrează pe modul în care elevii internalizează și aplică informațiile transmise, punând accent pe participarea activă și procesul reflexiv al învățării. În acest sens, elevii sunt încurajați să depună un efort mai consistent, dar într-un cadru care facilitează adaptarea la propriul ritm și stil de învățare, contribuind astfel la o înțelegere și o creștere mai profundă.

Astfel, metodele de predare inovatoare reprezintă o schimbare de paradigmă în educație, în care accentul se mută de la simpla transmitere a informațiilor la crearea unor experiențe de învățare relevante și personalizate pentru fiecare elev. Aceste metode susțin dezvoltarea competențelor necesare zilelor noastre, promovând o învățare colaborativă, reflexivă și adaptabilă.

În urma aplicării la clasă în număr moderat a metodelor de predare inovatoare (proiectul realizat cu ajutorul noilor tehnologii, jocurile didactice atât normale cât și online, quiz-uri prin diverse platforme etc.) am clasificat și câteva beneficii ale acestora :

1. Stimularea spiritului de cercetare și descoperire

Metodele inovatoare de predare promovează explorarea activă, încurajând elevii să investigheze și să descopere noi resurse și instrumente. Acest proces contribuie la dezvoltarea unei gândiri deschise și la extinderea orizonturilor cognitive, facilitând învățarea activă și profundă.

2. Dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor și gândire critică

Prin abordări pedagogice creative, elevii sunt încurajați să învețe într-un ritm personalizat și să identifice soluții originale pentru probleme complexe. Această metodă provoacă elevii să analizeze critic situațiile,

să inițieze sesiuni de brainstorming și să exploreze strategii alternative, în loc de a se limita la răspunsuri predefinite.

3. Fragmentarea informațiilor pentru o învățare eficientă

În loc să ofere un volum mare de informații într-o manieră copleșitoare, cadrele didactice care adoptă strategii inovatoare structurează conținutul în unități mici și ușor de digerat. Această fragmentare facilitează asimilarea treptată a cunoștințelor și îmbunătățește înțelegerea conceptelor de bază.

4. Cultivarea competențelor transversale (soft skills)

Integrarea instrumentelor și activităților complexe în procesul educațional ajută elevii să-și dezvolte competențele esențiale, precum gestionarea timpului, prioritizarea sarcinilor, colaborarea și comunicarea eficientă. De asemenea, lucrul la proiecte individuale sau de grup stimulează creativitatea și inițiativa personală.

5. Monitorizarea progresului și ajustarea metodelor de predare

Utilizarea tehnologiei educaționale permite colectarea de date despre performanțele elevilor, oferind o perspectivă detaliată asupra punctelor lor forte și a domeniilor care necesită îmbunătățiri. Profesorii pot astfel să-și adapteze metodele de predare, personalizându-le pentru a răspunde mai bine nevoilor individuale ale elevilor.

6. Promovarea autoevaluării și a responsabilității pentru învățare

Elevii au posibilitatea de a-și analiza propriul progres educațional, identificând lacunele în cunoștințe și înțelegând motivele din spatele anumitor procese de învățare. Această conștientizare sporește motivația intrinsecă și dorința de a învăța.

7. Crearea unui mediu educațional dinamic

și interactiv

Metodele inovatoare insuflă energie în sălile de clasă, transformând lecțiile în experiențe captivante și interactive. Elevii sunt încurajați să participe activ, să interacționeze cu profesorii și colegii și să contribuie la un mediu de învățare stimulat și colaborativ.

Într-un context educațional marcat de schimbări rapide și provocări diverse, metodele inovative de predare devin instrumente esențiale pentru a răspunde nevoilor generațiilor actuale de elevi. Aceste abordări centrate pe elev pun accent pe dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a competențelor transversale, esențiale pentru succesul în secolul XXI. Prin utilizarea tehnologiilor moderne, personalizarea procesului educațional și crearea unui mediu interactiv, metodele inovative transformă actul didactic într-o experiență captivantă, care stimulează implicarea și curiozitatea elevilor.

ÎMPREUNĂ REUȘIM

Importanța acestor metode în procesul educativ actual constă în capacitatea lor de a depăși limitele tradiționale ale predării și învățării, pregătindu-i pe elevi să devină adulți responsabili, adaptabili și capabili să navigheze cu succes într-o societate dinamică. Prin încurajarea colaborării, autoevaluării și implicării active, aceste strategii contribuie la formarea unor indivizi autonomi și bine pregătiți pentru viitor.

Bibliografie

1. „Pregătirea Psihopedagogică”, Dan Potolea, Ioan Neacșu, Romiță B. Iucu, Ion-Ovidiu Pânișoară, Editura Polirom, Iași, 2008, pagina 259.

Exemplu de resursă educațională deschisă

Prof. Carmen Ciucă

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Râmnicu Vâlcea

1. **Disciplina:- Educație pentru cetățenie**
2. **Tema: REGIMURI POLITICE**
3. **Metoda/tehnica folosită: TERMENI-CHEIE ÎN AVANS**
4. **Timpul alocat: 20 MINUTE**
5. **Modul de organizare al elevilor: INDIVIDUAL**

6. Descrierea activității

Profesorul alege patru-cinci termeni cheie (dintr-un text/temă care urmează a fi studiată), pe care îi scrie pe tablă.

Elevii sunt solicitați ca timp de câteva minute să identifice legăturile, relațiile dintre acei termeni.

Elevii vor primi o fișă de lucru cu un text în care se vor descoperi termenii avansați și relația dintre ei .

Se revine pentru revizuirea relațiilor, conexiunilor dintre termeni.

7. **Nota: Se atașează fișele de lucru sau se notează sarcinile pe care le primesc elevii**

Sarcina elevilor: Timp de 5 minute realizați legăturile dintre următorii termeni: regim politic, democrație, drepturi, cetățenii conduc.

“Dacă puterea reprezintă capacitatea de a controla sau de a conduce ceva sau pe cineva, autoritatea reprezintă puterea îmbinată cu dreptul de a o folosi. După cum am văzut, omenirea a cunoscut mai multe forme de guvernământ, în cadrul lor puterea și autoritatea cunoscând diferite modalități de realizare, acestea cunoscute sub numele de regimuri politice.

Regimul politic reprezintă ansamblul instituțiilor, metodelor și mijloacelor prin care se realizează puterea. Principalele regimuri politice cunoscute astăzi sunt: regimul politic totalitar, regimul politic autoritar și regimul politic democratic. Regimul politic democratic se caracterizează prin separarea

puterilor în stat, alegeri libere, pluralism politic, respectarea drepturilor și libertăților oamenilor, prin domnia majorității, dar și prin protecția minorităților. Toate acestea înseamnă că întrun astfel de regim politic statul se subordonează intereselor cetățenilor, iar aceștia dovedesc loialitate față de stat.”

(Valentin Băluțoiu-Democrația și drepturile omului în secolul XX)

Resursa

Educationala

Deschisă - Past Continuous

Prof. Vladut-Marin Maria
Liceul Tehnologic “Capitan Nicolae Plesoianu”
Râmnicu Vâlcea

Past Continuous

- Match the underlined verb forms in the news report with the uses :

USES

- two or more actions happening at the same time in the past
- background information in a story
- action in progress interrupted by another action in the past
- action in progress at a stated time in the past

Avalanche in the Alps

At 8:46 am yesterday morning, an avalanche struck at Tignes in the French Alps. It crashed down onto the resort’s main ski slope, close to the Grande Hotel where a lot of the guests were having breakfast.

Luckily, because of the bad weather, only a few people were skiing at that time. Four tourists though - Mr and Mrs Jones and their two teenage children - were missing.

Theo Bisset, the manager of the hotel, called the emergency services. Snow was falling heavily and strong winds were blowing. The rescue helicopters

couldn’t fly, so Bisset grabbed his boots and set out to look for them himself. He was searching the area furthest from the hotel when he heard a shout. It took him another hour to dig the family out.

„We were afraid”, said Mr Jones later. “But we knew the people at the resort would find a way to rescue us”. “Fortunately for Mr Jones and his family”, he was right.

- These people were in the garden last Sunday at midday. Look at the pictures and correct the sentences.

- Paul was playing with the dog.
e.g. Paul wasn’t playing with the dog. He was painting the door.
- Ann was eating an apple.
Ann.....an apple. She.....the grass.
- Sue was watering the flowers.
Sue.....the flowers.
She..... an apple.
- Jane and Mary were cutting the grass.
Jane and Mary..... the grass. They..... the flowers.
- Bob was painting the door.
Bob.....the door. He.....the dog.

- Put the verbs in brackets into the Past Continuous:

- I (go) to school yesterday when I saw a house on fire.
- He met her as he (cross) the bridge.
- Mike (read) a letter when father opened the door.
- While mother (cook), father (read) a newspaper and their children..... (play) video games.

- Match the two halves of the sentences.

a. It was getting dark so	1. I went to have a rest
b. It was getting late so	2. she started to work harder to improve her Maths skills.
c. Her grades were getting worse so	3. they turned on the lights.

d. Tom was getting hungry so	4. he stopped eating bread and sweets.
e. Kate's hands were getting colder so	5. they took a taxi.
f. Larry was getting fat so	6. he started to look for a place to have lunch
g. I was getting tired so	7. she put on her gloves

Modul III. Asamblări mecanice

Profil TEHNIC, domeniul MECANICA
Clasa X_inv.liceal

*Professor Matei Marilena
Colegiul Energetic Râmnicu Vâlcea*

URI 6: Realizarea asamblarilor mecanice Conținut de învățare 3. ASAMBLĂRI DEMONTABILE

3.4. ASAMBLĂRI ELASTICE. Asamblări cu arcuri

FIȘA DE DOCUMENTARE

Elementele elastice (numite și **arcuri**) sunt organe de mașini ce se caracterizează prin deformări elastice mari care apar sub acțiunea unui semnal exterior, fiind elemente pentru acumulare de energie și ca elemente motoare, redând energia pe care au acumulat-o în timpul deformării.

ARCURI SIMPLE ELICOIDALE

ARCURI DIN MAI MULTE PIESE ARCURI ÎN FOI

Domenii de utilizare:

-amortizarea șocurilor și vibrațiilor (la suspensiile autovehiculelor, cuplaje elastice, fundația utilajelor etc.);

-acumularea de energie (la ceasuri cu arc, arcurile supapelor etc.), care apoi poate fi restituită treptat sau brusc;

-exercitarea unei forțe permanente, elastice (la cuplajele de siguranță prin fricțiune, ambreiaje prin fricțiune etc.);

-reglarea sau limitarea forțelor (la prese, robinete de reglare etc.);

-masurarea forțelor și momentelor, prin utilizarea dependentei dintre sarcina exterioară și deformarea arcului (la cântare, chei dinamometrice, standuri de încercare etc.);

Materialele utilizate în construcția arcurilor se aleg astfel **încât să îndeplinească** o serie de condiții generale, cum sunt: rezistență ridicată la rupere, limită ridicată de elasticitate, rezistență mare la oboseală (uneori și rezistență la temperaturi **înalte**, rezistență la coroziune, lipsa proprietăților magnetice, dilatație termică redusă, comportare elastică independentă de temperatură etc.).

Materialele feroase dedicate construcției arcurilor sunt oțelurile. Acestea pot fi oțeluri carbon de calitate (OLC 55A, OLC 65A, OLC 75A, OLC 85A) sau oțeluri aliate.

Asamblarea arcurilor în foi

OPERAȚII

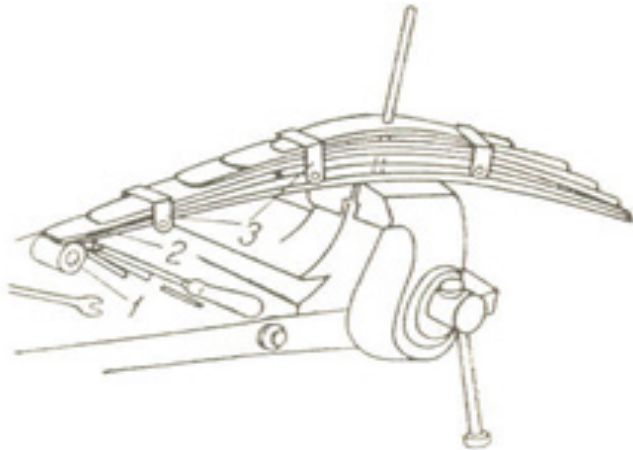
1. ASAMBLAREA FOILOR

Ungerea foilor

Suprapunerea lor

Introducerea șurubului

Montarea bridelor

2. MONTAREA ARCURILOR

Prinderea lui cu bride în șuruburi

(capetele arcurilor din foi se prind de caroserie articulată sau nearticulată)

<https://www.youtube.com/watch?v=1RQJTgGkw1o>

TEST DE EVALUARE

Nume elev.....

1. Definiți arcurile, ca elemente de asamblare elastice.....10 puncte

2. Precizați minim 3 domenii de utilizare a arcurilor.....15 puncte

3. Ce condiții trebuie să îndeplinească materialele din care sunt confecționate arcurile?....35 puncte

4. Care sunt etapele realizării asamblării arcurilor în foi?.....30 puncte

5. Clasificarea arcurilor.....10 puncte

Se acorda 10 puncte din oficiu. Spor!

Present Perfect Simple vs. Past Simple

Prof. Vlăduț-Marin Maria

*Liceul Tehnologic "Capitan Nicolae Plesoianu",
Râmnicu Vâlcea*

1. Put the following time expressions into two groups:

A. those which refer to the past actions;

B. those which refer to actions which started in the past and continue up to the present.

1. since one o'clock	10. at four o'clock
2. for five years	11. lately
3. last week	12. ever
4. when	13. already
5. how long	14. just
6. recently	15. last Monday
7. ten years ago	16. yet
8. yesterday	17. so far
9. today	18. never

2. Choose the correct time expression and put it in the right place:

a. We have been to Amsterdam and we are thinking of going back soon. (already/yesterday)

b. Have you been to France? (ever/in 2014)

c. Jack went scuba diving. (yet/last summer)

d. Erik has been a student. (for five years/yet)

e. This building has been here. (ten years ago/since I was born)

f. Our parents got married. (last year/for a long time)

g. Romania has been a EU member. (yesterday/since 2007)

h. The soldiers have gone on a rescue mission in Afghanistan. (at four o'clock/already)

3. Put the words in the correct order to make sentences:

a. lived/months/he/with/them/has/for/five.

E.g. He has lived with them for five months.

b. Kate/years/at/for/worked/this/seven/school.

.....

- c. has/mum/the/supermarket/gone/to.
.....
- d. go/summer/l/the/last/didn't/seaside/to.
.....
- e. so/made/Steven/pancakes/twenty/far/has.
.....
- f. in/city/he/born/he/lived/this/since/has/was.
.....
- g. graduated/yet/from/we/high school/
haven't.
.....
- h. dinner/just/we/had/have.
.....
- i. eaten/you/snails/ever/have?
.....
- j. Matt Damon's/film/you/latest/watch/did?
.....
- k. licence/she/her/when/get/driving/did?
.....

4.a. Gina is at the post office because she has just sent a letter containing some documents to her friend in Manchester. Put the verbs in brackets into the Present Perfect Simple, and then arrange her actions in a logical order.

- a. I (write) the name, address and postcode on the envelope.
b. I (take) it to the post office.
c. I (put) the stamps on it.
d. I (buy) an envelope.
e. I (put) it in the letter box.

Resursă educațională deschisă educație fizică și sport

Prof. dr. Din Mihaela-Claudia
Liceul Tehnologic „General Magheru” Râmnicu
Vâlcea

Complex de exerciții la banca de gimnastică Introducere

Banca de gimnastică este un echipament versatil, utilizat frecvent în lecțiile de educație fizică pentru dezvoltarea abilităților de echilibru, coordonare, forță și mobilitate. Exercițiile efectuate pe bancă stimulează controlul corporal, siguranța și disciplina motrică, fiind adecvate pentru toate grupele de vârstă.

Această resursă oferă un complex de exerciții structurat pe categorii, incluzând indicații metodice clare și scopuri didactice.

Obiective

1. Dezvoltarea echilibrului static și dinamic.
2. Îmbunătățirea coordonării motrice și a capacității de orientare spațială.
3. Consolidarea musculaturii membrelor inferioare și superioare.
4. Creșterea mobilității articulare.
5. Stimularea atenției și a autocontrolului.

Complex de exerciții

1. Exerciții pentru echilibru

Exercițiul 1: Mers pe bancă

• Execuție:

1. Elevii urcă pe bancă și se deplasează pe toată lungimea acesteia, păstrând brațele întinse lateral.
2. Mersul poate fi variat: pe vârfuri, pe călcâie sau cu ochii închiși (supravegheat).

• Indicații metodice:

- Asigurați o suprafață aderentă și stabilitatea băncii.
- Corecți postura: spatele drept, privirea înainte.

• Beneficii:

- Dezvoltă echilibrul dinamic și controlul corporal.

Exercițiul 2: Poziția Flamingo

- **Execuție:**
 1. Elevii se urcă pe bancă și adoptă poziția „pe un picior” timp de 10-15 secunde.
 2. Se schimbă piciorul de sprijin și se repetă.

- **Indicații metodice:**
 - Poziția genunchiului piciorului ridicat să fie la 90°.
 - Mențineți brațele lateral pentru echilibrare.

- **Beneficii:**
 - Crește capacitatea de menținere a echilibrului static.

2. Exerciții pentru forță

Exercițiul 1: Flotări cu sprijin pe bancă

- **Execuție:**
 1. Sprijină palmele pe marginea băncii, picioarele fiind întinse și sprijinite pe sol.
 2. Efectuează flotări, coborând pieptul către bancă.

- **Indicații metodice:**
 - Spatele trebuie menținut drept pe tot parcursul mișcării.
 - Respirația: inspir la coborâre, expir la ridicare.

- **Beneficii:**
 - Dezvoltă musculatura brațelor, pieptului și a trunchiului.

Exercițiul 2: Genuflexiuni cu sprijin pe bancă

- **Execuție:**
 1. Elevii stau cu spatele la bancă și sprijină un picior pe bancă, celălalt rămânând pe sol.
 2. Execută genuflexiuni cu piciorul din față.

- **Indicații metodice:**
 - Asigurați un unghi de 90° în genunchiul piciorului din față.
 - Mențineți spatele drept.

- **Beneficii:**
 - Fortifică musculatura picioarelor și a fesierilor.

3. Exerciții pentru Mobilitate

Exercițiul 1: Întinderi laterale

- **Execuție:**
 1. Elevii stau în fața băncii, cu un picior

pe bancă și celălalt pe sol.

2. Execută întinderi laterale, încercând să atingă vârful piciorului aflat pe bancă.

- **Indicații metodice:**
 - Spatele drept, mișcarea să fie controlată.

- **Beneficii:**
 - Crește flexibilitatea mușchilor coapsei și ai trunchiului.

Exercițiul 2: Răsuciri ale trunchiului

- **Execuție:**
 1. Elevii stau pe bancă cu picioarele fixate pe sol.
 2. În timp ce țin brațele întinse în față, execută răsuciri ale trunchiului stânga-dreapta.

- **Indicații metodice:**
 - Mișcarea trebuie să fie lentă și controlată.

- **Beneficii:**
 - Îmbunătățește mobilitatea coloanei vertebrale.

4. Exerciții pentru Coordonare

Exercițiul 1: Sărituri peste banca de gimnastică

- **Execuție:**
 1. Elevii stau lateral față de bancă și efectuează sărituri, la aterizare îndoind genunchii.
 2. Sar peste bancă în mod repetat, de pe o parte pe cealaltă.

- **Indicații metodice:**
 - Păstrați mișcarea fluidă, evitând suprasolicitarea genunchilor.
 - Asigurați spațiul în jurul băncii.

- **Beneficii:**
 - Dezvoltă coordonarea și viteza de reacție.

Exercițiul 2: Atingeri alternative ale băncii cu piciorul

- **Execuție:**
 1. Elevii stau în spatele băncii.
 2. Atingere a băncii cu piciorul stâng și apoi cu cel drept, în ritm constant.

- **Indicații metodice:**
 - Mențineți un ritm constant pentru coordonare.

- **Beneficii:**
 - Dezvoltă coordonarea picioarelor și capacitatea de alternare a mișcării.

Siguranță și Supraveghere

1. Verificați stabilitatea băncii înainte de începerea exercițiilor.
2. Instruirea elevilor în privința posturii corecte și a tehnicii este esențială.
3. Supravegheați întotdeauna activitățile pentru a preveni accidentele.

Concluzie

Acest complex de exerciții la banca de gimnastică este conceput pentru a oferi diversitate lecțiilor de educație fizică și pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a elevilor. Adaptați exercițiile în funcție de nivelul de pregătire fizică al grupului și promovați o atmosferă de siguranță și cooperare în timpul activităților.

Integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă

*Prof. inv. primar Ciurel Cristina Maria
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea*

Integrarea copiilor cu sindromul Down sau orice altă formă de dizabilitate intelectuală în comunitatea lor și în școli este esențială pentru dezvoltarea lor și pentru promovarea unei societăți mai incluzive. Iată câteva metode care pot ajuta la integrarea acestor copii:

Evaluare individualizată: Înțelegerea nevoilor specifice ale fiecărui copil este crucială. Fiecare copil cu sindromul Down are capacități și nevoi unice, așa că un plan de integrare ar trebui să fie adaptat pentru a răspunde nevoilor și potențialului fiecărui copil în parte.

Support educațional: Asigurarea unui suport educațional adecvat în cadrul școlii este esențială. Acest lucru poate include profesori de sprijin, asistenți educaționali sau alte resurse specializate care să ofere asistență suplimentară copiilor cu nevoi speciale în clasă.

Promovarea incluziunii sociale: Facilitarea interacțiunii și a relațiilor sociale între copiii cu sindromul Down și ceilalți copii este importantă

pentru integrare. Activități precum jocurile în echipă, proiectele de grup și activitățile extracurriculare pot ajuta la crearea unui mediu social inclusiv.

Accesibilitatea fizică: Asigurarea accesibilității fizice în școală și în comunitate este crucială pentru a permite participarea copiilor cu dizabilități. Acest lucru poate include facilități precum rampe pentru scaune cu rotile, toalete accesibile și alte ajustări fizice necesare.

Formare pentru personalul școlar: O pregătire adecvată a cadrelor didactice și a personalului școlar poate juca un rol semnificativ în asigurarea integrării copiilor cu sindromul Down. Aceasta poate include formare în tehnici de predare adaptate, gestionarea comportamentului și comunicarea eficientă cu copiii cu nevoi speciale.

Susținerea părinților: Oferirea de sprijin și resurse pentru părinți poate fi la fel de importantă ca și suportul oferit în cadrul școlii. Părinții au nevoie de informații, consiliere și rețele de sprijin pentru a-i ajuta să-și sprijine copiii în timp ce aceștia se integrează în comunitate.

Promovarea conștientizării și a acceptării: Educația și conștientizarea comunității cu privire la sindromul Down și la alte dizabilități pot contribui la crearea unui mediu mai receptiv și mai inclusiv pentru acești copii. Evenimente precum prelegeri, prezentări în școli și campanii de conștientizare pot ajuta la schimbarea percepțiilor și la promovarea incluziunii.

Monitorizare și evaluare continuă: Este important să se monitorizeze și să se evalueze progresul integrării copiilor cu sindromul Down pentru a identifica nevoile suplimentare și pentru a ajusta planurile de integrare în consecință.

Prin aplicarea acestor metode și prin angajamentul continuu al comunității, putem crea un mediu în care toți copiii, indiferent de dizabilitățile lor, să se simtă incluși, sprijiniți și respectați.

Sigur, integrarea copiilor cu autism în comunitate și în școli necesită, de asemenea, abordări specifice și adaptabile. Iată câteva metode care pot fi folosite pentru a facilita integrarea acestor copii:

Evaluare individualizată: La fel ca și în cazul copiilor cu sindromul Down, este esențial să se realizeze o evaluare individualizată a nevoilor și capacităților fiecărui copil cu autism. Un plan de integrare ar trebui să fie adaptat în funcție de nevoile și abilitățile individuale ale copilului.

Integrarea copiilor cu ADHD (Tulburare de Hiperactivitate cu Deficit de Atentie) în școli și în

comunitate poate necesita strategii specifice pentru a le oferi sprijinul de care au nevoie. Iată câteva metode care pot fi utile în acest sens:

Înțelegerea individuală a nevoilor: Fiecare copil cu ADHD este unic, iar nevoile lor pot varia semnificativ. Este important să se realizeze o evaluare individuală pentru a înțelege cum poate fi sprijinit fiecare copil în mod optim.

Structură și rutină: O rutină stabilă și o structură clară pot ajuta copiii cu ADHD să se simtă mai în siguranță și să se concentreze mai bine. Ofereți un program zilnic stabil, cu ore fixe pentru diferite activități și sarcini.

Sprijin educațional individualizat: Oferiți copiilor cu ADHD sprijin educațional individualizat, inclusiv instruire suplimentară sau adaptări ale curriculumului, în funcție de nevoile lor specifice și de stilurile lor de învățare.

Tehnici de gestionare a comportamentului: Învățarea și aplicarea tehnicilor eficiente de gestionare a comportamentului pot fi esențiale pentru a ajuta copiii cu ADHD să-și controleze impulsurile și să se concentreze mai bine. Aceste tehnici ar putea include recompense, strategii de gestionare a timpului și așteptări clare.

Mediu de învățare adaptat: Adaptarea mediului de învățare pentru a se potrivi nevoilor copiilor cu ADHD poate fi benefică. Aceasta poate include aspecte cum ar fi organizarea clasei pentru a minimiza distragerile și furnizarea de spații de lucru liniștite sau zone de reglare.

Colaborare cu părinții: Implicarea părinților în procesul de sprijin și integrare a copiilor cu ADHD este crucială. Comunicarea deschisă și colaborarea strânsă cu părinții poate asigura consistență între mediul școlar și cel de acasă în ceea ce privește sprijinul și strategiile aplicate.

Formare pentru personalul școlar: Furnizarea de formare adecvată pentru profesori și personalul școlar în privința ADHD și a modului de gestionare a nevoilor acestor copii poate contribui la crearea unui mediu de învățare mai incluziv și mai eficient.

Susținerea dezvoltării abilităților de auto-reglementare: Ajutarea copiilor cu ADHD să învețe și să aplice tehnici de auto-reglementare poate fi deosebit de benefică. Aceste tehnici pot include metode de gestionare a stresului și a anxietății, precum și strategii pentru îmbunătățirea atenției și concentrării.

Prin implementarea acestor strategii și prin

angajamentul continuu al comunității școlare și a celor din jurul copiilor cu ADHD, putem crea un mediu care să sprijine și să încurajeze dezvoltarea lor personală și academică.

Suport educațional: Asigurarea unui suport educațional adecvat este esențială pentru copiii cu autism. Acest lucru poate include profesori specializați în educația copiilor cu autism, terapeuți de vorbire și limbaj, terapeuți ocupaționali și alte resurse specializate.

Comunicare și interacțiune socială: Copiii cu autism pot avea dificultăți în comunicare și interacțiune socială. Prin urmare, este important să li se ofere oportunități de a învăța și a practica abilitățile sociale într-un mediu structurat și suportiv.

Mediu incluziv: Crearea unui mediu școlar incluziv și receptiv este esențială pentru integrarea copiilor cu autism. Aceasta poate implica adaptări ale programelor de studiu, a structurii clasei și a metodelor de predare pentru a răspunde nevoilor diferite ale acestor copii.

Asigurarea accesului fizic și senzorial este importantă pentru a permite participarea copiilor cu autism. Acest lucru poate include ajustări ale mediului fizic, cum ar fi reducerea stimulilor senzoriali excesivi și furnizarea de spații de reglare și de pauze pentru a face față suprasolicitării senzoriale.

Bibliografie:

1. Hallahan, Daniel P., et al. Învățătorii excepționali: O introducere în educația specială. Editura Polirom, 2018.
2. VanReusen, A. K., et al. "Crearea școlilor incluzive pentru toți elevii." Focus pe copiii excepționali, vol. 40, nr. 4, 2008.

Activitățile de tip outdoor - posibilități și modalități de organizare

Prof. Înv. Preșcolar Udrete-Stoiculete Gabriela-Cristina

Scoala Gimnazială, Comuna Frâncești, GPN Genuneni Județul Vâlcea

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. game de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Realizând o sinteză a activităților de formare la care am participat pe parcursul proiectului EcoEdu bezond rhetoric, am identificat caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- *Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura* – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- *Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare* – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- *Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens* – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă

un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor;

- *Dezvoltarea spiritului de echipă* – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în randul ambelor categorii;

- *Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății*

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc

Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare

Oferirea unui cadru stimulativ de învățare.

Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Copiii percep lumea înconjurătoare în totalitatea ei în mod direct, dar nu pot căpăta reprezentări sistematice și corecte despre ea decât cu ajutorul cuvântului adulților, care dirijează întreaga activitate de cunoaștere, îi orientează spre esențial conform scopului propus.

Astfel, dacă copiii întrebă: „Cum se numește cutare plantă?”, firește că trebuie să le răspundem direct. Însă dacă întrebă: „Cu ce se hrănește gândacul pe care l-am găsit?”, trebuie să le propunem să adune crenguțe de la copaci de diferite specii și să observe, să gândească, îi va deprinde să fie independenți.

Copiii de vârstă preșcolară percep natura înconjurătoare, capătă cunoștințe, își însușesc o anumită atitudine față de diferite fenomene ale naturii. Natura îi atrage prin frumusețea, varietatea ei, precum și prin multitudinea culorilor, formelor, mirosurilor și sunetelor. Unul din mijloacele intuitive prin care copiii pot cunoaște lumea înconjurătoare este și excursia, pe care **dicționarul** limbii române o denumește ca” o plimbare sau o călătorie în grup, făcută pe jos, sau cu mijloace de transport, în sens educativ sau distractiv”.

De aceea, am folosit plimbările, excursiile și vizitele, în perioada activităților liber-alese, pe o scară din ce în ce mai largă, pentru că ele constituie mijloc de recreere, de destindere și totodată de asimilare de noi cunoștințe și de reactualizare a celor vechi. În același timp, fac legătura directă cu natura și cu societatea, cu rezultatele muncii omului.

Însușindu-și cunoștințele, copiii depun efort intelectual, aceasta ajutându-i să-și formeze deprinderi elementare de muncă intelectuală, care-i integrează mai ușor în activitatea școlară de mai târziu. Venind în contact cu obiecte și fenomene din mediul înconjurător, învață denumirea lor, pe parcurs încep să le plaseze în lumea din care acestea fac parte, ajungând la concluzii, la generalizări, abstractizări, la formarea unor noțiuni clare și precise. Cunoașterea își urmează drumul ei, de la contemplarea vie la abstract și înapoi la practică.

Nu este suficient să-l familiarizăm pe copil cu natura și societatea numai din cărți și ilustrate. Un asemenea fel de a educa copiii este profund greșit, deoarece nici cele mai captivante povești, nici cele mai minunate imagini nu pot înlocui natura vie. Excursiile, plimbările și vizitele prijeluiesc contemplarea vie a fenomenelor în mediul lor natural. Prezentând copiilor obiecte și fenomene din natură, reprezentările lor devin clare, corespunzătoare realității. Atunci când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. De exemplu, imaginea unui mijloc de locomoție cunoscut, "trenul", îi dă copilului o idee cu totul generală. Observându-l direct în gara sau alergând pe linie, copilul își va însuși cunoștințe corecte despre el: aspectul lui caracteristic, mărimea vagoanelor, forma lor, locomotiva, sunetele pe care le produce, viteza cu care merge, mișcarea roților etc.

Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor. Copiii se obișnuiesc cu unele reguli de comportare în colectiv. Ei devin ascultători, li se educă o atitudine conștientă față de cerințele educatoarei, față de colectivul de copii, li se dezvoltă spiritul de organizare și de ordine față de tot ce ceea ce-i înconjoară. Am căutat ca de fiecare dată copiii să ia legătura directă cu unele aspecte din procesul muncii, pentru a-i face să înțeleagă importanța muncii în dezvoltarea societății.

Copiii au învățat să prețuiască munca, să iubească și să respecte pe oamenii muncii, bunurile produse de aceștia în folosul lor și al întregii societăți. Astfel, au început să deosebească frumusețea fiecărei meserii în parte, sub ipoteza că: -, ce s-ar întâmpla dacă n-am avea cizmar?" -, rămânem fără încălțăminte?" -, dar dacă n-ar exista croitori?" etc.

Important este să-i facem să înțeleagă că a munci în orice sector nu este o rușine, ci o mândrie, că fără aceste meserii și fără acești oameni care le practică nu se poate trăi, că ei se străduiesc să producă bunuri cât mai frumoase și de bună calitate în folosul nostru, al tuturor.

Am obișnuit copiii în excursii, plimbări și vizite să deosebească ceea ce este bine de ceea ce este rău, ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Excursiile, plimbările, vizitele sunt un prilej deosebit pentru popor educarea convingerilor și a sentimentelor morale, a dragostei pentru cunoașterea bogățiilor și frumuseților patriei. Am căutat să dezvolt la copii calitățile voinței și trăsăturile pozitive de caracter prin supunerea față de cerințele colectivului.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în **natură** și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor.

Dacă învățarea clasică, în sala de grupă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și experiențial.

Bibliografie

1. Curriculum pentru învățământul preșcolar 3-7 ani
2. Programa activităților instructiv-educative EDP 1985 Revista de pedagogie București- 1986

Activități outdoor în grădiniță: Educație timpurie prin joc și explorare

Prof. Bondoc Luminița

Grădinița cu Program Prelungit nr.1 Călimănești

Educația timpurie reprezintă o etapă esențială în dezvoltarea copiilor, iar activitățile desfășurate în aer liber joacă un rol crucial în acest proces. Grădinițele moderne integrează activitățile outdoor în curriculum, recunoscând beneficiile lor multiple pentru dezvoltarea fizică, cognitivă, socială și emoțională a copiilor.

Activitățile în aer liber stimulează creativitatea și curiozitatea naturală a copiilor. Contactul direct cu natura îmbunătățește abilitățile motorii, coordonarea și responsabilitatea față de mediu. De asemenea, copiii dezvoltă capacități sociale esențiale precum cooperarea, comunicarea și empatia.

Exemple de activități outdoor

1. Explorarea naturii

Copiii au participat la plimbări în natură, observând plante, insecte și păsări. Cadrele didactice au organizat sesiuni tematice despre ciclul vieții, anotimpuri sau importanța mediului. O activitate specifică a fost colectarea de frunze și identificarea acestora după formă și culoare.

2. Grădinăritul

Plantarea de flori sau legume este captivantă și educativă. Copiii învață despre ciclul de viață al plantelor și cum să aibă grijă de ele. Pot urmări creșterea acestora și pot învăța despre sustenabilitate și auto-suficiență.

3. Jocuri de mișcare

Jocurile active precum “De-a v-ați ascunselea”, “Cursa cu saci”, “Prinde mingea” sau cursele de alergare dezvoltă motricitatea, spiritul de echipă și coordonarea ochi-mână. Activitățile desfășurate au fost variate și adaptate nivelului de dezvoltare al copiilor.

4. Ateliere de artă în aer liber

Desenul pe asfalt, pictura pe pietre sau colajele din materiale naturale au oferit o experiență artistică unică. Copiii au creat opere de artă inspirate din ceea ce observă în natură, stimulându-și imaginația și

îndemânarea.

5. Activități de observare și experimentare

Observarea vremii, măsurarea umbrei, studiul norilor sau urmărirea traseului apei după ploaie dezvoltă gândirea critică și capacitatea de a formula ipoteze. Cadrele didactice din grădinița noastră au organizat mici experimente pentru a le explica fenomenele naturale.

6. Construirea de adăposturi și jocuri de rol

Construirea de adăposturi din crengi, pături sau cutii mari încurajează colaborarea și dezvoltarea creativității. Jocurile de rol au inclus teme inspirate din povești sau din lumea animalelor.

Educația outdoor presupune un rol activ al educatoarelor, care devine facilitator al învățării prin experiențe directe. Activitățile trebuie să fie bine planificate, adaptate vârstei și intereselor copiilor, dar să permită și explorare liberă. Un mediu sigur și bine organizat stimulează învățarea prin joc și descoperire.

Pentru desfășurarea cu succes a activităților outdoor, grădinița a trebuit să asigure:

- Echipamente adecvate vremii (haine impermeabile, pălării, încălțăminte confortabilă).
- Un spațiu sigur și bine delimitat.
- Materiale didactice adaptate activităților propuse.
- Un program echilibrat între activități structurate și momente de explorare liberă.

Activitățile outdoor sunt esențiale pentru o educație timpurie completă. Ele oferă copiilor oportunități de învățare practică și dezvoltare armonioasă. Prin joc, explorare și descoperire, copiii se dezvoltă fizic, cognitiv, social și emoțional, fiind pregătiți pentru provocările vieții. Grădinița cu Program Prelungit nr.1 Călimănești a adoptat un program educațional echilibrat, în care activitățile outdoor să joace un rol central.

Activități outdoor specifice învățământului preuniversitar

Activități outdoor Aspecifice învățământului preuniversitar, nivel primar

Prof. înv. Primar Dogaru Nicuța Aura
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab",
Râmnicu Vâlcea

Activitățile outdoor pentru învățământul primar sunt excelente pentru dezvoltarea abilităților sociale, fizice și cognitive ale elevilor, stimulând în același timp curiozitatea și creativitatea.

Explorare și învățare în natură

Observarea plantelor și animalelor

- **Descriere:** Copiii explorează un parc, grădina școlii sau o pădure din apropiere, identificând plante și animale. Folosesc o lupă pentru a observa detalii, cum ar fi nervurile frunzelor sau picioarele insectelor.
- **Obiective educative:**
 - Dezvoltarea atenției la detalii.
 - Învățarea noțiunilor de biologie și ecologie.
- **Resurse:** Lupi, carnet de notițe, creioane colorate, ghiduri de recunoaștere a plantelor și animalelor.
- **Exemplu:** „Găsește și desenează 3 tipuri de frunze diferite și 2 insecte.”

Crearea unui ierbar

- **Descriere:** Copiii culeg frunze, flori sau iarbă, le presează acasă sau la școală, apoi le lipesc într-un caiet, scriind denumirile și data colectării.
- **Obiective educative:**
 - Recunoașterea diversității plantelor locale.
 - Organizarea și arhivarea datelor.
- **Resurse:** Caiet cu foi albe, lipici, pungi pentru colectare, presă pentru flori (sau cărți grele).

Mini-grădinărit

- **Descriere:** Elevii plantează flori, ierburi aromatice sau legume și învață să le îngrijească. Pot observa procesul de germinare, creștere și fructificare.

- **Obiective educative:**
 - Dezvoltarea responsabilității.
 - Înțelegerea ciclului de viață al plantelor.
- **Resurse:** Semințe, pământ, ghivece, stropitori.

Activități fizice și de echipă

Ștafete și întreceri

- **Descriere:** Organizarea unor trasee cu obstacole sau întreceri de viteză, cum ar fi alergări cu sacii sau transportarea unui obiect.
- **Obiective educative:**
 - Îmbunătățirea abilităților motorii.
 - Dezvoltarea spiritului de echipă.
- **Resurse:** Sacii, jaloane, conuri de marcaj, panglici.
- **Exemplu:** „Treceți pe sub obstacole, săriți peste jaloane și aduceți un obiect la linia de sosire.”

Drumeții ușoare

- **Descriere:** Organizarea unei plimbări într-un loc natural, combinată cu opriri pentru discuții despre geografia zonei, floră și faună.
- **Obiective educative:**
 - Stimularea curiozității despre mediul înconjurător.
 - Promovarea activităților fizice sănătoase.
- **Resurse:** Rucsaci, sticle de apă, hărți simple.

Jocuri didactice și creative

Matematica în natură

- **Descriere:** Folosirea elementelor naturale pentru a învăța matematica. De exemplu, copiii pot grupa pietre pentru a face adunări și scăderi sau pot crea forme geometrice din crengi.
- **Obiective educative:**
 - Consolidarea conceptelor matematice prin aplicații practice.
 - Dezvoltarea gândirii logice.
- **Resurse:** Pietre, crengi, frunze.
- **Exemplu:** „Adună 5 pietre și grupează-le în perechi. Câte perechi ai obținut?”

Povestiri creative

- **Descriere:** Fiecare copil alege un element natural (o frunză, o piatră, un copac) și creează o poveste despre „aventurile” acestuia.
- **Obiective educative:**
 - Dezvoltarea imaginației și a expresiei verbale.
 - Exprimarea emoțiilor prin povestire.

- **Resurse:** Carnete, pixuri sau pur și simplu povești orale.

Activități tematice interdisciplinare

Cercetători în natură

- **Descriere:** Elevii folosesc o busolă pentru a descoperi direcțiile și se familiarizează cu punctele cardinale, apoi caută repere în teren.
- **Obiective educative:**
 - Dezvoltarea orientării spațiale.
 - Învățarea noțiunilor de geografie practică.

- **Resurse:** Busole, hărți simple.

- **Exemplu:** „Găsiți nordul și identificați un copac în acea direcție.”

Mini lecții de știință

- **Descriere:** Experimente simple, cum ar fi observarea evaporării apei lăsate într-un bol sau măsurarea umbrei în diferite momente ale zilei.
- **Obiective educative:**
 - Înțelegerea proceselor științifice de bază.
 - Dezvoltarea gândirii critice.

- **Resurse:** Boluri cu apă, cretă, rigle.

Activități de conectare cu natura

Picnic educativ

- **Descriere:** În timpul pauzei de masă, elevii învață despre obiceiurile sănătoase și importanța naturii. Activitatea poate fi combinată cu un joc de rol despre cum să protejeze mediul.
- **Obiective educative:**
 - Promovarea obiceiurilor sănătoase.
 - Educație ecologică.

- **Resurse:** Pături, mâncare sănătoasă, saci pentru colectarea deșeurilor.

Ziua ecologiei

- **Descriere:** Elevii colectează deșeurii din natură, le sortează și discută despre reciclare și reducerea poluării.
- **Obiective educative:**
 - Creșterea responsabilității față de mediu.
 - Dezvoltarea spiritului civic.

- **Resurse:** Mănuși, saci de gunoi, containere pentru reciclare.

Activitățile outdoor pentru învățământul primar aduc beneficii multiple, combinând învățarea activă cu dezvoltarea fizică, socială și emoțională a copiilor. Ele transformă natura într-o clasă deschisă, unde elevii pot explora, experimenta și interacționa

liber, învățând prin joc și descoperire.

Integrarea activităților outdoor în curriculumul preșcolar și primar este o metodă inovatoare și eficientă de a îmbunătăți experiența educațională. Profesorii devin ghizi ai descoperirii, iar elevii învață cu bucurie, conectându-se atât cu natura, cât și cu colegii lor.

Să protejăm natura, prietena noastră! Exemple de bune practici.

Prof. înv. primar Andrei Florentina
Grădinița cu Program Prelungit Nord2, Rm. Vâlcea

NUMĂR DE ELEVI PARTICIPANȚI /
CLASA, GRUPA: 23/GRUPA MARE

Cum s-a desfășurat proiectul?

ETAPA DE DOCUMENTARE:

Constituirea comitetului de mediu: grupul de elevi participanți la proiect a fost format din 23 preșcolari de grupă mare și educatoarea grupei de preșcolari.

Stabilirea locului de desfășurare: Muzeul Satului, curtea grădiniței și zona din apropierea grădiniței.

Identificarea titlului proiectului:

Împreună cu copiii grupei Mare A „Buburuzele” am ales ca titlu reprezentativ pentru proiect

„Să protejăm natura, prietena noastră!”

S-a pornit de la considerentul că trebuie să acționăm în folosul acesteia, și să nu o afectăm prin acțiunile noastre, să trăim în armonie cu natura, să fim prietenii ei!

ETAPA DE LUCRU ÎN PĂDURE/ NATURĂ:

Această etapă a cuprins o serie de activități de observare directă a naturii, gospodărești, artistice, sportive și de petrecere a timpului liber în apropierea pădurilor, sub formă de joc (relaxare activă).

O plimbare în natură pune în valoare creativitatea și stârnește curiozitatea copiilor. Mai mult, le pune la încercare toate simțurile.

Am organizat cu preșcolarii ieșiri în natură, în parcul din cadrul grădiniței și la Muzeul Satului din localitate, după un program bine stabilit conform proiectului derulat, iar fiecare moment a însemnat ceva nou, util și plăcut pentru copii. Preșcolarii au observat frumusețile naturii, am desfășurat activități de cunoaștere a mediului, în timpul cărora copiii au observat frumusețile naturii, au văzut locuri curate unde le era mai mare dragul să stea și să admire natura, dar și gunoaie aruncate la întâmplare în natură. Astfel am accentuat necesitatea educației ecologice încă de la vârste mici, dar și deprinderea de a nu lăsa în urma lor resturi de ambalaje, oriunde ar merge.

Prin activitatea **“Natura, sursă de energie”**, desfășurată în curtea grădiniței, copiii au observat copacii, frunzele, brazii, insecte, pietre, conuri, au simțit cum miroase iarba și au luat energie prin îmbrățișarea copacilor. Din fericire înainte de a intra în grădiniță, preșcolarii au putut asculta zgomotul ploii.

Prin activitatea **“Împreună aruncăm sau reciclăm”** copiii au fost învățați prin exerciții de învățare activă despre reciclare, respectiv despre colectare selectivă (ambalaje reciclabile). Preșcolarii, au refolosit obiectele într-un mod creativ și le-au dat o altă utilizare confecționând jucării, costume ecologice pentru parada eco, împreună cu educatoarele și părinții.

Prin acțiunea **“Plantează o plantă și te vei bucura de fapta ta!”**, am desfășurat o activitate practică-gospodărească de plantare flori, pentru înfrumusețarea spațiului exterior al grădiniței, am implicat copiii în plantarea florilor și, ulterior, în îngrijirea și întreținerea plantelor. În acest mod, preșcolarii au învățat și au încercat să le deseneze.

O altă activitate a prezentat interes din partea copiilor **“De la sămânță la plantă!”**. Am fost în vizită la Serele Anabella, copiii au observat evoluția plantelor în locația desemnată pentru a acumula cunoștințe și experiențe. Preșcolarii au primit plante acasă, pentru a le îngriji și pentru a le observa.

În drumețiile realizate, preșcolarii s-au relaxat bucurându-se de frumusețea naturii în minutele de odihnă în care au fost îndemnați să asculte în liniște sunetele pădurii (foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor). În natură am organizat jocuri sportive, jocuri muzicale și plimbare cu căruța. În timpul

plimbărilor, copiii au strâns frunze, crenguțe, ghinde, conuri de brad (folosite mai târziu la confecționarea unor obiecte decorative).

Toate acțiunile în natură, în excursii și drumeții, și-au atins obiectivele propuse și au fost completate cu alte activități la grădiniță sau în activități extrașcolare.

Copiii au realizat desene, au pictat inspirându-se din natură și au realizat expoziții cu lucrările lor.

În drumeții, copiii au adunat material mărunt din natură cu ajutorul căruia au realizat la activitățile de abilități practice și educație plastică, obiecte decorative din materiale reciclabile. Au învățat că orice lucru poate fi refolosit. Părinții au sprijinit acțiunile copiilor, i-au ajutat și i-au însoțit (în măsura timpului lor liber) în drumeții sau în ieșirile în aer liber.

În grădiniță copiii au urmărit o serie de materiale ppt și video despre pădure: „Am grijă de natură” „Natura- prietena noastră!” „Importanța naturii în viața omului”, „Protejarea naturii”, etc. Astfel am accentuat necesitatea educației ecologice încă de la vârste mici, necesitatea însușirii preșcolarii dorința de a proteja mediul înconjurător și implicit pădurea, dar și deprinderea de a nu lăsa în urma lor resturi de ambalaje, oriunde ar merge.

ETAPA DE EVALUARE:

Am popularizat activitățile din cadrul acestui proiect în cadrul ședințelor cu părinții, a întâlnirii metodice săptămânale cu cadrele didactice din grădiniță, în mediul online, dar și expunerea materialelor pe holurile grădiniței.

Realizarea unui album fotografic (cu imagini din pădure, din parc și de la activități): am făcut multe poze alături de copii în mijlocul naturii, alcătuind astfel un album fotografic foarte drag lor.

Expunerea pe un panou a desenelor/picturilor realizate: am amenajat un spațiu special pentru expunerea desenelor realizate de copii, realizând astfel o expoziție admirată și apreciată de toată grădinița.

Confecționarea unor mape cu lucrările realizate. Am confecționat diverse ornamente cu materialele din natură, pe care copiii le-au luat acasă sau le-au oferit cadou celor dragi.

PARTENERI IMPLICAȚI:

În desfășurarea proiectului s-au implicat părinții/bunicii preșcolarii incluși în proiect, elevii din școală (frați/surori ai celor din grădiniță), doamna director, autoritățile locale etc.

SCOPUL ȘI OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Stimularea interesului copiilor pentru cunoașterea, îngrijirea și ocrotirea padurii..
- Cultivarea unui stil de viață sănătos prin mișcare în aer liber;
- Îmbogățirea cunoștințelor copiilor, privind schimbările climatice și protecția mediului, prin experiențele de învățare în aer liber.
- Dezvoltarea unui comportament responsabil fata de mediul inconjurător;

RESURSE UMANE: preșcolari grupei mijlocii, cadre didactice, îngrijitoarele din grădiniță, părinți, director.

RESURSE MATERIALE: saci menajeri, mănuși, ustensile de grădinărit, recipiente pentru colectarea materialelor, ghivece, plante, pământ de flori, stropitori, foi, acuarele, pensule, aparat foto, puieti etc.

ACȚIUNI ÎN CADRUL PROIECTULUI:

Deplasarea la Muzeul Satului, parc, seră de flori, curtea grădiniței și zona din apropierea grădiniței.

Observare directă, convorbire, parada eco, desen, pictură, colaj, realizarea unei expoziții, jocuri de mișcare în aer liber, activitate gospodărească.

REZULTATE OBTINUTE:

În urma evaluării s-au desprins următoarele concluzii:

- Participarea cu interes a copiilor;
- Implicarea activă a părinților;
- Implicarea comunității și a partenerilor;
- Conectarea copiilor cu natura;

Grupa noastră și unitatea de învățământ, s-a afirmat în comunitate, dobândind o mai bună valorizare a activității și un prestigiu.

Un bagaj consistent de cunoștințe despre natură și rolul ei în menținerea vieții pe pământ și, implicit, pentru manifestarea sentimentelor de grijă față de protejarea ei împotriva celor care o distrug.

Realizarea albumelor cu fotografii.

DISEMINAREA PROIECTULUI ȘI A REZULTATELOR:

Proiectul și rezultatele acestuia a fost diseminat la nivelul instituției de învățământ în care funcționăm, în cadrul sedințelor cu părinții, în mediul online.

CONCLUZII

De ce să continuăm proiectul?

Vom continua acest proiect, deoarece preșcolarii au fost pregătiți încă de timpuriu în spiritul ocrotirii naturii și este nevoie de continuarea acestei pregătiri până vor termina grupa mare, sub coordonarea educatoarei, iar mai târziu, sub coordonarea învățătorului și a profesorilor. Este nevoie de o educație ecologică permanentă, de dezvoltarea sentimentelor și atitudinilor copiilor față de natură de dragoste, grijă și respect față de aceasta, de acțiuni de implicare pentru dezvoltarea comportamentelor ecologice privind protejarea ei prin acțiuni pozitive și nu distrugătoare. Avem nevoie să înțelegem mai bine modul în care plantele, animalele și oamenii trăiesc împreună în mediul lor natural și căile prin care se afectează unii pe alții. Depinde de noi toți să trăim în armonie cu natura. Tema abordată este una de actualitate, astfel, a avut un real succes în rândul preșcolarilor participanți și al părinților, care și-au manifestat interesul și entuziasmul pe tot parcursul derulării acestuia.

FOTOGRAFII

Vă mulțumim pentru oportunitatea de a participa în cadrul acestui proiect!

Contribuția educației fizice și a sportului la dezvoltarea personalității elevilor

Prof. Psih. Dr. Calotă Elena Daniela
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea

Utilizarea unor mijloace didactice specifice educației fizice și sportului în ciclul gimnazial contribuie la dezvoltarea personalității. Combinarea secvențelor de formare a deprinderilor motrice cu tehnicile de autoanaliza, facilitează achizițiile în planul dezvoltării personale. Având în vedere valențele educației fizice și mecanismele psihologice specifice pubertății, am elaborat un model de intervenție în sfera personalității prin intermediul exercițiilor fizice.

Acest model este fundamentat pe un studiu la care au participat 31 de participanți cu vârsta cuprinsă între 13 și 14 ani. Au fost utilizate metoda observației și metoda anchetei psihologice pe bază de chestionar. Rezultatele relevă faptul că puberii consideră, într-un procent ridicat, că activitățile sportive contribuie la dezvoltarea fizică și personală. De asemenea, în proporție de peste 50%, apreciază că în timpul acestor ore sunt puși în situații de a de a-și exersa autocontrolul, să aibă relații armonioase cu ceilalți colegi, să își exprime opiniile și să aplice în viața de zi cu zi ceea ce au învățat.

Întrucât autocontrolul, empatia, sociabilitatea, colaborarea, punctualitatea, sunt atitudini care sunt exersate în cadrul orelor de educație fizică și sport, considerăm că folosirea judicioasă a unor mijloace și tehnici contribuie la dezvoltarea personalității elevilor.

Termeni cheie: personalitate, educație fizică și sport, pubertate, imagine de sine

1. Introducere

1.1. Specificul personalității la vârsta pubertății

Ființa umană este prin excelență o individualitate, cu o notă de unicitate, particularitate

și originalitate. Finalitatea adaptativă a existenței individului se realizează prin intermediul structurilor de personalitate. Ceea ce este esențial și durabil în construcția psihică a omului pune în evidență personalitatea și sistemul valoric prin care se raportează la cerințele mediului.

În contextul dezvoltării fizice și psihice se structurează și evoluează structurile de personalitate. Maturizarea neurofuncțională, creșterea vieții sociale și intensificarea conștiinței de sine sunt elemente care influențează evoluția puberului.

Profilul psihologic și comportamental al puberului este dimensionat în principal de contradicția dintre cerința acestuia de a i se conferi statutul de adult și tendința adultului de a-i menține în continuare statutul de copil. Neconcordanța între aspirații și posibilități îl face pe copil să se izoleze, să stea de vorbă cu sine însuși, să recurgă la unele conduite tipice, plimbări solitare, explorări introspective, întocmirea unor jurnale intime etc. Căutându-se pe sine, încercând adesea căi diverse de a ajunge în lumea adultului, puberul manifestă uneori unele aspecte comportamentale contradictorii : implicat și reținut, timid și îndrăzneț, plin de sine, arogant, sfios, neîncrezător.

În perioada pubertății, preocuparea pentru propria persoană crește, puberul se descoperă pe sine, îl interesează propria imagine în oglindă, ținuta vestimentară, modul în care se prezintă în societate. Dezvoltarea conștiinței de sine este legată de organizarea ideii despre sine, de sentimentul ruperii de copilărie, de impresia de a nu fi suficient de cunoscut de cei din jur, dezvoltându-se astfel dorința de clarificare a propriului statut.

Pubertatea este o perioadă de mare sensibilitate morală, sentimentul egalității, al echității, al obligațiilor morale în relațiile interumane se dezvoltă foarte mult. Dezvoltarea conștiinței de sine este considerată momentul principal al dezvoltării personalității puberului.

Conștiința de sine se constituie genetic și funcțional prin asimilarea conștiinței sociale și reprezintă conștiința propriei persoane, a locului și rolului său în mediul natural și social în care trăiește, a valorilor și intereselor proprii, a semnificației acțiunilor sale. Conștiința de sine se elaborează numai în procesul socializării, al interacțiunii și comunicării sistematice cu alte persoane din proximitatea puberului.

În măsura în care elevul puber pătrunde tot mai adânc în universul spiritual al adultului, el își construiește un univers propriu de gânduri și idei, de dorințe și interese, de aspirații și idealuri, apar acum preocupări și căutări legate atât de lumea externă, cât și de propria persoană. Întrebări de tipul „Cine sunt?”, „Ce doresc?”, „Ce trebuie să fac?” sunt foarte frecvente în această etapă și atestă efervescența unui proces de formare a conștiinței de sine. Imaginea despre propriul eu și tendința puternică spre afirmarea de sine sunt elemente centrale ale dezvoltării personalității elevului puber. Tendința spre independență comportamentală și spirituală este concretizată în diferite conduite: inițiative personale, dorința de creație, imitarea unor modele de comportament adult, luare unor decizii, organizarea unor acțiuni reglate de anumite scopuri fixate anterior. Nevoia de împlinire se asociază la această vârstă cu nemulțumirea față de propriul statut, concretizată într-o veșnică pendulare între nehotărâre, visare, târăgănare. Permanent caută semnificații, justificări pentru diversele relații în care este implicat, confruntă și analizează valorile personale în acțiuni și comportamente.

Imaginea de sine este rezultatul permanentei confruntări cu sine și cu altul, este rezultatul raporturilor reciproce cu alți oameni. Majoritatea puberilor preferă să vorbească despre alții și nu despre ei, nu din dorința de a ascunde ceva, ci datorită dificultăților manifestate în procesul determinării sine.

În determinarea calităților proprii ei se confruntă mereu cu alții, se raportează la alții și își formează imaginea de sine sub forma unor reflecții a imaginii altuia. Dezvoltarea interesului de cunoaștere a altuia duce la evoluția conștiinței de sine, la trebuința de a se privi pe sine în mod distinct, de a-și examina conduita, de a se compara cu alții, de a-și analiza sentimentele și trăirile.

Punctul de plecare în dezvoltarea conștiinței de sine îl constituie analiza faptelor, conflictelor de viață, felul în care gândesc alții, aprecierea personalității și activității de către cadrele didactice, părinți, colegi. Puberul se privește parcă cu ochii altora, odată cu parcurgerea acestui stadiu apare și se consolidează tendința de a analiza și aprecia independent propria personalitate, pornind de la rezultatele conduitei și activității sale.

Principalele caracteristici ale personalității în acest stadiu se manifestă cu precădere în aspecte ce țin de planul caracterial și aptitudinal. Conștiința morală

evoluează și intră în stadiul autonomiei morale. Ca urmare a dezvoltării imaginii de sine, crește rolul eului în structurarea generală a personalității. Manifestările aptitudinilor ating un nou nivel privind structurarea lor și performanțele pe care le asigură.

Pubertatea se încadrează în perioada moralității autonome, moment în care își elaborează un cod moral personal. La primul nivel al acestei etape, el acceptă legile societății, deoarece simte că sunt adoptate democratic pentru binele tuturor. La al doilea nivel, el își stabilește codurile și principiile morale, reflectând personal asupra problemelor și dezvoltându-și propriile idei (Kohlberg, 1969).

În stadiul autonomiei morale puberul acceptă și înțelege nepotrivirile dintre două standarde morale. El se poate autoanaliza și înțelege normele morale proprii. Controlul este interior și rațional ceea ce îi permite o evaluare corectă a comportamentelor. Apartenența la grupurile de egali îi face să dobândească experiența elaborării împreună cu ceilalți a unor norme, să controleze respectarea lor și să înțeleagă originea normelor generate de ceilalți. Se manifestă o perioadă de opoziție față de morala copilăriei, după care asimilează în mod activ normele morale de bază.

Dezvoltarea conștiinței de sine și a cunoașterii de sine se amplifică în contextul schimbărilor intervenite în pubertate. Modificările corporale, noile capacități cognitive și așteptările crescute ale adulților constituie elemente ce contribuie la structurarea conștiinței de sine. Pe la mijlocul stadiului orientarea către propria persoană este din ce în ce mai frecventă, momentele de autoexaminare se înmulțesc și apar preocupările legate de impresia pe care o face în grupurile de apartenență.

Eul fizic este în centrul atenției puberului. Acesta își constată calitățile și defectele și face eforturi pentru optimizarea ținutei. Este interesat de îmbrăcăminte și de modul în care arată. Percepția propriului aspect și a capacităților fizice constituie surse importante ale formării Eului fizic în perioada pubertății.

Eul social deține o poziție importantă și este susținut de viața de grup. Conștientizează locul ocupat în colectivul clasei și poziția sa în grupurile informale. Statusurile și rolurile deținute contribuie intens la imaginea sa ca membru al societății. În cadrul familiei încearcă să se desprindă de ceilalți membri și să-și dobândească autonomia.

Eul spiritual este în progres dar mai puțin evidențiat. Puberul dovedește abilități de cunoaștere

de sine, își poate identifica punctele tari și punctele slabe și nu mai apreciază necondiționat aprecierile celorlalți. În contextul școlar își cunosc unele caracteristici ale memoriei, ale voinței, ale gândirii și ale atenției. El devine conștient de felul în care arată, cum se prezintă, ce știe și ce poate să facă. Poate iniția activități autoformative menite să contribuie la optimizarea eului spiritual.

Dezvoltarea caracterului se realizează în direcția consolidării unor trăsături formate în perioada anterioară și se accentuează tendințele spre autonomie și independență. Sistemul valoric este în continuă formare, puberul deține idei clare despre ceea ce este dezirabil și ceea ce este indezirabil.

1.2. Competențele educației fizice și a sportului

Educația fizică este o componentă a educației generale, integrate, alături de educația intelectuală, educația morală, educația estetică și educația tehnico-profesională. În învățământul preuniversitar, între toate aceste componente există o interdependență, relații reciproce, ele formând un întreg, un sistem. Educația fizică poate influența sfera cognitivă, a personalității umane, dar și celelalte sfere (mai ales cea morală și estetică). Sensul principal al relației în cadrul componentelor menționate este de la educația fizică către celelalte și nu revers.

Educația fizică și sportivă implică mișcarea, fiind un *tip fundamental de activitate motrică* care implică principii, norme, repere metodice, în scopul realizării unor obiective instructiv educative stipulate în documentele școlare.

Lecția de educație fizică se poate desfășoară în două modalități: ca proces instructiv educativ bilateral și ca activitate independentă. Din perspectiva subiectului abordat ne interesează educația fizică ca activitate didactică care contribuie la formarea și dezvoltarea elevului. Finalitățile educației se regăsesc în idealul educațional situație ce se aplică și educației fizice.

În formularea idealului educației fizice și sportului se au în vedere și unele elemente fundamentale care constituie laturi componente. Aceste elemente se vor regăsi în calitate de componente ale modelelor de educație fizică, cu particularizări pentru fiecare subsistem, fiecare categorie de populație umană, fiecare tip de condiții materiale. Principalele elemente de referință sunt următoarele:

- dezvoltarea fizică/corporală corectă și armonioasă;
- calitățile motrice;

- deprinderile și priceperile motrice (de bază, utilitar-aplicative și specifice sporturilor);
- cunoștințele și tehnicile individuale sau de microgrup privind autoorganizarea, autoconducerea și autoevaluarea practicării exercițiilor fizice (inclusiv pe planul refacerii capacității de efort);
- calitățile, trăsăturile și comportamentele pozitive pe planurile moral, intelectual, estetic, tehnico-profesional etc. ale personalității umane.

În programa pentru disciplina educație fizică și sport se regăsesc sugestiile metodologice care duc la dezvoltarea profilului de formare al absolventului de gimnaziu. Din perspectiva disciplinei de studiu, demersul didactic vizează formarea personalității elevului în contextul atingerii competențelor stipulate.

Structura programei școlare pentru ciclul gimnazial include, pe lângă nota de prezentare, următoarele elemente: competențe generale, competențe specifice și exemple de activități de învățare, conținuturi și sugestii metodologice.

Competențele generale, vizate la nivelul disciplinei Educație fizică și sport, jalonează achizițiile elevului pentru întregul ciclu gimnazial. Aceste elemente vizează formarea unui stil de viață sănătos al elevului, la dezvoltarea fizică armonioasă și a motricității acestuia.

În concordanță cu reperele curriculare în vigoare sunt reținute în literatura de specialitate o serie de obiective generale specifice activităților de educație fizică și sport (Cârstea, 1993):

- menținerea unei stări optime a sănătății a celor care practică exercițiile fizice în mod conștient și sistematic, precum și creșterea potențialului lor psihic;
- favorizarea proceselor de creștere și optimizare a dezvoltării fizice a subiecților;
- dezvoltarea calităților motrice de bază și a celor specifice sporturilor;
- formarea corectă a unui sistem larg de deprinderi și priceperi motrice, precum și valorificarea lor în planul sportiv - performanțial;
- formarea și perfecționarea capacității și obișnuinței de practicare sistematică, corectă și conștientă a exercițiilor fizice, mai ales în timpul liber;
- contribuția eficientă la dezvoltarea unor trăsături și calități intelectuale, estetice, morale, civice etc.

În demersul de atingere a obiectivelor

educației fizice se remarcă funcțiile pe care aceasta le îndeplinește. Funcția de emulație se materializează în dezvoltarea spiritului competitiv, caracteristic ființei umane și care are un rol deosebit în formarea dorinței permanente de dezvoltare personală și autodepășire. În acest context se impune promovarea frecventă în ora de educația fizică - mai ales - a întrecerii prin jocuri sportive bilaterale, jocuri de mișcare, ștafete, parcursurile sau trasee aplicative, concursuri etc. Prin aceste modalități se contribuie și la dezvoltarea personalității subiecților, a creativității a dorinței de obținere a victoriei, În sport, întrecerea de tip competițional este definitorie pentru antrenarea unor capacități psihice și de personalitate.

Funcția educativă este o funcție asociată, considerată ca cea mai complexă prin prisma modalităților de îndeplinire și a influențelor asupra dezvoltării personalității umane în integralitatea sa. Influențele educației fizice și sportului sunt evidente pe planul dezvoltării dimensiunii fizice, cognitive și afectiv-sociale.

Pe plan *intelectual* pot fi evidențiate cel puțin următoarele două direcții: formarea unor noțiuni teoretice (din domeniul fiziologiei și igienei efortului fizic, biomecanicii de execuție a actelor motrice, metodicii efortului fizic) și la dezvoltarea unor funcții și procese psihice (atenția, memoria, spiritul de observație, imaginația, creativitatea, rapiditatea gândirii etc.)

Pentru a obține achiziții în plan *moral* se poate realiza o acționare extrem de eficientă prin toate formele de organizare a practicării exercițiilor fizice. Accentul trebuie pus formarea unor deprinderi, priceperi și obișnuințe de comportament corect în întreceri și în celelalte momente ale procesului de practicare a exercițiilor fizice.

Educația în spiritul respectului față de colegii de întrecere (parteneri sau adversari), al colaborării pentru îndeplinirea cu eficiență a unor sarcini motrice, al acceptării deciziilor arbitrilor inclusiv când acestea nu sunt corecte, al disciplinei în activitate, al respectului față de bunurile comune (bază materială specifică, instalații, aparate și materiale etc.), constituie doar câteva din posibilitățile pe care le are educația fizică și sportul pe linia întregirii personalității subiecților din acest punct de vedere.

Este vorba despre dezvoltarea responsabilității în îndeplinirea unor sarcini sau obiective, a respectului față de eforturile colegilor, a înțelegerii necesității unei ierarhizări a rolurilor în cadrul grupului, a formării unor deprinderi și priceperi organizatorice.

Aceleași obiective se realizează și în sport, unde activitatea se desfășoară prioritar pe grupuri mici sau pentru acțiunile individuale.

2. Metodologie

2.1. Participanți

Lotul de participanți este constituit din 31 de elevi din clasa a VII-a de la un colegiu din municipiul Râmnicu Vâlcea. Vârsta cronologică a acestora este cuprinsă între 13-14 ani. Eșantionul a fost ales aleatoriu.

Procentul de reprezentare în funcție de caracteristica gen este aproximativ egal, respectiv 51,6% fete și 48,4% băieți. Constatăm că este un grup de subiecți omogen atât din punct de vedere al genului cât și al vârstei.

2.2. Etapele studiului

Prin intermediul experimentului s-a creat o situație didactică nouă prin modificări în desfășurarea acțiunilor educaționale. Intervenția se întemeiază pe premise că inovația va conduce la obținerea unor rezultate cu valoare adăugată în urma desfășurării demersului respectiv.

În desfășurarea experimentului se parcurg două etape:

- etapa inițială, în care am utilizat chestionarul privind rolul orei de educație fizică și sport în dezvoltarea personală.
- etapa propriu-zisă ce constă în realizarea efectivă a experimentului și anume elaborarea unui set de mijloace utilizate în ora de educație fizică și sport în scopul dezvoltării personalității puberilor.

3. Rezultate

Rezultatele obținute în urma aplicării chestionarului au fost realizate prin prelucrarea statistică în programul Excel.

Din analiza răspunsurilor la itemul referitor la rezultatele școlare constatăm că majoritatea elevilor, aproximativ 97% au rezultate bune la orele de educație fizică și sport. Acest procent indică faptul că lotul de studiu este omogen în ceea ce privește nivelul de pregătire al elevilor.

Itemul 2 „prefer activitățile în grup celor individuale” indică faptul că jumătate din totalul elevilor preferă activitatea în grup, care presupune

interacțiune și relații reciproce. Aproximativ 38% se identifică și se poziționează în mod egal în favoarea activității de grup și a celor individuale.

Corelând răspunsurile la itemii 2 și 3 „mă implic în acțiuni care presupun colaborarea cu ceilalți colegi”, constatăm că un procent ridicat de elevi se implică în acțiuni colaborative în timpul orelor de educație fizică și sport, ceea ce înseamnă că organizarea unor activități care presupun interacțiune sunt în concordanță cu nevoile clasei.

Răspunsurile la itemul 4 „ceea ce învăț în timpul orelor aplic și în afara școlii” relevă utilitatea noțiunilor învățate și a deprinderilor formate în timpul orelor de educație fizică și sport. Un procent de 41,0% este reprezentat de elevii care consideră că ceea ce învață în timpul orelor aplică și în afara școlii, evidențiind posibilitatea de transfer a competențelor în sfera vieții cotidiene.

În ceea ce privește preferința pentru întreceri și competiții se observă un scor de aproximativ 35% în favoarea acestora, 19% dintre respondenți consideră că li se potrivește puțin și 45% apreciază că li se potrivește pe jumătate. Constatăm că organizarea unor competiții sportive și întreceri cu acest colectiv de elevi se corelează cu motivația afectivă a acestora într-o pondere mare.

Din analiza răspunsurilor la itemul 6 „consider că activitățile sportive contribuie la dezvoltarea mea personală” constatăm că 71% dintre elevi consideră că educația fizică și sportul contribuie la dezvoltarea personală. Aproximativ 10% consideră că aceste lecții nu au efect în planul evoluției personale.

Itemul numărul 7 „consider că activitățile sportive contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului” reflectă percepția elevilor cu privire la contribuția educației fizice la dezvoltarea fizică armonioasă a corpului. Aproximativ 90% consideră că orele de sport contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului ceea ce indică faptul că aceștia au înțeles în mare măsură scopul acestor lecții.

Itemul numărul 8 „consider că activitățile sportive mă fac să fiu disciplinat” evidențiază rolul activităților sportive în formarea unui comportament disciplinat. 32 %, aproximativ o treime se identifică mult cu această situație, 55 % se identifică parțial și 13% se identifică puțin.

Itemul numărul 9 „în această oră sunt pus în situația de a fi înțelegător cu ceilalți colegi” face referire la situațiile care contribuie la antrenarea capacităților de comunicare asertivă, de relaționare optimă cu ceilalți. Aproximativ 55% identifică la

nivel mediu și 39% identifică la nivel ridicat această experiență în timpul orelor de sport.

Răspunsurile la itemul numărul 10 „în această oră îmi exprim opiniile” indică faptul că un procent de aproximativ 84% dintre elevi consideră că își pot exprima opiniile la nivel ridicat și mediu, ceea ce semnifică o implicare activă care poate crea posibilități de validare personală.

4. Discuții

Din analiza cantitativă a rezultatelor obținute la chestionarul „Rolul educației fizice și a sportului la dezvoltarea personală a elevilor” constatăm că puberii consideră într-un procent ridicat că activitățile sportive contribuie la dezvoltarea fizică și personală. De asemenea, în proporție de peste 50% consideră că în timpul acestor ore sunt puși în situații de a fi disciplinați (de a-și exercisa autocontrolul), să aibă relații armonioase cu ceilalți colegi, să își exprime opiniile și să aplice în viața de zi cu zi ceea ce au învățat.

Întrucât autocontrolul, empatia, sociabilitatea, colaborarea, punctualitatea, sunt atitudini care sunt exersate în cadrul orelor de educație fizică și sport, considerăm că folosirea judicioasă a unor mijloace și tehnici poate contribui la dezvoltarea personalității elevilor.

În contextul organizării și desfășurării orei de educație fizică considerăm că folosirea rațională a mijloacelor educației fizice și sportului contribuie la formarea personalității elevilor.

Mijloacele care pot fi folosite în scopul dezvoltării personalității elevilor din ciclul gimnazial sunt: exercițiul fizic, procedeele de refacere a capacității de efort și aparatura de specialitate.

Deoarece aceste mijloace se rezumă doar la o abordare fizică, putem să emitem următoarea idee.

Abordarea lecției de educație fizică trebuie să fie una multidisciplinară cu antrenarea unor conținuturi transdisciplinare care să nu se rezume doar la dezvoltarea fizică a subiecților, ci la o formare complexă care vizează achiziții în plan cognitiv, de personalitate și socio-afectiv.

Pentru a realiza acest deziderat am ales o abordare a lecției de educație fizică folosind o formă de predare prin combinarea stilurilor direct și indirect.

În scopul dezvoltării personalității elevilor considerăm că această metodă poate fi un mijloc de bază în atingerea obiectivelor propuse.

Această metodă combinată este deosebit de

eficientă, ca succesiune a secvențelor de instruire și se prezintă astfel:

- Explorare liberă
- Învățare prin descoperire
- Rezolvare de probleme
- Formulările instrucțiunii precise.

Pentru a favoriza dezvoltarea anumitor trăsături de personalitate se pot selecta sarcini didactice în verigile lecției de educație fizică.

De exemplu în veriga „învățarea, consolidarea, perfecționarea și evaluarea deprinderilor motrice” se poate realiza un traseu utilitar-aplicativ de prim ajutor prin simularea unei situații în care un elev are o ruptură de tibia la piciorul îndemânatic.

Parcursul aplicativ presupune o serie de acțiuni: primii din fiecare șir pleacă la semnal, sar peste o bancă așezată transversal, execută o rostogolire înainte în ghemuit pe o saltea, sar peste o altă bancă transversală, trec prin târâre pe coate și pe genunchi printr-un nivel de ladă așezată transversal, escaladează trei nivele de ladă, se deplasează pe coate și genunchi pe o altă bancă de gimnastică așezată longitudinal, ocolesc un jalon și la întoarcere, pe același traseu ridică și două mingi peste cele trei nivele de ladă. Câștigă șirul care termină primul.

Implicațiile psihopedagogice vizează atât formarea aptitudinilor motrice, cât și exersarea anumitor atitudini. Acest traseu dezvoltă capacitatea de a găsi soluții în situații de criză, dezvoltă empatia și spiritul de colaborare cât și cunoștințele necesare vieții.

Se pune accent pe eficiența intervenției și timpul de reacție, dar și pe comunicarea permanentă dintre elevi. Se dezvoltă spiritul competițional, colaborarea între coechipieri, se exersează sentimentul de apartenență la grup și autocontrolul.

Jocurile de mișcare și sportive utilizate în cadrul orelor de sport au rolul de a dezvolta coordonarea mișcărilor în echipă, colaborarea între elevi, găsirea de soluții la provocările ivite, spiritul competițional, respectul, fair-play-ul.

6. Concluzii

Se desprind o serie de aprecieri cu privire la fundamentarea psihologică a organizării și desfășurării orelor de educație fizică și sport în vederea formării trăsăturilor de personalitate.

- La pubertate, datorită faptului că se manifestă un puseu de creștere care determină o dezvoltare neuniformă, considerăm că

educația fizică și sportul are o contribuție importantă la dezvoltarea fizică armonioasă și implicit la dezvoltarea Eului fizic și a Imaginii de sine.

- Valorificarea situațiilor competiționale și accentuarea funcției de emulație creează entuziasm care determină trăiri emoționale pozitive și optimism.
- Sistemul valorificativ poate fi consolidat prin stabilirea unor repere în activitatea sportivă: fair-play, prietenie, respect, corectitudine, etc.
- Utilizarea jocurilor didactice activează sfera ludică, crește entuziasmul și potențează creativitatea elevilor.
- Obținerea unor performanțe, în zona proximei dezvoltări, determină creșterea încrederii în sine și contribuie la formarea Imaginii de sine.
- Identificarea unor relații directe între activitățile de educație fizică și sport și viața cotidiană determină creșterea motivației și implicarea voluntară în sarcini.
- Capitalul social al puberului este constituit din colegi, familie și cadre didactice, fapt ce permite manifestarea sociabilității în timpul activității școlare, în general, și în special în timpul orei de educație fizică și sport.
- Autonomia personală și conștiințiozitatea ca factori de personalitate sunt antrenați în situațiile de joc și exercițiu fizic.

Bibliografie

1. Cârstea, G. (1993). *Teoria și metodică educației fizice și sportului*. București: Editura Universul.
2. Cârstea, G. (1999). *Educația fizică-fundamente teoretice și metodice*. București: Casa de editură Petru Maior.
3. Zlate, M. (2008). *Eul și personalitatea*. București: Editura SPER.
4. *Programa școlară pentru disciplina educație fizică și sport clasele a V-a – a VIII-a*, Anexa la ordinul ministrului educației naționale nr. 3393 / 28.02.2017
5. Crețu, T. (2016). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Polirom.

Beneficiile și **E**xemplele activităților outdoor în învățământul preuniversitar

Înv. Rachina Elena-Teodora

Școala Gimnazială Udrești, Școala Primară
Lăunele de Jos, Comuna Dănicei, Județul Vâlcea

Activitățile outdoor reprezintă acele activități care se desfășoară în aer liber, în contact direct cu natura, fiind esențiale pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copiilor. În cadrul învățământului preuniversitar, aceste activități au un rol semnificativ, contribuind nu doar la îmbunătățirea sănătății fizice, ci și la dezvoltarea abilităților sociale, cognitive și creative ale elevilor. Participarea activă la jocuri, excursii, drumeții sau activități de grădinarit permite copiilor să învețe prin experiență directă, stimulându-le curiozitatea, spiritul de echipă și încrederea în propriile forțe.

În contextul educațional, activitățile outdoor nu sunt doar o modalitate de recreere, ci și un mijloc de învățare activă, oferind oportunități de dezvoltare personală și socială. Ele contribuie la învățarea prin joc și explorare, metode care se aliniază cu tendințele educaționale moderne, axate pe învățarea activă și participativă. De asemenea, activitățile în aer liber pot influența pozitiv performanțele școlare ale copiilor, reducând stresul și îmbunătățind concentrarea, oferind un echilibru necesar între studiul teoretic și activitățile fizice.

Activitățile outdoor aduc o serie de beneficii esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor, influențând pozitiv atât aspectele fizice, cât și cele emoționale, sociale și cognitive. În primul rând, activitățile desfășurate în aer liber contribuie semnificativ la dezvoltarea fizică a copiilor, fiind esențiale pentru consolidarea sănătății generale. Prin participarea la jocuri de grup sau activități sportive în aer liber, copiii își îmbunătățesc coordonarea, echilibrul, flexibilitatea și rezistența fizică. De asemenea, expunerea la natură și mișcarea în aer liber contribuie la întărirea sistemului imunitar și la prevenirea obezității, o problemă tot mai frecventă în rândul copiilor din societatea modernă.

Pe lângă beneficiile fizice, activitățile outdoor au un impact semnificativ asupra dezvoltării emoționale și sociale ale copiilor. Participarea la jocuri în aer liber îi învață pe copii să colaboreze, să împărtășească și să rezolve conflictele, contribuind astfel la dezvoltarea abilităților sociale. De asemenea, aceste activități stimulează încrederea în sine și independența, prin încurajarea copiilor de a-și asuma responsabilități și de a înfrunta provocări. De exemplu, în cadrul unor jocuri de echipă sau drumeții, copiii învață să comunice eficient și să lucreze împreună pentru atingerea unui obiectiv comun.

Un alt beneficiu important al activităților outdoor este stimularea creativității și imaginației copiilor. Fiind în contact direct cu natura, aceștia pot explora mediul înconjurător și pot învăța prin experiență, dezvoltându-și gândirea creativă și abilitatea de a rezolva probleme. Activitățile de tipul construcției de adăposturi din ramuri sau realizarea de lucrări artistice cu materiale naturale stimulează imaginația și încurajează exprimarea personalității. În plus, natura oferă un cadru perfect pentru descoperirea și învățarea despre diversitatea biologică, ceea ce poate contribui la formarea unei atitudini ecologice responsabile și la înțelegerea importanței protejării mediului înconjurător.

Nu în ultimul rând, activitățile outdoor au un impact semnificativ asupra performanței școlare a copiilor. Studiile au arătat că timpul petrecut în aer liber poate reduce stresul și anxietatea, îmbunătățind astfel concentrarea și atenția copiilor la școală. De asemenea, aceste activități ajută la dezvoltarea unor abilități cognitive, cum ar fi rezolvarea de probleme, gândirea critică și abilități de orientare, prin intermediul jocurilor și provocărilor educaționale din natură.

Exemple de activități outdoor relevante în învățământul preuniversitar

În învățământul preuniversitar, activitățile outdoor pot fi integrate cu succes în procesul educațional, oferind oportunități de învățare prin experiență și dezvoltare a abilităților fizice și sociale. Iată câteva exemple de activități care pot fi implementate în școli pentru a sprijini dezvoltarea copiilor:

1. Jocuri de grup în aer liber

Jocurile de grup în aer liber sunt esențiale pentru învățarea prin joc și colaborare. Activități precum „Țara, țara, vrem ostași!” sau „De-a v-ați ascunselea” sunt jocuri care implică mișcare, coordonare și muncă în echipă. Aceste jocuri ajută

copiii să își dezvolte abilități sociale importante, cum ar fi comunicarea și cooperarea. De asemenea, ele pot fi folosite pentru a învăța diverse concepte educaționale, precum respectarea regulilor și învățarea prin înfruntarea provocărilor.

2. Excursii educaționale și drumeții

Excursiile educaționale în natură reprezintă o metodă de învățare activă, care îi ajută pe copii să exploreze și să înțeleagă mai bine mediul înconjurător. Copiii pot observa direct procese naturale și pot învăța despre ecosisteme, diverse tipuri de plante și

animale sau despre importanța protejării mediului. În plus, excursiile educaționale le oferă copiilor ocazia de a învăța despre istorie sau tradiții locale, prin vizite la muzee în aer liber sau la obiective istorice.

3. Activități de grădinarit și cultivarea plantelor

Grădinaritul este o activitate outdoor care poate fi integrată în lecțiile de știință și educație ecologică. Această activitate dezvoltă responsabilitatea și răbdarea, deoarece copiii sunt

Activități outdoor specifice învățământului preuniversitar

direct implicați în îngrijirea plantelor pe o perioadă mai lungă de timp. De asemenea, grădinaritul poate fi folosit pentru a învăța concepte matematice, precum măsurarea și calcularea distanțelor între plante sau estimarea cantității de apă necesară pentru îngrijirea

sentiment de responsabilitate față de planetă.

4. Activități de protecție a mediului

În cadrul activităților outdoor, copiii pot învăța despre importanța protejării mediului înconjurător prin activități de reciclare, colectare a deșeurilor sau plantarea de arbori. Aceste activități sunt excelente pentru a le insufla celor mici valori ecologice și un

În concluzie, activitățile outdoor reprezintă o componentă esențială în educația preuniversitară, având un impact pozitiv asupra dezvoltării fizice, emoționale, sociale și cognitive ale copiilor. Prin încurajarea participării la activități în aer liber, precum jocuri de grup, excursii educaționale, grădinarit sau sporturi, copiii au oportunitatea de a învăța într-un mod activ și practic, într-un mediu care stimulează creativitatea, încrederea în sine și spiritul

de echipă. De asemenea, aceste activități contribuie la consolidarea sănătății fizice și mentale, promovând un stil de viață activ și echilibrat.

Integrarea activităților outdoor în curriculumul școlar poate sprijini nu doar dezvoltarea competențelor academice, dar și formarea unor copii responsabili și conștienți de importanța protejării mediului înconjurător. Astfel, educația prin experiență în natură nu doar că îmbogățește procesul educațional, dar contribuie și la formarea unor tineri echilibrați, creativi și pregătiți să facă față provocărilor vieții.

Activități outdoor- educație timpurie

*Prof. înv. preșc. Văleanu Maria Adriana
Grădinița cu Program Normal Bătășani, Valea-
Mare*

Activitățile outdoor sunt activități care se desfășoară în aer liber, în mijlocul naturii sau într-un spațiu deschis, cum ar fi parcuri, grădini, plaje, sau alte locuri naturale. Aceste activități sunt menite să încurajeze interacțiunea cu mediul înconjurător, să promoveze mișcarea fizică și să contribuie la dezvoltarea abilităților sociale, emoționale și cognitive ale participanților.

Exemple de activități outdoor includ:

1. Jocuri fizice și sporturi: Alergat, fotbal, volei, baschet, înot, tenis.
2. Explorarea naturii: Drumetii, observarea animalelor, căutarea de obiecte naturale (frunze, pietre, conuri).
3. Activități creative: Construcții de adăposturi din crengi, desene pe nisip sau pietre, pictură în aer liber.
4. Activități de grup: Jocuri în echipă, jocuri de rol sau de colaborare.
5. Activități educative: Observarea plantelor și insectelor, învățarea despre ecosisteme sau despre cum să protejezi natura.

Aceste activități sunt importante pentru sănătatea fizică și mentală a celor care le practică, în special pentru copii, deoarece stimulează dezvoltarea abilităților motrice, creativitatea, învățarea prin explorare și socializare. În plus, activitățile outdoor

promovează un stil de viață activ și sănătos, contribuind la reducerea stresului și îmbunătățirea stării de bine.

Iată câteva exemple de activități outdoor pentru educația timpurie care sunt educative, stimulative și adaptate vârstei copiilor:

Căutarea comorii în natură

Descriere: Crează o listă de obiecte naturale pe care copiii trebuie să le găsească în curtea grădiniței sau într-o zonă de pădure (exemplu frunze de diferite culori, pietre, conuri, flori)

Beneficii: Dezvoltă abilități de observare, coordonare și învățare despre natură.

Vânătoarea de sunete

Descriere: Copiii stau într-un cerc și trebuie să identifice diverse sunete din mediul înconjurător (exemplu ciripit de păsări, vântul care suflă, pași pe iarbă)

Beneficii: Îmbunătățește auzul, concentrarea și abilitățile de identificare a sunetelor.

Dans pe muzică în aer liber

Descriere: Se pune muzică veselă și copiii dansează liber pe iarba din curte sau într-un spațiu deschis. Se poate introduce și o activitate de grup, cum ar fi dansul în cerc.

Beneficii: Îmbunătățește coordonarea mișcărilor, echilibrul și stimulează creativitatea.

Observarea insectelor

Descriere: Cu ajutorul unei lupe, copiii pot explora insectele din jurul lor, cum ar fi furnicile, fluturii, libelule sau gândacii.

Beneficii: Îmbunătățește cunoștințele despre natură și stimulează curiozitatea.

Aceste activități sunt exemple pentru a le oferi copiilor oportunitatea de a explora natura, de a socializa și de a învăța prin jocuri.

Sesiune de formare în mediul outdoor -conectarea profesorilor cu educația experiențială

Prof. Bălăceanu Elena Gabriela
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”,
Râmnicu Vâlcea

Obiective:

- Dezvoltarea competențelor pedagogice: Să îmbunătățim competențele pedagogice ale profesorilor prin aplicarea principiilor educației experiențiale.
- Stimularea creativității în predare: Să încurajăm profesorii să găsească modalități creative de a preda și de a implica elevii în învățare.
- Conștientizarea importanței activităților în aer liber: Să evidențiem beneficiile activităților în aer liber pentru dezvoltarea personală și învățare.

Locul de desfășurare: O locație în aer liber, cum ar fi o zonă naturală, o pădure sau o zonă de munte.

Beneficiari: Profesori din diverse discipline și niveluri de învățământ.

Resurse necesare:

- Facilitatori cu experiență în educația experiențială.
- Materiale educaționale și echipament pentru activitățile din natură (exemplu: hărți, busole, unelte de observație).
- Spații pentru sesiuni de discuții și reflectare.

Etapă de desfășurare:

1. Pregătirea prealabilă:

- Se alege o locație potrivită și se stabilește un program.
- Se recrutează facilitatori cu experiență în educația experiențială.
- Se creează planuri pentru activitățile care să includă elemente de cooperare, rezolvare de probleme și observații

practice în natură.

2. Ziua formării:

- Profesorii participanți sunt întâmpinați la locație.
- Ei iau parte la activități practice, care pot include navigare în natură, activități de team building și activități creative.
- Se desfășoară sesiuni de discuții și reflectare asupra experiențelor.

3. Integrarea în practică:

- Profesorii sunt încurajați să reflecteze asupra modului în care pot aplica principiile educației experiențiale în propriile lor lecții.
- Ei dezvoltă planuri de lecții care includ elemente de experiență și interacțiune practică.

Rezultate obținute:

- Profesorii dezvoltă competențe pedagogice îmbunătățite, inclusiv abilități de gestionare a clasei, facilitare a învățării active și adaptabilitate în predare.
- Ei dobândesc o mai mare conștientizare asupra potențialului educației experiențiale în procesul de învățare.
- Își dezvoltă creativitatea și abilitatea de a proiecta lecții interactive și implicate.

Această activitate se aliniaza cu obiectivele Curriculumului Național de a dezvolta competențe pedagogice și de a promova învățarea activă și experiențială. De asemenea, încurajează profesorii să fie mai inovatori în predarea lor, ceea ce beneficiază direct elevii prin lecții mai captivante și eficiente.

Educația outdoor în grădiniță

Constantin Andreea Magdalena
Școala Gimnazială Nr. 5 Râmnicu Vâlcea

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: „educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”.

Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copiii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță. Nevoia de a se simți respectat-derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți, copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil - activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel că educatoarea trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse

Nevoia de a fi activ - implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales pentru că contextul actual

este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare ale copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor, familie. După cum am arătat anterior, educația outdoor îmbogățește mediul academic, oferă oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

O modalitate de implicare a părinților în activitățile grădiniței, ușor de realizat, o reprezintă activitățile outdoor, văzute ca o „*combinație de activități în aer liber, de educație de mediu și de dezvoltare socială și personală*”, activități la care se dorește și participarea părinților. Unii părinți au mai mult timp să se implice, alții mai puțin. Este ideal un mediu școlar care să întâmpine deschis părinții și să le dea informațiile necesare. Toți părinții au nevoie de sfaturi și de sprijin.

„*Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.*” (C. Mihaescu)

Activitățile outdoor „*vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar*”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Exemple de activități outdoor:

A. SĂ DUCEM BALONUL - se vor forma două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să-l ducă pe o anumită distanță (ex.: 10 m). Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou, taskul fiind același.

Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.

B. PERFECT TEAM- este un joc provocator în care trebuie să se caute soluții. Se vor face două echipe. Singura soluție este aceea în care ei vor funcționa ca o echipă. Toți participanții vor fi legați la ochi și se vor ține de mână. Vor avea de parcurs împreună traseu foarte complicat. Lungimea traseului va fi de aproximativ 100 m pentru o echipă de 10-12 persoane. Este un joc care are și o soluție.

Obiective: creșterea încrederii, sincronizare, identificare potențiali lideri, orientarea către soluții, orientare către distribuirea sarcinilor, consolidare relații între oameni, spirit de echipă, lucrul în echipă.

C. DETECTIVII NATURII - este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună.

Copiii vor ieși în curtea grădiniței înarmați cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor nota observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul, plante.

D. PĂSĂRILE FURIOASE - este un joc foarte distractiv, care implică domeniul estetic (desen) și domeniul psiho-motric. Copiii primesc cretă colorată cu care vor desena pe asfalt diferite fețe, fie la cererea educatoarei, fie vor reproduce emoția, starea de spirit pe care o trăiesc în acel moment. Pot de asemenea să deseneze fața pe care au avut-o când au fost supărați. Vor umple apoi baloane cu apă și vor arunca la țintă pentru a spăla supărarea sau orice altă emoție. Vor arunca baloane cu apă până vor spăla de tot desenele.

E. CULORI AMESTECATE - o activitate este cu

atât mai interesantă cu cât se bazează pe acțiuni care de regulă sunt interzise copiilor de către părinți. Acasă nu li se prea permite să se joace cu acuarele și cu apă. La grădiniță rar li se permite să amestece la întâmplare acuarelele. De aceea o activitate outdoor în care li se permit aceste lucruri nu poate fi decât benefică. Copiii primesc foi de carton pe care vor picta cu acuarele linii în duct continuu curbe sau frânțe cu cât mai multe culori. Foile vor fi așezate pe asfalt, iar copiii vor ținti foile cu baloane cu apă astfel încât culorile să fuzioneze între ele. Foile se lasă la uscat, iar copiii vor căuta să identifice forme în amestecul de culori. Se poate realiza și cu carioci, dar trebuie să fie de foarte bună calitate, de preferat speciale.

- F. LA TINTA! - În curtea grădiniței, pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte: mingi de tenis, săgeți cu ventuze, bile de popice, copiii trebuie să doboare paharele. Pe un panou, fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final punctele vor fi centralizate și se va desemna echipa câștigătoare.
- G. NUMERE IN NATURA - În curtea grădiniței vor fi ascunse pentru fiecare echipa câte 10 mere (ouă, pere etc.) pe care vor fi scrise cifrele de la 1 la 10. Copiii vor trebui să găsească fructele (elementele ascunse) și să formeze șirul numeric. Echipa care reușește să rezolve sarcina cel mai repede va fi desemnată câștigătoare.
- H. MICII GRĂDINARI - este o activitate outdoor de educație ecologică în care copiii contribuie direct la îmbunătățirea calității aerului, la înfrumusețarea spațiului verde al grădiniței conștientizând, astfel importanța acestuia pentru viața pe Pământ. Muncile pe care le vor executa copiii trebuie să fie adaptate la nivelul lor de dezvoltare psiho-fizică și trebuie să fie precedate de un serios instructaj de protecția muncii. Scopul acestui gen de activități este de ai responsabiliza pe copii față de calitatea mediului, de a prețui munca și de a conștientiza valoarea muncii.
- I. SĂ NE SALVĂM ÎMPREUNĂ - jucătorii alcătuiesc un grup de călători prin junglă,

capturat de

canibali. Toți călătorii, stând în picioare și lipiți strâns unul de altul, au fost legați cu o funie ca să nu scape. Totuși, nu sunt paznici, iar dacă grupul reușește să se deplaseze pachet, până în alt loc, va găsi acolo ajutor și călătorii vor scăpa din cazanul canibalilor.

Obiective: sincronizare, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, apropiere fizică, consolidarea relațiilor dintre participanți, competiție, distracție.

Bibliografie

1. Popescu, F., 2014, *Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar* R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29;
2. Stamenovski, C., 2014, *Educația outdoor în grădiniță*, R.Î.P. nr.3-4, p. 32;
3. Șerban, G., 2014, *Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor*, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26;
4. ***, 2014-2015, *Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar*.

Educația outdoor - **metodă inovativă de predare în recuperarea copiilor cu CES**

Pr. Prof. Lazăr Liviu
Liceul Teoretic „Gheorghe Surdu”- Brezoi

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal.

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber.

Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc. Caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- Educația outdoor ofera posibilitatea contactului direct cu natura:

- protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masiva a produs un efect nociv asupra mediului si prin faptul ca oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor nonecologice le au asupra mediului

- educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor si comportamentelor față de mediu;

- Educația outdoor reprezintă o puternica sursă de experiențe de învățare:

- un mediu relaxant, liber, fara constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional si de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens:

- educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare si au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;

- Contribuie la dezvoltare personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a elevilor;

- Facilitează dezvoltarea spiritului de echipă

- conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;

- Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc

- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare

- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare

Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată –

permite escaladarea unor nivele inalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse. Aspecte practic-aplicative de realizare a educației outdoor De cele mai multe ori educația primită la școală are un aspect teoretic(cognitiv).

Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei clase numeroase. În educația outdoor copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial-Înveți cu creierul, mâinile și inima!.

În cadrul domeniului Limbă și comunicare, la grupele mari de preșcolari, clasa pregătitoare și chiar la clasa I, în funcție de nivelul vârstei, activitățile se pot ține în aer liber și pot îmbrăca diferite modalități de realizare:

- punerea în scena a a unei povești, după ce in prealabil aceasta a fost citită în sala de clasă.

- putem solicita copiilor, elevilor să schimbe firul epic al poveștii (pentru a evita haosul și dezorganizarea, pregătim elevii pentru activitate cu o zi înainte, sprijinim elevii în acest proces, fără însă a interveni în deciziile lor pentru stabilirea unui nou fir epic

- activitatea nu presupune o repetiție propriuzisă, este indicat să lăsăm elevii să fie spontani, ei se vor gandi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei vor fi încurajați să improvizeze)

- identificăm anumite elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze
- începem o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc) și încurajați elevii să continue povestea

- poveste cu început dat - creem împreună cu elevii un loc sau mai multe locuri de citit (atunci cand avem ca mijloc de realizare Lectura educatoarei la grădiniță, putem merge în acel loc)

- încurajăm elevii să compună poezii cu diverse obiecte din jur (copaci, iarba, etc).

Matematica oferă și ea oportunități care mai de care mai diversificate, prin compunerea sau rezolvarea de probleme, preșcolarii, elevii sunt puși în situația de a evalua în cifre exacte anumite aspecte, spre exemplu:

- se pot aduna o gramadă de pietre din care profesorul si fiecare elev își vor alege una, compară piatra aleasă de noi cu cea a copiilor,cine are piatra cea mai mare sau piatra cea mai mică, se desenează cu creta (la școală) semnele < > = a pentru a esemplifica

- în curtea școlii sau grădiniței copiii sunt puși să formeze diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactiv

- se poate măsura curtea școlii sau poate grădina cu flori, etc.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile în diferite contexte și în funcție de nevoile existente/identificate, astfel ca se pot utiliza astfel de programe axate pe sănătate și educație fizică, știința mediului, management și psihologie.

Un exemplu de program de educație outdoor axat pe educație fizică ar putea avea efect preventiv-educativ-terapeutic, ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate crescută din școală (programul ar putea include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții libere cu elevii într-un cadru relaxant și motivant); un program de educație outdoor axat pe știința mediului ar avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se poate organiza o activitate de ecologizare, sau orice alte activități relevante în abordarea problemei identificate - o caracteristică importantă a educației outdoor este aceea că permite un grad ridicat de creativitate).

Valorificarea educației outdoor în dezvoltarea emoțională și socială a copiilor - premisă a dezvoltării cognitive Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Nevoia de a se simți respectat – derularea de diferite activități în aer liber incurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel ca profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor elevilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează

pentru o activitate de ecologizare, un elev poate primi sarcina de a curăța pomii, un elev are sarcina de a uda florile – este important însă ca prin comunicarea cu elevul, profesorul să-i insuflă acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului.

Nevoia de a fi activ – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, despre care vom vorbi mai târziu întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să neghe utilitatea utilizării educației outdoor. Întrucât educația outdoor se adresează unui public larg, indiferent de vârstă, nevoile sunt similare și pentru cei mici și pentru cei mari, acest tip de educație trebuie să acorde locul cuvenit acestor nevoi indiferent de vârsta elevului.

Participarea la activitățile de formare din cadrul proiectelor care au ca tematică educația outdoor ar oferi oportunitatea de a înțelege acest fenomen nou, de a-l aprofunda și implementa cu succes în curricula școlară chiar și fără existența unor norme ale Ministerului Educației Naționale. Procesul de învățare a modului de abordare al acestui tip de educație este unul benefic, necesitând un management de timp pentru a putea fi implementat

cu succes și pentru a putea da rezultatele pe care le dorim.

Perspectiva educației outdoor în relația cu celelalte forme ale educației. Dintre toate aceste forme, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță elevii).

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihică, socială, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor “ scoate la aer ” cele 3 forme de educație, le rivigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (în speță dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională).

Concluzii

Educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, trainer, formatori, într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților.

Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

Bibliografie

1. Ionescu, M. , Radu, I. (coord)- *Didactica Modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001.
2. *Manual de educație outdoor* -Liflong Learning Programme 2010-2012.

Educația outdoor în învățământul preșcolar

Prof. înv. primar Cornăcel Georgiana

Educația outdoor reprezintă o metodă inovatoare și interdisciplinară care își propune să transforme procesul de învățare într-o experiență activă și captivantă. Această formă organizată de educație, desfășurată în aer liber, este un răspuns direct la nevoile contemporane ale copiilor, care petrec din ce în ce mai mult timp în medii digitale. Prin contactul direct cu natura și implicarea într-un proces experiențial, educația outdoor dezvoltă nu doar competențe cognitive, ci și deprinderi motrice, abilități sociale și sensibilitate față de mediul înconjurător.

Concepte-cheie și beneficii ale educației outdoor

Comparativ cu educația tradițională, educația outdoor oferă avantaje semnificative. Copiii care participă la activități în aer liber își dezvoltă mai bine spiritul de observație, rezolvarea creativă a problemelor și încrederea în sine. Fiind în mijlocul naturii, aceștia sunt mult mai receptivi la noile cunoștințe și își consolidează capacitatea de a face față situațiilor complexe.

Educația outdoor se adresează tuturor celor

trei nivele de învățare (obiective operaționale):

- **Nivelul acumulării de cunoștințe (Cognitiv):**
- Prin activități precum observarea mediului natural, copiii învață despre relațiile dintre componentele acestuia și despre importanța protejării naturii. De exemplu, povestea „Coliba iepurașului” poate fi reinterpretată în aer liber, unde copiii sunt încurajați să schimbe firul epic, să improvizeze și să creeze o conexiune personală cu natura.
- **Nivelul deprinderilor fizice (Motric):** - Activitățile fizice, precum formarea de figuri geometrice din pietre sau echilibristica pe o coardă, contribuie la dezvoltarea armonioasă a corpului și la o mai bună coordonare. Aceste exerciții nu doar că îmbunătățesc abilitățile fizice, ci și stimulează eliberarea de energie într-un mod pozitiv.
- **Nivelul individualizării unor trăsături de comportament (Afectiv):** - Educația outdoor contribuie la dezvoltarea trăsăturilor de caracter, precum perseverența, empatia și spiritul de echipă. Prin activități precum plantarea de copaci sau ecologizarea unui râu, copiii își dezvoltă simțul responsabilității față de comunitate.

Exemple practice și integrarea interdisciplinară

Educația outdoor poate fi integrată cu succes în diverse domenii curriculare, transformând fiecare lecție într-o aventură:

1. **Domeniul limbă și comunicare:** În aer liber, copiii pot începe o poveste pornind de la un copac, o floare sau o pasăre. Activitățile care încurajează ascultarea sunetelor naturii (de exemplu, „Ce ne povestește copacul?”) contribuie la dezvoltarea imaginației și exprimării literare.
2. **Domeniul științe:** Observarea mediului înconjurător oferă numeroase oportunități de învățare interactivă. Sortarea frunzelor după formă și culoare, compararea pietrelor sau construirea de căsuțe pentru păsări stimulează curiozitatea și gândirea analitică.
3. **Domeniul estetic-creativ:** Natura devine

sursa principală de inspirație pentru desene, colaje și afișe cu mesaje ecologice. Copiii pot folosi materiale naturale, precum frunze și crenguțe, pentru a crea opere artistice unice.

4. **Domeniul om și societate:** Activitățile de ecologizare, precum curățarea spațiilor verzi sau plantarea de flori, ajută copiii să înțeleagă importanța unui comportament responsabil față de natură și comunitate.

Concluzii

Educația outdoor este mai mult decât o simplă metodă de învățare; este o modalitate de a transforma educația într-o experiență holistică care implică mintea, corpul și sufletul. Prin activități creative, interactive și adaptate nevoilor copiilor, acest tip de educație cultivă dragostea pentru natură, încrederea în sine și abilități valoroase pentru viață. Cum spune celebrul citat al educației experiențiale, „Înveți cu creierul, mâinile și inima” – iar educația outdoor reprezintă cadrul ideal pentru a pune acest principiu în practică.

Proiect de activitate didactică outdoor - „POZIȚIILE SPAȚIALE”

-Activitate matematică-

Grupa de aplicație: Grupa Mare

Propunător: Cornăcel Georgiana

Tema proiectului: „În călătorie noi plecăm/
Despre pozițiile spațiale să învățăm”

Tema săptămânii: Fructele de toamnă

Tema activității: Poziții spațiale

Domeniu experiențial: DȘ - Domeniul Științe

Categoria de activitate: Activitate matematică

Mijloc de realizare: Exerciții în aer liber

Tipul activității: predare – învățare

Scopul activității : Dezvoltarea capacității de a înțelege pozițiile spațiale ale obiectelor prin

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII:

CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI ÎN ÎNVĂȚARE

C1 - Curiozitate, interes și inițiativă în învățare

C2 -Finalizarea sarcinilor și acțiunilor (persistență în activități)

DEZVOLTAREA COGNITIVĂ ȘI CUNOAȘTEREA LUMII:

E1 - Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat

COMPORTAMENTE VIZATE:

C1.1. – Manifestă curiozitate pentru activități, persoane și obiecte noi

C1.2. – Încearcă/ inițiază acțiuni noi și începe să își asume riscuri

E1.3. – Repetă/ reia comportamente pornind de la experiențe anterioare

E1.4. – Utilizează explorarea prin încercare și eroare pentru a rezolva probleme

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

a) Cognitive:

O1: Să identifice poziția spațială a unui obiect;

O2: Să plaseze obiecte într-un spațiu dat (sus, jos, stânga, dreapta, dedesubt, deasupra, lângă, aproape, departe, înainte, înapoi, în exterior, în interior, stânga, dreapta);

O3: Să verbalizeze acțiunile efectuate folosind în limbaj adverbele de loc și locuțiunile adverbiale corespunzătoare;

b) Psiho-motrice:

O4: Să adopte o poziție corespunzătoare în timpul activității;

c) Afective:

O5: Să participe cu interes la activitate;

STRATEGII DIDACTICE:

- 1) **Metode și procedee didactice:** observația, conversația, exercițiul, explicația, jocul didactic.
- 2) **Mijloace de învățământ:** jaloane, cercuri, coardă, scăunel, fructe, tub colorat, coșuleț
- 3) **Forme de organizare:** frontală, individuală (activitate în aer liber)

Managementul resurselor și al timpului:

Propunător: Cornăcel Georgiana

Resurse materiale: fructe, jaloane, cercuri, coardă, scăunel, coșuleț, personajul Aricel

Resurse spațiale: curtea grădiniței

Resurse temporale: 25-30 minute

Bibliografie

1. Curriculum pentru educație timpurie, Anexa la ordinul Ministerului Educației și al Cercetării nr. 4.694/2.08.2019

Lateralitatea în educația timpurie

Prof. Gavrișiu Iuliana Claudia
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea

INTRODUCERE

Lateralitatea se referă la preferința naturală a unei persoane pentru utilizarea unei mâini, picioare sau ochi în activități specifice. Aceasta joacă un rol esențial în dezvoltarea copilului și are implicații semnificative în educația timpurie. În acest referat, vom explora conceptul de lateralitate, importanța sa în dezvoltarea copiilor și cum poate influența procesul educațional.

Tipurile de lateralitate

1. Lateralitatea manuală:

- **Dreptaci:** Persoanele care folosesc predominant mâna dreaptă pentru activități precum scrisul, mâncatul, aruncatul etc.
- **Stângaci:** Persoanele care folosesc predominant mâna stângă pentru aceleași activități.
- **Ambidextrii:** Persoanele care pot folosi cu ușurință ambele mâini pentru activități, deși este rar să fie complet ambidextrii.

2. Lateralitatea oculară:

- Se referă la preferința unei persoane pentru utilizarea unui ochi în activități care necesită o vedere mai clară, cum ar fi țintirea sau citirea. De obicei, un individ va avea un ochi dominant, similar cu mâna dominantă.

3. Lateralitatea auditivă:

- Aceasta se referă la preferința pentru utilizarea unui ureche în activități care implică ascultarea, cum ar fi ascultarea muzicii sau a vorbelor. Unii oameni pot avea o ureche dominantă, ceea ce îi ajută să distingă sunetele mai eficient.

4. Lateralitatea locomotorie:

- Se referă la preferința pentru utilizarea unui

picioar în activități precum lovirea mingii sau urcarea pe scări. De exemplu, o persoană poate prefera să folosească piciorul drept pentru a da o lovitură.

Manifestarea lateralității în diferite activități

1. Activități motorii fine:

La scris, un dreptaci va folosi mâna dreaptă, iar un stângaci va folosi mâna stângă. Aceasta poate influența și modul în care țin instrumentele de scris sau cum își aranjează paginile.

2. Sport:

În sporturi precum fotbalul, un jucător dreptaci va avea tendința de a controla mingea mai bine cu piciorul drept, în timp ce un stângaci va face același lucru cu piciorul stâng. De asemenea, în sporturi precum tenisul sau badmintonul, un jucător stângaci poate avea un avantaj neașteptat în fața dreptacilor.

3. Activități cotidiene:

La activități precum mâncatul sau utilizarea uneltelor, lateralitatea poate influența modul în care o persoană își manevrează farfuria, tacâmurile sau uneltele.

4. Activități artistice:

În desen sau pictură, un dreptaci va folosi mâna dreaptă pentru a crea, ceea ce poate influența stilul și tehnica, în timp ce un stângaci poate dezvolta un stil diferit în funcție de modul în care își manevrează instrumentele.

În educația timpurie, lateralitatea joacă un rol important în dezvoltarea cognitivă, motrică și socială a copiilor. Iată câteva aspecte relevante ale lateralității în educația timpurie:

1. Dezvoltarea motricității

- **Activități motrice:** Învățarea prin activități care implică mișcare, cum ar fi desenul, tăierea sau jocurile cu mingi, poate ajuta la identificarea preferinței laterale a copiilor.
- **Coordonarea bilaterală:** Exercițiile care implică utilizarea ambelor mâini sau picioare pot stimula dezvoltarea coordonării și a echilibrului.

2. Identificarea lateralității

- **Observația comportamentului:** Educatorii pot observa cum preferă copiii să folosească mâinile sau picioarele în diferite activități pentru a identifica dacă sunt stângaci, dreptaci sau ambidextrii.
- **Activități de explorare:** Prin jocuri și activități variate, copiii pot experimenta și

descoperi care parte a corpului le este mai confortabilă.

3. Impactul asupra învățării

- **Stiluri de învățare:** Lateralitatea poate influența stilurile de învățare. De exemplu, un copil stângaci poate avea nevoie de metode diferite sau adaptate pentru a învăța eficient.
- **Activități creative:** Lateralitatea poate influența modul în care copiii se angajează în activități creative, cum ar fi arta și muzica.

4. Integrarea în curriculum

- **Activități diverse:** Educatorii pot include o gamă largă de activități care să permită copiilor să își exploreze preferințele laterale, de la jocuri de echipă până la activități de artă.
- **Colaborare și socializare:** Învățarea în grup și jocurile de echipă pot ajuta la dezvoltarea abilităților sociale și la acceptarea diversității în utilizarea lateralității.

5. Sprijinul dezvoltării

- **Intervenții timpurii:** În cazul în care un copil are dificultăți în coordonarea sau în utilizarea unei părți a corpului, intervențiile timpurii pot ajuta la corectarea sau îmbunătățirea acestor abilități.
- **Educația părinților:** Informațiile și resursele pentru părinți pot fi utile pentru a-i ajuta să înțeleagă importanța lateralității și cum să sprijine dezvoltarea copilului acasă.

CONCLUZIE

Lateralitatea este un factor important în educația timpurie, având un impact semnificativ asupra dezvoltării motorii, procesului de învățare și interacțiunilor sociale ale copiilor. Prin înțelegerea și recunoașterea diversității lateralității, educatorii pot crea un mediu de învățare mai adaptat nevoilor individuale ale fiecărui copil. Astfel, se va contribui la o dezvoltare armonioasă și la pregătirea copiilor pentru provocările viitoare.

Bibliografie

1. Gage, N. (2019). The Role of Lateralization in Learning. *Journal of Early Childhood Education*.
2. Smith, J., & Jones, R. (2020). Motor Skills Development in Early Childhood. *Child Development Perspectives*.
3. Thompson, L. (2021). Understanding Lateralization and Its Impact on Education. *Educational Psychology Review*.

Invitație la joacă senzorială

Prof. Înv. Prep. Giuran Ana Maria
Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Nicolae”
Râmnicu Vâlcea

Timpul pe care îl trăim este un timp al informației devenite atât de accesibile încât poate avea un impact dezorganizator în creșterea și dezvoltarea copilului, și nu numai. Organele de simț cu care intrăm în viață și în procesul cunoașterii încă din perioada prenatală sunt principalii receptori ai informației care va fi prelucrată de minte, minte care va determina ceea ce specialiștii în domeniul neuropsihologiei definesc sănătate sau boală (mentală).

Preocuparea pentru relația dintre simțuri și minte este chiar mai veche. Cu trei secole în urmă, în lucrarea *Paza celor cinci simțuri*, Sf Nicodim Aghioritul a atras atenția asupra aceleiași idei- ceea ce pătrunde prin simțuri influențează mintea, care la rândul ei, conduce sau blochează cunoașterea spiritual. Așadar, sănătatea și limpezimea minții este legată de informația pe care i-o furnizăm spre prelucrare. Și atunci se nasc întrebări. Cu ce hrănim mintea noastră, a copiilor noștri? Ce intră prin organele noastre de simț? Ce privim? Ce atingem? Ce mirosim?

Perioada copilăriei timpurii este perioada în care omul învață mult mai repede decât în oricare altă perioadă a existenței sale. Întrucât stimularea simțurilor stă la baza cunoașterii, copilului mic trebuie să i se creeze ocaziile activării acestora pentru a putea învăța despre sine, despre lucrurile care îl înconjoară, despre natură, despre lume. Cele mai bune metode de a stimula simțurile copilului sunt interacțiunea directă a acestuia cu mediul și elementele sale, exercițiul și jocul.

Educarea simțurilor se poate face prin exerciții, activități și jocuri senzoriale care pot fi organizate individual, pe grupuri mici și uneori cu toată grupa de preșcolari. Reușita acestor activități este dată de materialele folosite, de acțiunile de joc inițiate, dar și de diversitatea formelor și frecvența utilizării acestora. Prin intermediul simțurilor, punem copiii în legătură cu mediul înconjurător, îi facem tot mai atenți la tot ce se întâmplă în jurul lor, le deschidem ferestre pentru cunoaștere, atât prin fiecare organ de simț, cât și printr-o acțiune multisenzorială. Chiar

dacă experiența senzorială este de regulă individuală, personală, rolul jocurilor și al activităților senzoriale în educația timpurie capătă noi dimensiuni și valențe în mediul grădiniței, reprezentând un mijloc eficient în dezvoltarea cognitive a copilului și nu numai.

O invitație la joacă este practic o propunere sau o sugestie de activitate care atrage interesul copilului și îi stârnește curiozitatea. Aceasta este de obicei prezentată într-un mod atractiv și accesibil, încât copilul să fie tentat să se alăture și să exploreze. În cazul în care ai o măsuță senzorială poți crea o invitație la joacă astfel încât să fie intuitive și să permit copilului să descopere prin experimentare.

TRUCURI:

- Atractivitatea vizuală (poți aranja nisip, orez colorat, să adaugi diferite ustensile și recipiente într-o manieră ordonată și atrăgătoare)
- Intuitivitate (materialele și obiectele folosite ar trebui să fie ușor de înțeles și de manipulate de către copii)
- Libertate de exprimare (este esențial ca joaca să fie open ended, adică fără scop final predeterminat)
- Simplitate (invitațiile la joacă nu trebuie să fie complicate Uneori cele mai simple aranjamente pot fi cele mai captivante.)
- Felexibilitate (copiii ar trebui să aibă libertatea de a modifica și adapta invitația la joacă. Dacă aleg să folosească materialele în mod neprevăzut, acest lucru ar trebui încurajat și nu descurajat)

SCURT GHID

Pentru a crea o invitație la joacă atractivă și pentru a obține experimente senzoriale minunate și educative pentru copii te poți ghida după:

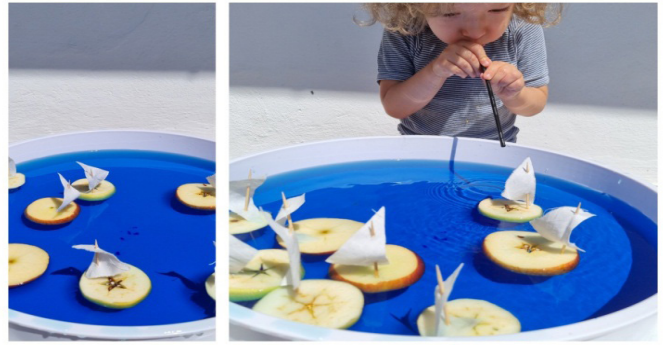
- Selectează material variat: include elemente precum apă, nisip, orez colorat, paste, bile, scoici, pietricele și diferite ustensile (linguri, cupe, pâlnii, lupte)
- Stabilește reguli simple: înainte de a începe, discutați câteva reguli de bază (de exemplu “orezul rămâne în cutie”)
- Participă și tu: stai alături de copil, oferindu-i sprijin și ghidare atunci când este necesar dar permite-I să conducă jocul.

Astfel, auxiliarul “Invitație la joacă” valorifică astfel oportunitățile pe care le oferă jocurile și activitățile senzoriale în educația la vârstele timpurii, aducând în atenție abordări eficiente, probate în activitatea profesională. *Invitație la joacă* poate constitui un punct de plecare sau poate fi un sprijin pentru cadrele didactice care își desfășoară activitatea în instituțiile de educație timpurie. Aceasta nu dorește să fie un model, ci o sursă de inspirație care poate fi completată de măiestria fiecărui practician.

Activități outdoor specifice învățământului preuniversitar

ANUL XVI

Natura- izvor de bucurie

Raport final al proiectului desfășurat în cadrul programului internațional learning about forests (LeAF) - „Să învățăm despre pădure”

Prof. Înv. Preșcolar Cernatescu Larisa

Prof. Înv. Preșcolar Necula Mihaela

Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea

Cum s-a desfășurat proiectul?

ETAPA DE DOCUMENTARE:

Constituirea comitetului de mediu:

Stabilirea locului de desfășurare: Această etapă s-a desfășurat la grădiniță, în sala de grupă, în luna martie 2024, și au participat preșcolarii grupei mari împreună cu părinții. Le-am prezentat copiilor un material despre efectele negative pe care le au deșeurile, deșeurile aruncate în locurile nepermise asupra pădurilor. Prin prezentarea materialului am pus accent pe necesitatea educației ecologice încă de la vârsta preșcolară, necesitatea însuflării dorinței de a proteja mediul înconjurător și implicit pădurea și deprinderea de a nu lăsa în urmă deșeuri pe orinde ar merge. Astfel, împreună cu părinții și preșcolarii, am planificat cum să desfășurăm un proiect în cadrul *programului internațional LeAF- "Să învățăm despre pădure"*. Am comunicat titlul proiectului și am stabilit câteva activități specifice, potrivite nivelului de vârstă, pe care să le desfășurăm în pădurea de la Muzeul Satului din Rm. Vâlcea.

Titlul proiectului: "NATURA- IZVOR DE BUCURIE"

1

ETAPA DE LUCRU ÎN PĂDURE/ NATURĂ:

(explicați cum și unde s-au derulat lecțiile și ce au învățat copiii/elevii)

Prima activitate s-a desfășurat în curtea grădiniței, unde copiii au observat copacii primăvara, natura înverzită, alta în sala de grupă și în grădina din curtea grădiniței, unde copiii au plantat brăduți și mușcate. O altă activitate s-a derulat în pădurea de la Muzeul Satului din Rm. Vâlcea, în cadrul unei drumeții organizate acolo, unde copiii au văzut cum arată pădurea, ce plante/flori întâlnim în pădurea de la marginea orașului nostru, s-au conectat cu ea,

îmbrățișând copacii și simțindu-le energia. O altă activitate s-a desfășurat în grupă, unde copiii au vizualizat fotografiile cu copacii și plantele întâlnite în pădure, le-au aflat denumirile, au învățat despre ele și au încercat să le deseneze.

ETAPA DE EVALUARE:

Descrieți cum s-a realizat popularizarea activităților

În cadrul ședințelor cu părinții am popularizat activitățile, în cadrul întâlnirilor metodice a cadrelor didactice, în cadrul cercului pedagogic și în mediul online pe pagina de Facebook și site-ul grădiniței, dar și prin realizarea unei expoziții cu materiale utilizate și realizate în sala de festivități a grădiniței.

Realizarea unui eseu, utilizat în cadrul unei simpozion despre mediul înconjurător.

Realizarea unui album foto, folosit în activitatea cu copiii, dar și în cadrul Cercului Pedagogic pentru activități extrașcolare, unde am prezentat activitățile derulate în cadrul proiectului.

Realizarea unei expoziții cu desenele realizate de către copii în sala de grupă, în care au creionat pădurea în viziunea lor.

Confecționarea unor mape cu lucrările realizate, arhivată în biblioteca grădiniței și care poate reprezenta sursă de inspirație pentru colegele care doresc să abordeze tema pădurii la grupă.

PARTENERI IMPLICAȚI:

(Exemplu: Părinții elevilor implicați în proiect, elevi, directorul școlii, autoritățile locale etc.)

Principalii parteneri au fost părinții copiilor implicați în proiect, elevele practice ale Liceului Pedagogic, care au participat la activități, directorul școlii, reprezentat al Muzeului Satului.

SCOPUL ȘI OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Dezvoltarea unui comportament responsabil față de pădure;
- Stimularea interesului copiilor pentru cunoașterea, îngrijirea și ocrotirea pădurii;
- Promovarea unor practici sustenabile și ecologice;
- Formarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător;

RESURSE UMANE: preșcolarii grupei mari, educatoarele grupei, îngrijitoarele din grădiniță, părinții, elevele practice, reprezentant Muzeul Satului.

RESURSE MATERIALE: lupe, puieți brad/molid, ghivece, mușcate, frunze, hârtie, coli, culori, tablă interactivă;

ACȚIUNI ÎN CADRUL PROIECTULUI:

- Constituirea comitetului de mediu: copiii, părinții, coordonatorul proiectului.
- Lansarea proiectului: întâlnirea partenerilor implicați în proiect.
- ”Primăvara în curtea grădiniței”: observare în natură.
- ”Împreună putem salva pădurile”: vizionare PPT despre acțiunile distructive asupra pădurilor, convorbire.
- ”Reciclăm și Planeta o salvăm”: colectarea și reciclare.
- ”Plantează o plantă și te vei bucura de fapta ta”: plantare de plante în curtea grădiniței.
- ”Bradul, copacul veșnic verde”: observare și plantare în curtea grădiniței.
- ”Plantele din pădurea de la Muzeul Satului Vâlcean”: drumeție și observare în natură.
- ”Natura prin ochi de copil!”: expoziție de desene;
- ”Natura- izvor de bucurie”: evaluarea proiectului și a rezultatelor.

REZULTATE OBTINUTE

- Rezultatele obținute au fost multiple;
- Participarea cu interes a copiilor;
- Implicarea activă a părinților;
- Implicarea partenerilor și a comunității;
- Plantarea plantelor în curtea grădiniței;
- Responsabilizarea copiilor prin îngrijirea plantelor din curtea grădiniței și din ghivece;
- Conectarea copiilor cu natura;
- Realizarea unor albume cu fotografii;
- Realizarea unei expoziții cu desene;

DISEMINAREA PROIECTULUI ȘI A REZULTATELOR

Diseminarea proiectului și a rezultatelor s-a realizat în cadrul ședinței cu părinții, în mediul online, în cadrul întâlnirii metodice a educatoarelor din grădiniță.

CONCLUZII.

Consider că proiectul a avut un real succes în rândul copiilor participanți și al părinților, care și-au manifestat interesul și entuziasmul pe tot parcursul derulării acestuia. Un alt aspect benefic pentru copii ar fi colaborarea armonioasă celor doi parteneri implicați în educație (familia și grădinița), care au contribuit pentru ca proiectul derulat să își atingă obiectivele. De aceea, cred că acest proiect ar trebui continuat pentru ca tema abordată este una de actualitate, atractivă pentru copii, cu un impact deosebit asupra mediului înconjurător.

ADAUGAȚI 2-3 FOTOGRAFII FIECARE ETAPA A PROIECTULUI (nu mai mult de 10 poze)

Baschetul în ciclul primar

Prof. Nițulescu Anca Filofteia

Clubul Sportiv Școlar, Municipiul Râmnicu Vâlcea

INTRODUCERE

Baschetul este unul dintre cele mai populare sporturi din lume, fiind apreciat nu doar pentru dinamismul și intensitatea sa, ci și pentru beneficiile pe care le aduce asupra dezvoltării fizice și mentale a copiilor. În ciclul primar, introducerea baschetului în activitățile sportive poate contribui semnificativ la dezvoltarea abilităților motrice, a spiritului de echipă și a disciplinei.

Importanța baschetului în dezvoltarea copiilor

1. Dezvoltarea abilităților fizice

Baschetul implică o serie de mișcări complexe, cum ar fi driblingul, aruncarea, pasele și deplasarea rapidă pe teren. Aceste activități contribuie la:

- **Îmbunătățirea coordonării:** Mișcările din baschet necesită coordonare între diferite părți ale corpului, ceea ce ajută la dezvoltarea abilităților motorii fine și grosiere.
- **Creșterea forței și a rezistenței:** Baschetul este un sport dinamic care îmbunătățește tonusul muscular și capacitatea cardiovasculară.

2. Dezvoltarea socială și emoțională

Participarea la jocurile de baschet în echipă îi ajută pe copii să dezvolte abilități sociale importante:

- **Spiritul de echipă:** Copiii învață să colaboreze, să comunice și să își susțină colegii, ceea ce le îmbunătățește relațiile interumane.
- **Gestionarea emoțiilor:** Baschetul îi învață pe copii să facă față atât victoriilor, cât și înfrângerilor, dezvoltându-le astfel reziliența emoțională.

3. Îmbunătățirea disciplinei și a responsabilității

Practicarea baschetului necesită o disciplină riguroasă în ceea ce privește antrenamentele, respectarea regulilor și a antrenorului. Aceasta îi ajută pe copii să dezvolte un sentiment de responsabilitate și angajament.

Implementarea baschetului în curriculumul școlar

Proiect de activitate Outdoor. Vizită la muzeul județean de istorie

Prof. Bălăceanu Elena Gabriela
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”,
Râmnicu Vâlcea

”Aurelian Sacerdoțeanu”

MOTTO: „ Istoria este martorul care
confirmă trecerea timpului, iluminează realitatea,
vitalizează memoria, oferă calauzire în viața de zi
cu zi și ne aduce stiri din antichitate”.

Marcus Tullius Cicero

ARGUMENT

Elevul de gimnaziu se află în etapa gândirii concret-intuitive, de aceea este foarte important ca el să vină în contact în mod direct cu materialul didactic, să vadă, să audă, să pipăie. Într-un cuvânt, la această vârstă simțurile încă îl ajută în formarea reprezentărilor.

O vizită la Muzeul de Istorie ”Aurelian Sacerdoțeanu”, din Râmnicu Vâlcea, ține locul a o sută de povești și explicații. Cum acasă nu suntem siguri că elevii urmăresc împreună cu familia emisiunile cu conținut istoric, științifice, cel mai potrivit este să întreprindem o astfel de activitate.

Acțiunea este și mai valoroasă cu cât fiind realizată cu întregul colectiv de elevi ea va putea fi evaluată la nivelul orelor de istorie, de limba și literatura română sau la nivelul opționalelor.

Pe lângă cunoștințele strict istorice dobândite de elevi în timpul acestei vizite la Muzeul de Istorie, elevii vor avea ocazia să-și educe conduita comportării într-un mijloc de transport și într-un spațiu public.

ARIA CURRICULARĂ : „ Om și societate”

RESURSE MATERIALE: aparate foto, telefoane

RESURSE FINANCIARE: 5 lei – intarea la Muzeul de Istorie

RESURSE UMANE: elevi, parinti, profesori

1. Activități de introducere

Pentru a integra baschetul în ciclul primar, este important să se organizeze activități introductive care să familiarizeze copiii cu acest sport:

- **Ateliere de joc:** Sesiuni de antrenament care să se concentreze pe tehnici de bază (dribling, aruncări, pase).
- **Jocuri adaptate:** Utilizarea mingilor mai mici și a coșurilor mai joase pentru a face jocul accesibil și distractiv.

2. Competiții și turnee

Organizarea de competiții interne sau turnee între clase poate stimula interesul și entuziasmul pentru baschet, încurajând în același timp spiritul competitiv și fair-play-ul.

3. Formarea cadrelor didactice

Este esențial ca profesorii de educație fizică să fie pregătiți să predea baschetul, având cunoștințe solide despre tehnicile de bază și despre metodologia de predare a sportului.

CONCLUZIE

Baschetul reprezintă o activitate sportivă care poate aduce numeroase beneficii copiilor din ciclul primar, contribuind la dezvoltarea fizică, socială și emoțională. Integrarea sa în curriculumul școlar nu doar că îmbogățește experiența educațională a elevilor, dar îi și pregătește pentru o viață activă și sănătoasă. Prin promovarea sportului și a jocurilor în echipă, educația fizică devine un instrument valoros în formarea caracterului și abilităților tinerelor generații.

OBIECTIVE SPECIFICE:

1. Reprezentarea timpului și a spațiului;
2. Cunoașterea și utilizarea surselor istorice;
3. Cunoașterea și utilizarea termenilor istorici;
4. Cunoașterea și interpretarea faptelor istorice;
5. Dezvoltarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți.

PERIOADA

DESFĂȘURĂRII:

LOCUL: Muzeul de istorie "Aurelian Sacerdoțeanu", din Râmnicu Vâlcea

TIPUL ACTIVITĂȚII: vizită

GRAFICUL ACTIVITĂȚII

DESFĂȘURĂRII

09.45- 10.00: mobilizarea colectivelor de elevi;

10.00- 10.30: deplasarea de la scoala la Muzeul de Istorie ;

10.30- 10.35: organizarea colectivelor de elevi;

10.35- 11.30: audierea expunerii făcută de ghid;

11.30- 12.00: deplasarea de la Muzeul de Istorie la scoala;

12.00- 12.10: organizarea copiilor pentru deplasarea către casă.

RESPONSABILITATEA ECHIPEI ORGANIZATORICE

1. Informarea în legătură cu programul de lucru și vizita de la Muzeul de Istorie.

2. Informarea elevilor și a familiilor acestora.

3. Instructajul copiilor referitor la normele de protecție ce trebuie respectate în timpul deplasării.

4. Organizarea colectivului de elevi în vederea deplasării și supravegherea copiilor.

5. Îndrumarea și supravegherea elevilor în timpul activității de la Muzeul de Istorie.

EVALUAREA

Evaluarea se va realiza pe parcursul anului scolar în cadrul orelor de istorie, limba și literatura română prin diferite modalități:

- portofolii;
- discuții științifice;
- colaje;
- realizarea unor expoziții;
- dezbateri.

Baschetul - activitate extracurriculară în palatele copiilor

Prof. Nițulescu Maria Laura
Palatul Copiilor Drăgășani

INTRODUCERE

Baschetul este un sport dinamic și captivant, care a câștigat popularitate la nivel mondial. În România, baschetul nu este doar o activitate sportivă, ci și o modalitate de dezvoltare personală pentru tineri. Cluburile copiilor oferă oportunități excelente pentru a practica acest sport, contribuind la educația fizică și socială a celor mici.

Importanța baschetului în dezvoltarea copiilor

1. **Dezvoltarea abilităților fizice:** Practicarea baschetului ajută la îmbunătățirea coordonării, echilibrului și forței musculare. Copiii învață să își controleze corpul și să dezvolte o bună condiție fizică.

2. **Îmbunătățirea abilităților sociale:** Baschetul este un sport de echipă, ceea ce înseamnă că copiii trebuie să colaboreze și să comunice eficient cu colegii lor. Această interacțiune contribuie la dezvoltarea abilităților sociale și la crearea de prietenii.

3. **Încurajarea disciplinei și a responsabilității:** Practicarea sportului implică angajament și regularitate. Prin participarea la antrenamente și competiții, copiii învață să își gestioneze timpul și să își asume responsabilitatea pentru propria dezvoltare.

4. **Dezvoltarea spiritului competitiv:** Participarea la competiții îi învață pe copii cum să accepte atât victoria, cât și înfrângerea. Aceasta îi ajută să dezvolte o atitudine sănătoasă față de competiție și să învețe din experiențele trăite.

Baschetul în cluburile copiilor

Cluburile copiilor din România oferă programe de baschet adaptate diferitelor grupe de vârstă, de la inițiere până la nivel avansat. Aceste cluburi au rolul de a:

- **Oferi instruire profesională:** Antrenorii calificați îi învață pe copii tehnicile de bază ale jocului, reguli și strategii, asigurându-se

că aceștia progresa în mod constant.

- **Organiza competiții:** Cluburile organizează turnee și meciuri, oferindu-le copiilor oportunitatea de a-și testa abilitățile și de a concura cu alți jucători. Aceste competiții stimulează dorința de a performa și de a învăța.
- **Promova valori pozitive:** Prin sport, copiii învață despre fair-play, respect și camaraderie. Aceste valori sunt esențiale pentru dezvoltarea lor ca indivizi responsabili.

CONCLUZIE

Baschetul reprezintă mai mult decât un simplu joc; este o activitate care contribuie semnificativ la dezvoltarea fizică, socială și emoțională a copiilor. Cluburile copiilor joacă un rol crucial în promovarea acestui sport, oferind un mediu sigur și stimulat pentru tineri. Prin implicarea în baschet, copiii nu doar că își dezvoltă abilitățile fizice, dar își construiesc și caracterul, pregătindu-se astfel pentru provocările viitoare.

Educația outdoor în grădiniță

*Prof. Înv. Preșc. Iancu – Mihai Voica Anamaria
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești*

Activitățile outdoor ”Vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare a unor deprinderi pentru a lucra tematic, acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub forma de : ateliere de creație , activități sportive , excursii , jocuri diverse, acțiuni practice – gospodărești etc.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului , previne labilitatea emoțională , modelează temperamentul și atitudinile. Sportul, mișcarea , ne ajută să ne recâștigăm tonusul , să ne integrăm mai bine în societate. Sportul va îmbunătăți comportamentul , învățându – l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă. Acesta va câștiga încredere în forțele proprii , se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului .

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare , un mediu relaxant, liber , fără constrângeri pe care le impun ”cei patru pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale , să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc. Implicarea în diferite activități sportive , jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei , de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați să se joace, să alerge , să participe la diferite activități în mod activ.

Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător.

Exemple de activități outdoor:

- **SĂ DUCEM BALONUL** – se vor forma două sau mai multe echipe . Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul . Odată formată rețeaua , se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să – l ducă pe o anumită distanță (ex. 10m). Se vor organiza 3 runde și o echipă câștigătoare.
- **DETECTIVII NATURII** – este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună.
- **LA ȚINTĂ** – în curtea grădiniței , pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte : mingi de tenis , săgeți cu ventuze , bile de popice , copiii trebuie să doboare paharele . Pe un panou , fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final punctele vor fi centralizate și se va desemna echipa câștigătoare.

Bibliografie

1. Popescu, F. 2014 Activitățile de tip outdoor – modalități de integrare în curriculum preșcolar R.Î.P nr.1-2 / 2014, p 27 – 29

2. Stamenovski, C 2014 Educația outdoor în grădiniță , p. 32

A ctivități outdoor

Prof. dr. Din Mihaela-Claudia

Liceul Tehnologic General Magheru Râmnicu
Vâlcea

Introducere

Activitățile outdoor reprezintă o componentă esențială a procesului educativ în învățământul preuniversitar. Aceste activități au ca scop dezvoltarea armonioasă a elevilor prin experiențe practice, sociale și emoționale în afara cadrului formal al sălii de clasă. Participarea la activități în aer liber contribuie la consolidarea relațiilor interpersonale, la creșterea stimei de sine și la formarea unor abilități de viață esențiale. Presentul referat analizează principalele tipuri de activități outdoor specifice învățământului preuniversitar, precum și beneficiile acestora.

1. Tipuri de activități outdoor în învățământul preuniversitar

1.1. Drumeții și excursii educative

Drumețiile și excursiile organizate au un rol deosebit de important în formarea elevilor, oferindu-le oportunitatea de a explora natura și de a învăța prin experiențe directe. Aceste activități pot include vizite la obiective turistice, arii protejate, muzee în aer liber sau locuri istorice.

1.2. Activități sportive în aer liber

Sporturile precum alergarea, ciclismul, jocurile de echipă (ștafete, fotbal, volei), orientarea în teren sau escalada contribuie la dezvoltarea fizică și mentală a elevilor. De asemenea, ele stimulează spiritul de echipă și capacitatea de a lucra în colaborare.

1.3. Activități de tip „teambuilding”

Jocurile de colaborare și activitățile de teambuilding – cum ar fi rezolvarea de probleme în echipă, construcția unor obiecte sau realizarea unor proiecte creative în natură – sunt utile pentru a dezvolta abilități sociale, de leadership și de rezolvare a conflictelor.

1.4. Proiecte de ecologizare

Participarea la acțiuni de curățare a parcurilor, plantări de copaci sau activități de reciclare îi ajută pe

elevi să devină mai responsabili față de mediu și să conștientizeze importanța protejării naturii.

1.5. Tabere tematice

Taberele organizate pe diverse teme (culturale, sportive, științifice) sunt o altă modalitate de a-i implica pe elevi în activități outdoor. Acestea oferă un mediu sigur și structurat pentru a dezvolta pasiuni și competențe specifice.

2. Beneficiile activităților outdoor pentru elevi

2.1. Dezvoltarea fizică și mentală

Activitățile în aer liber contribuie la menținerea unei bune sănătăți fizice, reduc stresul și cresc nivelul de concentrare. Mișcarea fizică în natură stimulează funcțiile cognitive și ajută la învățarea mai eficientă.

2.2. Dezvoltarea socială

Lucrul în echipă, rezolvarea conflictelor și comunicarea eficientă sunt abilități pe care elevii le dezvoltă în cadrul activităților outdoor. Acestea contribuie la consolidarea relațiilor interpersonale și la crearea unui mediu de învățare pozitiv.

2.3. Creșterea responsabilității față de mediu

Prin contactul direct cu natura, elevii înțeleg mai bine impactul acțiunilor lor asupra mediului și devin mai implicați în acțiuni de protejare a acestuia.

2.4. Dezvoltarea spiritului de aventură și curaj

Participarea la activități precum escalada, caiacul sau orientarea în teren încurajează elevii să depășească obstacole, să-și asume riscuri calculate și să capete încredere în propriile forțe.

3. Organizarea activităților outdoor

Pentru ca activitățile outdoor să fie eficiente, este necesară o planificare riguroasă. Profesorii trebuie să ia în considerare:

- **Siguranța elevilor:** Alegerea locației și a activităților trebuie să fie adaptată vârstei și nivelului de dezvoltare al elevilor.
- **Obiectivele educaționale:** Fiecare activitate trebuie să fie corelată cu obiectivele curriculare.
- **Implicarea elevilor și a părinților:** Elevii pot fi implicați în planificare, iar părinții trebuie informați și consultați cu privire la detalii organizatorice.
- **Evaluarea activităților:** După finalizarea acestora, este importantă analiza impactului asupra elevilor și ajustarea viitoarelor inițiative.

Concluzii

Activitățile outdoor reprezintă un mijloc eficient și plăcut de a completa procesul educațional din învățământul preuniversitar. Ele contribuie la dezvoltarea integrală a elevilor, stimulându-le curiozitatea, creativitatea și respectul față de natură. Implementarea unor astfel de activități în mod constant poate avea un impact semnificativ asupra formării unor generații mai responsabile, mai empatică și mai bine pregătite pentru provocările viitoare.

S *tarea de bine a profesorilor și elevilor: resurse, impact și idei practice*

*Prof. Înv. Preșc. Tolescu Nicoleta – Elena
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești*

Educația este o profesie de suflet. Cercetările psihopedagogice descriu, de vreo treizeci de ani încoace, rolul relației profesor-elev nu numai asupra procesului de predare-învățare, dar și asupra sănătății și bunăstării profesorilor și elevilor.

Activitatea într-o clasă cu un climat emoțional bun permite predarea cu mai multă claritate și mai multă dăruire, pentru crearea unui climat de implicare generală în jurul obiectului de studiu. Recent, psihologia pozitivă (care se ocupă de bunăstarea personală și relațională) a început să contureze efectele emoțiilor pozitive trăite în clasă asupra succesului școlar și a bunăstării întregii comunități școlare. Trăirea emoțiilor pozitive extinde registrul cognitiv și comportamental al persoanelor care împărtășesc relația, îi face mai receptivi la ceea ce se întâmplă în mediu și mai creativi și mai flexibili în abordarea situațiilor de zi cu zi.

Este evident că într-o sală de clasă o astfel de spirală de pozitivitate s-ar traduce nu numai într-o mai bună realizare școlară, ci și într-o mai mare stimă de sine, implicare și bunăstare, la cei care învață, dar și la cei care predau (și se simt eficienți) în rolul lor de profesor. Dar nu întotdeauna este atât de ușor: relația profesor-elev face parte dintr-o rețea complicată și subtilă. Instituția de învățământ,

directorul, personalul didactic, familiile, comunitatea căreia îi aparține, reformele educaționale influențează nu numai modurile în care predăm și învățăm, ci și relațiile prin care se desfășoară aceste procese și climatul emoțional. Cei care predau nu pot „doar” preda, nici educa. Este necesar să aibă grijă de birocrație, de certificări.

Profesia didactică nu este niciodată „personală”: dialoghează cu instituția, este afectată de transformări sociale, este inserată într-un context relațional care implică elevi, alți profesori, personal de conducere și administrativ. Educația este o profesie de îngrijire. Și îngrijirea implică adesea preluarea problemelor și așteptărilor legate nu numai de predare, ci și de elevi, bunăstarea lor, dificultățile lor, dezvoltarea lor. În această relație de îngrijire este plasat riscul de burnout, un sindrom care combină lipsa de toleranță față de povara emoțională și relațională inerentă profesiei cu teama de a nu reuși și nevoia de a se detașa emoțional de persoanele cu care se funcționează. de dezinteres pentru relațiile în sine. Dar nu numai asta: 12 burnout-ul reduce simțul stimei de sine, satisfacția cuiva, capacitatea de a regla emoțiile și comportamentele în interiorul și în afara școlii.

Apoi se declanșează un mecanism circular: cu cât primesc mai multe solicitări emoționale și relaționale, cu atât mă simt mai puțin capabil să gestionez încărcătura emoțională, cu atât voi răspunde mai neregulat solicitărilor de muncă și relaționale, pe care le voi percepe ca fiind din ce în ce mai puțin „gestionabile” solicitării. Cercetările psihologice arată că optimismul și rezistența sunt învățate și că nu este necesar să fie întoarsă viața pe dos sau să ne schimbăm locul de muncă pentru a ne simți bine în timp ce ne urmăm profesia.

Mai mult, profesia didactică își are originea într-o vocație de relaționare cu elevii, după cum demonstrează toate acele studii care compară modul în care profesorii de diferite vârste percep bunăstarea, constatând, aproape invariabil, că profesorii mai tineri sunt mai puțin stresați decât cei mai în vârstă. Cum să înveți optimismul, atunci? Ce trebuie făcut pentru a face față unui loc de muncă stresant? Răspunsul mai profund și, aparent, cel mai banal, este să-ți dai posibilitatea de a schimba modul de a vedea lucrurile. În acest sens, unul dintre răspunsurile posibile conform psihologiei pozitive este prioritizarea experiențelor pozitive care apar în timpul zilei. Construirea resurselor personale îi pune pe profesor, precum și pe orice alt profesionist, în

situația de a dispune de o serie de instrumente, care îi permit să gestioneze mai bine nu numai volumul de muncă și birocrăția, ci și relațiile cu diferiții interlocutori din contextul școlii.

Bibliografie

1. Brown, Brene, *The Gifts of Imperfection*, Hazelden Publishing, Minnesota, 2010;
2. Jennings, Patricia, *Mindfulness pentru profesori*, Editura Herald, București, 2017;

Activitatea outdoor la grădiniță

*Prof. Educ. TimpurieTănăsoiu Alice
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești*

Activitățile outdoor specifice la grădiniță reprezintă un segment esențial al educației timpurii, oferind copiilor oportunitatea de a învăța și de a se dezvolta într-un mediu natural, stimulat și adaptat vârstei lor. Aceste activități se desfășoară în aer liber, în spații dedicate, care permit copiilor să interacționeze cu mediul înconjurător și să participe activ la jocuri educaționale, fiind o componentă esențială a curriculumului educațional. Importanța activităților outdoor la grădiniță este semnificativă, având un impact direct asupra dezvoltării fizice, sociale, cognitive și emoționale a celor mici. În acest context, activitățile outdoor specifice se pot împărți în categorii care acoperă o gamă largă de abilități și competențe, fiecare aducând beneficii distincte și complementare pentru dezvoltarea copilului.

Un aspect esențial al activităților outdoor la grădiniță este rolul lor în dezvoltarea fizică a copiilor. Activitățile precum alergatul, săritul, jocurile cu mingea, escaladarea sau diverse tipuri de jocuri de echipă sunt fundamentale pentru creșterea și întărirea musculaturii copiilor. Aceste jocuri contribuie la dezvoltarea abilităților motorii grosiere, îmbunătățind coordonarea, echilibrul și flexibilitatea. Mai mult decât atât, activitățile outdoor sunt extrem de benefice pentru sănătatea fizică generală, fiind un mod eficient de a preveni obezitatea infantilă și de a promova un stil de viață activ. De asemenea, expunerea constantă

la aer curat și la diferite condiții meteorologice contribuie la întărirea sistemului imunitar al copiilor, sporind rezistența acestora la diverse afecțiuni.

Un alt tip de activitate outdoor la grădiniță care are un impact semnificativ asupra dezvoltării copiilor este interacțiunea cu natura. Prin jocuri de explorare, copii învață despre mediul înconjurător, despre plante și animale, dezvoltându-și curiozitatea științifică și înțelegerea conceptelor fundamentale din biologie și ecologie. De exemplu, prin activități de grădinărit sau observații ale vieții sălbatice, copiii pot învăța despre procesul de creștere a plantelor, despre importanța apelor sau despre rolul insectelor în ecosisteme. Aceste activități le oferă copiilor posibilitatea de a învăța prin experimentare directă, stimulând gândirea logică și științifică, iar acest tip de învățare este mai adânc înrădăcinat în memoria lor decât cel care se realizează prin metode teoretice.

Un alt aspect semnificativ al activităților outdoor este dezvoltarea abilităților sociale ale copiilor. Jocurile de grup, cum ar fi „vânătoarea de comori”, „de-a ascunselea” sau diverse concursuri sportive, sunt activități care încurajează cooperarea, schimbul de idei și stabilirea de reguli comune. Astfel, copiii învață să lucreze împreună pentru a atinge un obiectiv comun, să respecte regulile jocului și să își împartă resursele sau rolurile într-un mod echitabil. Aceste activități contribuie la dezvoltarea empatiei, a respectului reciproc și a înțelegerii nevoilor și dorințelor celorlalți. De asemenea, prin jocurile de echipă, copiii sunt învățați să gestioneze conflictele, să comunice eficient și să rezolve diferite situații sociale. Aceasta este o componentă crucială a educației timpurii, deoarece abilitățile sociale dobândite în această perioadă vor influența integrarea și succesul lor într-un cadru social mai larg pe parcursul vieții.

În ceea ce privește dezvoltarea emoțională, activitățile outdoor au un rol deosebit de important în sprijinul echilibrului psihic al copiilor. Exercițiile fizice și jocurile în aer liber ajută la reducerea stresului și a anxietății, fiind un mod eficient de a elibera energia acumulată și de a stimula starea generală de bine. Natura le oferă mediului exterior oferă un cadru sigur în care copiii se pot exprima liber, pot învăța să își gestioneze emoțiile și să își înfrunte fricile sau nesiguranțele. De exemplu, prin activități în aer liber care implică provocări fizice moderate, cum ar fi escaladarea unui obstacol sau traversarea unui curs de apă mic, copiii învață să depășească limitele personale și să câștige încredere în propriile

abilități. Totodată, activitățile outdoor pot contribui la îmbunătățirea imaginației și creativității, prin jocuri de rol în care copiii se pot transpune în diverse personaje sau scenarii.

Un alt beneficiu semnificativ al activităților outdoor este stimularea independenței și responsabilității. Activitățile care implică îngrijirea unui colț de natură sau activitățile de tip „muncă în echipă” pentru a construi un adăpost sau pentru a participa la diverse proiecte în aer liber le oferă copiilor oportunitatea de a învăța să lucreze autonom și să își gestioneze propriile sarcini. De asemenea, activitățile în aer liber promovează dezvoltarea unui comportament ecologic responsabil, încurajând copiii să înțeleagă importanța protejării mediului înconjurător și să aprecieze resursele naturale.

Un alt punct esențial legat de activitățile outdoor este legătura lor cu învățarea prin joacă. Copiii învață cel mai bine atunci când sunt implicați activ și plăcut într-o activitate. În aer liber, copiii pot experimenta în mod direct concepte și noțiuni din diferite domenii, precum fizica, matematica, biologia și chiar artele, într-un mod care stimulează imaginația și curiozitatea lor. De exemplu, activitățile care implică construirea de structuri din materiale naturale sau organizarea de jocuri matematice în aer liber ajută la consolidarea unor concepte abstracte, într-un mod concret și accesibil.

În concluzie, activitățile outdoor specifice la grădiniță sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Acestea nu doar că sprijină dezvoltarea fizică, socială și emoțională, dar contribuie și la formarea unor abilități cognitive și creative valoroase, pregătind copiii pentru viața de adult. Prin integrarea acestora în curriculumul educațional, grădinițele pot asigura o educație completă și echilibrată, bazată pe experiențe reale, care le vor modela viitorul.

*Exemple de bună practică care pun în valoare profesorul
ca formator al personalității elevilor*

Etapele proiectării curriculumului

Profesor metodist Valeria Șandru
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Proiectarea curriculum-ului reprezintă o acțiune continuă, permanentă, care precede demersurile instructiv-educative, indiferent de dimensiunea, complexitatea sau durata acestora.

La nivel macro, proiectarea curriculum-ului reprezintă un proces continuu, care implică atât perioade și demersuri de schimbare profundă, cât și de stabilitate. Acest proces presupune anticiparea ansamblului acțiunilor și operațiilor angajate în cadrul activităților de instruire și educare conform finalităților asumate la nivel de sistem și de proces, în vederea asigurării funcționalității acestuia în sens managerial și strategic.

Proiectarea curriculară este urmată de implementarea, evaluarea și ameliorarea curriculum-ului; toate aceste etape esențiale ale demersului curricular îi asigură acestuia procesualitatea ciclică. La nivel micro, proiectarea didactică reprezintă ansamblul operațiilor de anticipare a obiectivelor, conținuturilor, strategiilor instructive și educative și strategiilor de evaluare, precum și a relațiilor dintre acestea.

1. Elaborarea/proiectarea curriculum-ului

- **Analiza finalităților educaționale, a competențelor generale și specifice vizate și a nevoilor educaționale ale elevilor**

Finalitățile generale actuale relevă preocuparea pentru **formarea intelectuală (teoretizare, conceptualizare, abstractizare)** și, totodată, pentru formarea abilităților și competențelor practice și pentru promovarea multidisciplinarității, a interdisciplinarității și transdisciplinarității, în vederea asigurării caracterului operațional și

funcțional al achizițiilor.

Analiza nevoilor educaționale presupune identificarea, deopotrivă, a trebuințelor obiective (derivate din analiza situației țintă în care se va derula acțiunea educațională, ele putând fi stabilite și în absența subiecților educației) și subiective (exprimate chiar de către subiecții educației).

- **Stabilirea obiectivelor curriculare**

Obiectivele curriculare se stabilesc funcție de rolul educației, care, în viziunea lui Jacques Delors constă în contribuția la încurajarea indivizilor să acționeze în concordanță cu tradițiile și convingerile lor, dar în același timp să respecte pluralismul, să-și dezvolte mintea și spiritul la nivel de universalitate și să reușească transcenderea propriilor limite.

Același autor consideră că **misiunea educației** este de „a-i permite fiecăruia dintre noi, fără excepția, să-și dezvolte talentul și să-și valorifice la maximum potențialul creativ, inclusiv responsabilitatea pentru propria viață și pentru atingerea scopurilor personale”.

- **Selectarea disciplinelor de studiu/conținuturilor**

În acțiunile de selectare a conținuturilor, se va ține seama de faptul că este extrem de importantă calitatea cunoștințelor dobândite, a competențelor formate și nu atât de mult cantitatea. De asemenea, este foarte important să se achiziționeze instrumentele cognitive necesare documentării și informării, utilizării și procesării informației.

După etapa de selectare a conținuturilor, urmează operația de consemnare a lor în *planurile de învățământ, după criterii logico-stiințifice, pedagogice și psihologice.*

- **Organizarea conținuturilor/temelor**

În interiorul disciplinelor de studiu selectate se realizează o organizare a conținuturilor și o programare a lor, în concordanță cu finalitățile educaționale urmărite și punând accent pe *flexibilitatea și adaptabilitatea conținuturilor.*

- **Structurarea situațiilor de învățare, prefigurarea și articularea experiențelor de învățare**

Se vizează următoarele aspecte:

- formularea **obiectivelor** educaționale sau chiar operaționale
- stabilirea tipului de experiență de învățare dezirabilă
- stabilirea formei de organizare a activității
- realizarea transpoziției didactice a

continuturilor

- stabilirea unei metodologii didactice adecvate
- stabilirea sistemului mijloacelor de învățământ, elaborarea/ adaptarea materialelor didactice
- stabilirea formei de organizare a activității elevilor
- imaginarea activităților desfășurate de profesor și a activităților centrate pe elev, a responsabilităților și competențelor lor
- imaginarea strategiei de evaluare a programului educativ.

2. Implementarea curriculumului

(Organizarea situațiilor de învățare și inducerea/ generarea experiențelor de învățare)

Presupune aplicarea în practică a programului educativ, respectiv organizarea și realizarea situațiilor de învățare și a activităților de învățare, într-o modalitate flexibilă, creatoare, valorificând resursele anticipate.

Sunt importante: raportarea permanentă la obiectivele urmărite, conceperea de sarcini de lucru după criteriile științifice, monitorizarea permanentă a procesului educațional și obținerea de feedback formativ și sumativ.

3. Evaluarea curriculum-ului

• **Stabilirea criteriilor și procedurilor de evaluare**

În evaluarea curriculum-ului se utilizează ca și criterii obiectivele educaționale propuse, care vor fi aduse și la cunoștința studenților. În eventualitatea în care se utilizează și alte criterii, de asemenea, acestea vor fi anunțate cu claritate, la începutul activităților.

În ceea ce privește procedurile de evaluare, ele vor fi gândite funcție de obiectivele urmărite și de conținuturi, asigurându-se îmbinarea optimă a acestor proceduri.

• **Realizarea evaluării**

Demersurile de evaluare pot viza:

- obținerea de informații despre curriculum în ansamblu, despre relevanță, calitatea și eficiența lui
- obținerea de informații despre studenți (volumul cunoștințelor dobândite, al capacităților și competențelor formate)
- obținerea de informații despre prestația didactică a profesorului, în condițiile valorificării anumitor resurse ale instruirii.

4. Reglarea/ Ameliorarea procesului curricular

Evaluarea se desfășoară în beneficiul

tuturor partenerilor implicați în procesul curricular, sprijinându-le acțiunile, este formativă și sprijină autoevaluarea realizată de elevi. Este văzută ca un parteneriat, iar în urma evaluărilor realizate, funcțiile de rezultate și informațiile obținute, dacă este cazul, se vor elabora strategii corective, pentru depășirea anumitor greșeli și strategii ameliorative.

În materie de curriculum, responsabilitățile se distribuie între patru niveluri ale sistemului educațional:

- la nivel național, guvernamental (Ministerul Educației și instituțiile de cercetare subordonate)
- în teritoriu, respectiv la inspectoratele școlare județene
- la nivelul unităților școlare (școli)
- în sala de clasă.

Responsabilități la nivel guvernamental/ național:

- Elaborează structura legislativă, regulamentele și recomandările curriculare, cadrul general de curriculum, incluzând obiectivele și standardele generale, precum și cerințele de certificare a studiilor.

- Produce instrumentele de evaluare la nivelul sistemului educațional.

- Oferă suporturile de curriculum necesare inspectoratelor școlare județene și rețelelor școlare ale acestora.

- Alocă resursele necesare către inspectoratele școlare județene.

- Evaluează realizarea curriculum-ului la nivel de sistem și pe componente ale acestuia.

Responsabilități la nivel teritorial – zonal/ județean:

- Dezvolta politici de implementare a curriculum-ului.

- Oferă resursele și suportul financiar necesare pentru realizarea curriculum-ului.

- Asigura calitatea programelor la toate nivelele de școlarizare.

- Elaborează și diseminează material instrucional, recomandări și ghiduri de implementare curriculară.

- Evaluează realizarea programelor.

- Oferă consultanță și programe de formare continuă a cadrelor didactice.

Responsabilități la nivelul școlii:

- Asumă o strategie de aplicare a curriculumului, potrivit cu politicile prefigurate la nivelurile anterioare.

- Dezvolta programele proprii de studiu.

S *studiu privind orientarea școlară și profesională a elevilor din clasele a XII-a*

*Consilier Școlar Prof. Roxana – Ionela Stan -Predici
Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea*

An școlar 2024-2025, septembrie

NR. /

Avizat,
Director,
Prof. Maria Maricica Păușescu

Orientarea școlară și profesională se constituie ca un sistem coerent și dinamic de principii, acțiuni și măsuri prin care un individ sau un grup sunt îndrumați (ajutați) să-și aleagă (să opteze pentru) o anumită școală/facultate și, la un moment dat, și pentru o anumită profesie dată de o anumită școală, corespunzător înclinațiilor, aptitudinilor și aspirațiilor proprii, în scopul dezvoltării personalității, respectiv al pregătirii pentru o anumită profesie și pentru integrarea socială utilă.

Cele două componente ale orientării școlare și profesionale se realizează atât una în continuarea celeilalte, cât și în interacțiune. Orientarea școlară este o componentă (și etapă) necesară, pregătitoare pentru preorientarea și orientarea profesională, care se realizează, îndeosebi, în școala primară și mai ales în gimnaziu. Ele continuă să fie prezentate în interacțiune, fie realizând demersul reorientării și pregătirii școlare și profesionale, mai ales în liceu, fie dinamizând accentuarea pregătirii profesionale în cadrul școlilor de profil profesional, al celor postliceale și ale profilelor învățământului superior.

Orientarea profesională are nevoie de un suport sociopsihopedagogic în îndrumarea factorilor educativi și în acceptarea (opțiunea) elevilor, în concordanță cu cunoașterea posibilităților și intereselor lor reale, cu locul, rolul și cerințele obiective ale profesiilor, precum și cu condițiile și ofertele societății privind exercitarea profesiei după absolvirea unui anumit grad și profil al învățământului.

- Determina tipurile de curriculum si extensiunile acestora.

- Coordonează programele de dezvoltare curriculară.

- Realizează formarea continua a profesorilor proprii.

- Evaluează realizarea curriculumului pe discipline școlare si clase de elevi etc.

Responsabilități la nivelul clasei, respectiv al profesorului:

- Identifica nevoile subiecților educației.

- Realizează următoarele acțiuni, în scopul proiectării activității didactice la nivel micro:

- Lectura personalizată a programei si a manualelor școlare

- Elaborarea planificării calendaristice (orientative), pe termen mediu

- Efectuarea proiectarii secventiale, pe termen scurt (a unităților de învățare si a lecțiilor/ activităților didactice).

- Îmbogățește curriculumul diferitelor discipline.

- Asigura individualizarea curriculumului, elaborează planuri individuale de educație.

- Realizeaza diferențierea curriculara.

- Evaluează rezultatele elevilor si îi sprijină în procesul de învățare.

Webografie

1. ”Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea curriculumului național”, Proiect CRED, București, 2020

Alegerea carierei nu este cel mai confortabil moment din viața unui adolescent. Tinerii declară o serie de motive pentru care își aleg traiectoria educațională, factori subiectivi. Unii sunt influențați în decizia lor, alții sunt hotărâți și neclintii, având o singură opțiune în mintea lor și alții sunt indeciși solicitând ajutor. Tinerii pot fi limitați de rezultatele școlare obținute (fie în timpul studiilor, fie la examenele finale), când oricât de mult ți-ai dori un anumit profil al facultății, media pe care ai obținut-o te împiedică. Sunt tineri puternic motivați, care cel puțin în cazul liceului, depun eforturi constante pentru ca la finalul clasei a XII-lea să studieze la specializarea visată.

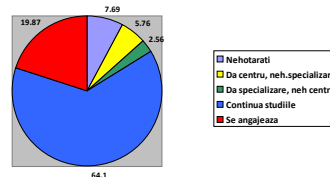
Studiul a fost realizat de către consilierul școlar prof. Roxana Ionela Stan Predici în colaborare cu profesorii diriginți ai claselor a XII-a și avizat de către conducerea unității școlare. La începutul anului școlar 2024-2025, 156 elevi din clasele a XII-a, dintre care 102 de eleve și 54 elevi băieți, au dorit să-și exprime opțiunile școlare și profesionale după finalizarea celor 12 ani de studiu.

	GEN	A	B	C	D	E	F	G	TOTAL
NEHOTĂRAȚI	F	2	0	0	0	5	0	2	9
	M	1	0	0	0	2	0	0	3
DA CENTRU, NU SPECIALIZARE	F	1	0	0	0	4	0	1	6
	M	0	0	0	0	0	0	3	3
NU CENTRU, DA SPECIALIZARE	F	0	0	0	0	4	0	0	4
	M	0	0	0	0	0	0	0	0
NU CONTINUA STUDIILE / SE ANGAJEAZĂ	F	2	2	2	4	1	3	1	15
	M	4	1	6	1	0	4	0	16
CONTINUA STUDIILE	F	11	13	8	11	7	13	10	73
	M	3	5	3	3	4	5	4	27
TOTAL	F	16	15	10	15	21	16	14	107
	M	8	6	9	4	6	9	7	49
	Total	24	21	19	19	27	25	21	156

Tabel cu elevii care și-au exprimat opțiunea în legătură cu orientarea școlară și profesională, la începutul anului școlar, comparativ pe clase de elevi, în funcție de gen.

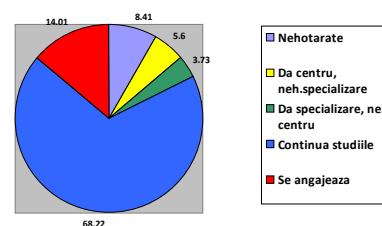
Din analiza datelor se poate observa că, din numărul total 156 elevi, 64.10% elevi chestionați la începutul acestui an școlar au decis să-și continue studiile după finalizarea liceului, cunoscând atât specializarea, cât și centrul universitar spre care ar dori să se îndrepte, 5,76% din numărul total de elevi chestionați știind doar centrul universitar spre care vor să se îndrepte, dar nu și specializarea, 2,56% din elevi, știind specializarea, dar nu și centrul universitar, 7,69% sunt total nehotărâți, pentru ca 19,87% să dorească să se angajeze sau nu doresc să continue studiile după finalizarea liceului. Din

analiza histogramei se constată un procent mare de elevi care doresc să continue studiile după finalizarea liceului, un procent relativ mic de elevi nehotărâți, dar și un procent mai mare de elevi care doresc să se angajeze, comparativ cu anul trecut, deci o mai mare ancorare în realitate, dar și în dorința de a continua studiile, concomitentă cu creșterea motivației pentru promovarea bacalaureatului cu o medie mare, la o parte dintre elevii claselor terminale.

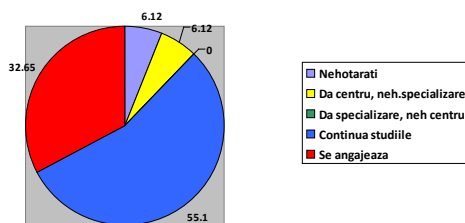
Histogramă comparativă privind opțiunile școlare și profesionale ale elevilor după terminarea liceului la începutul anului școlar

Din numărul total de eleve care și-au exprimat opțiunile școlare și profesionale, adică 107, se constată un procentaj relativ mic al elevelor care nu s-au hătărât deloc în ceea ce privește orientarea școlară după finalizarea studiilor liceale (8,41%), față de totalul elevelor care doresc să continue studiile (77,55%). 68.22% din totalul elevelor s-au hotărât în ceea ce privește centrul universitar, cât și specializarea, 5.60% din numărul total de eleve s-au hotărât asupra centrului universitar, fără a ști specializarea, pentru ca 3.73% să știe specializarea, fiind incerte în ceea ce privește centrul universitar. 15 eleve, adică 14.01% din totalul elevelor, și-au exprimat opțiunea de a se angaja după finalizarea studiilor liceale, un număr mai mare de eleve comparativ cu anul anterior. Din analiza histogramei, se constată un procentaj mare al elevelor care doresc să continue studiile și un procentaj mic al elevelor nehotărâte în ceea ce privește orientarea școlară și profesională, ceea ce duce la creșterea motivației pentru a finaliza studiile liceale cu rezultate bune.

Histogramă comparativă privind opțiunile școlare și profesionale ale elevelor după terminarea liceului la începutul anului școlar

Din analiza histogramelor se constată existența unui procentaj mai mic al elevilor băieți care doresc să continue studiile, știind și specializarea și centru comparativ cu elevele (55.10% elevi băieți față de 68.22% eleve). Se constată un procent mai mare al elevilor băieți care doresc să se angajeze după finalizarea studiilor liceale comparativ cu procentul elevelor care nu doresc să continue studiile (32.65% elevi băieți față de 14.01% eleve). 3 elevi băieți sunt total nehotărâți în ceea ce privește orientarea școlară și profesională după finalizarea studiilor liceale. 6.12% dintre elevii băieți s-au hotărât în ceea ce privește centrul universitar, dar nu știu încă specializarea.

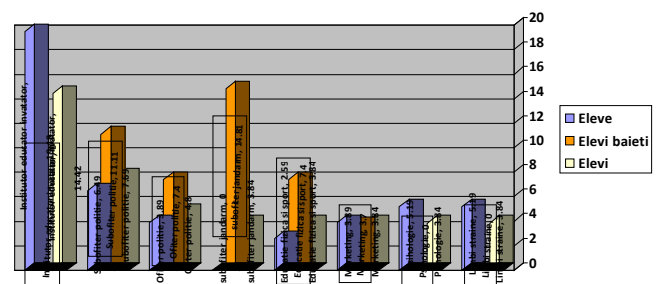
Histogramă comparativă privind opțiunile școlare și profesionale ale elevilor băieți după terminarea liceului în septembrie, an școlar 2024-2025.

Cauzele menționate de ei, care stau la baza incertitudinii școlare și profesionale sunt lipsa documentării privind ofertele facultăților, existența mai multor opțiuni, nesiguranța promovării examenului de bacalaureat, dar și invocarea factorului timp.

Primele opțiuni alese de către elevii claselor a XII-a au fost: Institutator educador – învățător (14.42%), Subofițeri poliție (7.69%), Poliție – ofițer (4.80%), Jandarm subofițer (3.80%), Marketing (3.84%), Psihologie (3.83%), Educație fizică și sport (3.84%), Limbi străine (3.84%), mai puține specializări care completează informațiile acumulate în cei 4 ani de liceu, comparativ cu anii anteriori, dar multe domenii relativ noi pentru viitorii absolvenți.

Din rândul elevilor – băieți, primele patru opțiuni la începutul anului școlar, sunt: Jandarmerie - subofițer (14.81%), Subofițeri – poliție (11.11%), Poliție – ofițer (7.40%), Ingineria mecanică (7.40%), Educație fizică și sport (7.40%), aceste specializări fiind mai îndepărtate de profilul liceului. Se constată foarte puține specializări alese de elevii băieți care să constituie o continuare a studiului materiilor din liceu.

Primele specializări alese de către elevele claselor a XII-a, la începutul acestui an școlar, sunt: Institutator învățător-educator (19.48%), Subofițeri – poliție (6.49%), Psihologie (5.19%), Limbi străine (5.19%), se poate constata că aceste specializări nu reprezintă o continuare a studiilor liceale, ceea ce va necesita un efort intelectual sporit din partea lor la materializarea acestor orientări, dar ca și în cazul elevilor băieți în acest an se constată o reorientare către specializările facultăților care au ca studiu domeniul economie.

Histograma comparativă privind primele opțiuni ale elevilor în funcție de genul lor, septembrie, an școlar 2024-2025.

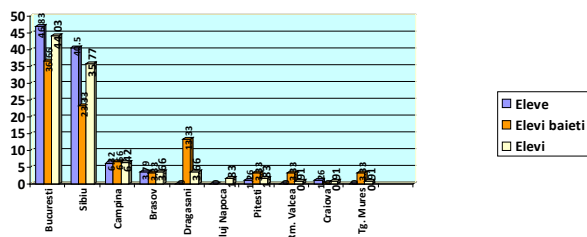
Tinerii pot alege domeniul și profilul în funcție de aptitudinile personale, pot fi influențați de prieteni, anturaj, pot asculta de sfatul profesorului diriginte sau de recomandarea profesorului consilier școlar sau pot fi determinați de unii factori precum apropierea de casă, lipsa resurselor financiare de a studia în alt oraș, altă țară.

Pot fi evidențiate specializări alese în exclusivitate de eleve, deci nu și de elevii băieți cum ar fi: asistență medicală, institutor învățător, inginerie medicină, psihologie, limbi străine, litere, administrație publică, relații publice, științe economice, biologie, stewarteză, industrie alimentară, horticultură, economie, istorie, cadastru, ingineria produselor alimentare, arhitectură, istoria artei, regie film, turism, asistență socială, protecția consumatorului, management american, studii de securitate, management în comerț, finanțe bănci, medicină veterinară, siguranță cibernetică. Pot fi evidențiate specializări alese numai de elevi-băieți, nu și de eleve: inginerie mecanică, subofițer jandarmerie, antrenor, actorie, ingineria calculatoarelor, macatronică, inginerie auto, agronomie, international

consulting by bussiness management, IT.

Septembrie	Fete: 92		Băieți : 41		Total :133	
	Număr:	%	Nr:	%	Număr:	%
2024						
București	37	46.83	11	36.66	48	44.03
Sibiu	32	40.50	7	23.33	39	35.77
Câmpina	5	6.32	2	6.66	7	6.42
Brașov	3	3.79	1	3.33	4	3.66
Drăgășani	0	0	4	13.33	4	3.66
Cluj Napoca	0	0	2	6.66	2	1.83
Pitești	1	1.26	1	3.33	2	1.83
Rm. Vâlcea	0	0	1	3.33	1	0.91
Craiova	1	1.26	0	0	1	0.91
Tg. Mureș	0	0	1	3.33	1	0.91
Total	79	72.47 %	30	27.52% din 109	109	69.87% din 156
		73.83 %		61.22% din 107		
				49 elevi- băieți		

Tabel nominal cu centrele universitare preferate de elevii claselor al XII-a, septembrie, an școlar 2024-2025.

Histogramă comparativă privind centrele universitare preferate de elevii claselor a XII-a, septembrie, an școlar 2024-2025.

Comparând opțiunile elevilor la începutul acestui an școlar față de anul trecut școlar se observă un număr la fel de mare al opțiunilor pentru aceste centre universitare și datorită faptului că în acest an școlar se observă un procentaj la fel de mare ale elevilor care doresc să continue studiile după finalizarea liceului. Pe primele locuri în ordinea preferinței pentru anumite centre universitare se observă: București (44.03%), Sibiu (35.77%), Câmpina (6.42%). Analizând histograma comparativă se poate constata că există un centru universitar preferat numai de eleve, și anume Craiova și Drăgășani, Cluj-Napoca și Tg. Mureș, aceste centre universitare sunt preferate doar de elevii băieți. Nu există în acest an școlar preferințe pentru a urma studiile universitare în străinătate, comparativ cu anul trecut, când interesul

pentru a studia în afara țării a existat.

Tabel cu opțiunile școlare și profesionale ale elevilor din clasele a XII-a.

	Total - Eleve		Total - Elevii băieți		Total - Elevii	
	Număr	%	Număr	%	Număr	%
Total	107	68.58%	49	31.41%	156	
Se angajează/nu continuă studiile	15	14.01%	16	32.65%	31	19.87
Nehotărâți	9	8.41%	3	6.12%	12	7.69
Doar centru univ., fără specializare	6	5.60%	3	6.12%	9	5.76
Doar specializare, fără centru univ.	4	3.73%	0	0%	4	2.56
Continuare studii	73	68.22%	27	55.10%	100	64.10
Institutor educator – învățator	15	19.48	0	0	15	14.42
Subofițer poliție	5	6.49	3	11.11	8	7.69
Ofițer poliție	3	3.89	2	7.40	5	4.80
Subofițer jandarm	0	0	4	14.81	4	3.84
Educație fizică și sport	2	2.59	2	7.40	4	3.84
Marketing	3	3.89	1	3.70	4	3.84
Psihologie	4	5.19	0	0	4	3.84
Limbi străine	4	5.19	0	0	4	3.84
Inginerie de construcții	2	2.59	1	3.70	3	2.88
Asistent medical	3	3.89	0	0	3	2.88
Contabilitate și informatică de gestiune	2	2.59	1	3.70	3	2.88
Management	2	2.59	1	3.70	3	2.88
Litere	3	3.89	0	0	3	2.88
Administrație publică	2	2.59	0	0	2	1.92
Medicină generală	1	1.29	1	3.70	2	1.92
Inginerie mecanică	0	0	2	7.40	2	1.92
Drept	1	1.29	1	3.70	2	1.92
Relații publice	2	2.59	0	0	2	1.92
Științe economice	2	2.59	0	0	2	1.92
Inginerie medicală	1	1.29	0	0	1	0.96
Biologie	1	1.29	0	0	1	0.96
Stewardeză	1	1.29	0	0	1	0.96
Industria alimentară	1	1.29	0	0	1	0.96
Horticultură	1	1.29	0	0	1	0.96
Economie	1	1.29	0	0	1	0.96
Istorie	1	1.29	0	0	1	0.96
Cadastru	1	1.29	0	0	1	0.96
Ingineria produselor alimentare	1	1.29	0	0	1	0.96
Arhitectură	1	1.29	0	0	1	0.96
Regie film	1	1.29	0	0	1	0.96
Turism	1	1.29	0	0	1	0.96
Asistență socială	1	1.29	0	0	1	0.96
Protecția consumatorului	1	1.29	0	0	1	0.96
Management american	1	1.29	0	0	1	0.96
Studii de securitate	1	1.29	0	0	1	0.96
Management în comerț	1	1.29	0	0	1	0.96
Finanțe bănci	1	1.29	0	0	1	0.96
Antrenor	0	0	1	3.70	1	0.96
Actorie	0	0	1	3.70	1	0.96
Medicină veterinară	1	1.29	0	0	1	0.96
Siguranță cibernetică	1	1.29	0	0	1	0.96
Istoria artei	1	1.29	0	0	1	0.96
Ingineria calculatoarelor	0	0	1	3.70	1	0.96
Mecatronică	0	0	1	3.70	1	0.96
Inginerie auto	0	0	1	3.70	1	0.96
Agronomie	0	0	1	3.70	1	0.96
International Consulting by Business Management	0	0	1	3.70	1	0.96
IT	0	0	1	3.70	1	0.96

Pentru a realiza într-un mod realist orientarea școlară și profesională se pot apela și la anumite strategii ce cuprind:

a) Metodele de învățământ folosite adecvat, cum sunt expunerea (explicațiile, îndeosebi), conversația, modelarea, problematizarea, studiul de caz, asaltul de idei etc, care pot să asigure cunoașterea și conștientizarea celor necesare unei bune orientări școlare și profesionale.

b) Mijloacele didactice (materialul didactic divers, îndeosebi cel audio-vizual, experiențele de laborator etc.) folosite adecvat pot să asigure cunoașterea și conștientizarea celor cerute pentru o cât mai bună orientare școlară și profesională.

c) Formele de organizare ale procesului de învățământ – lecția în varietatea ei, prin conținuturile și strategiile folosite, vizitele și excursiile, consultațiile pot oferi posibilități convingătoare de asigurare a unei bune orientări școlare și profesionale.

d) Orele de dirigenție, prin tematica lor variată și prin dezbaterile ce se realizează, pot și trebuie să ajute la o bună orientare școlară și profesională a elevilor.

e) Formele de activitate extrașcolară adecvate realizării orientării școlare și profesionale. Printre acestea se pot menționa: întâlnirile cu specialiști de diverse profesii; consultarea de bibliografii ale unor personalități; cunoașterea unor monografii profesionale; urmărirea unor emisiuni radio și de televiziune specifice orientării școlare și profesionale; vizitele și excursiile în anumite unități socio-economice (întreprinderi, șantiere, unități culturale, de cercetare, comerciale etc); simpozioane și mese rotunde pe diverse teme socioprofesionale; antrenarea elevilor în anumite cercuri pe obiecte, cercuri științifice și tehnice, cercuri artistice-literare, muzicale, de desen, de pictură, de sculptură etc.

f) Strategiile specifice. Pentru asigurarea acțiunii de consiliere competentă și eficientă a orientării școlare și profesionale, a găsirii conținuturilor și formelor adecvate conceperii și desfășurării ei sunt necesare să se realizeze următoarele elemente strategice specifice: studierea rezultatelor la învățătură ale elevilor și în activitățile extrașcolare; convorbiri cu toți factorii educativi; convorbiri cu elevii; dezbateri cu elevii; aplicarea de teste docimologice, de inteligență, de interese, de aptitudini, de creativitate, de opinie etc; vizite la domiciliul părinților și convorbiri cu aceștia; cunoașterea modului cum își folosesc elevii timpul liber, care le sunt prietenii, preocupările etc; cunoașterea gusturilor elevilor; studierea fișelor

școlare de caracterizare psihopedagogică; cooperarea cu cabinetele de asistență psihopedagogică și cu laboratoarele de orientare școlară și profesională care, dispunând de un specialist și de aparatură adecvată, pot asigura o orientare școlară și profesională competentă și eficientă, pe baze științifice și cu instrumente și metodologii adecvate: fișe, teste, aparatură modernă, în cadrul cărora calculatorul trebuie să-și facă prezența tot mai accentuat etc.

A *bordarea integrată* **în învățarea** **științelor naturii**

Prof. Înv. Primar: Onea Andreea-Bianca
Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea

„E meritul științei cel de a fi acționat asupra minții umane, ajutându-l să își depășească nesiguranțele față de el și față de natură.”

Dinamica socială a ultimelor decenii aduce în prim planul lumii contemporane o serie de provocări față de care educația nu poate rămâne indiferentă. Niciodată omenirea nu s-a confruntat simultan cu atâtea probleme complexe care implică analize și rezolvări la scară planetară, cum ar fi: globalizarea, interculturalitatea, protecția mediului, sărăcia, explozia informațională, conflictele. Toate acestea revendică o abordare integrată și în sfera educației.

Pentru a face față schimbărilor caracteristice lumii contemporane, elevii au nevoie de competențe strategice ca: abilitatea de a învăța cum să învețe, abilitatea de evaluare și rezolvare de probleme. Profundele transformări din cadrul societății afectează direct și sensul învățământului românesc. Este nevoie de o abordare modernă, de un nou mod de gândire pentru depășirea unor granițe rigide între disciplinele de învățământ în vederea explicării mai în profunzime a fenomenelor. Activitățile pe discipline trebuie să alterneze cu cele transdisciplinare pentru crearea unui context al predării integrate în care întreaga activitate să fie centrată pe elev, pe demersurile intelectuale și afective ale acestuia.

La nivel curricular, **integrarea** înseamnă stabilirea de relații clare între cunoștințele,

capacitățile, competențele, atitudinile și valorile care aparțin unor discipline școlare distincte.

Abordarea integrată/cross-curriculară propune o viziune holistă și constructivistă asupra procesului de predare-învățare, prin stabilirea unor grade diferite de integrare la nivelul obiectivelor, conținuturilor, metodologiei, conceptelor etc., urmărind atingerea unor rezultate pentru care nu mai sunt suficiente cadrele unei anumite discipline.

Shoemaker subliniază că prin abordarea integrată educația este astfel organizată încât traversează barierele obiectelor de studiu, aducând împreună diferitele aspecte ale curriculum-ului, în asociații semnificative care să se centreze pe arii mai largi de studiu. Predarea și învățarea sunt văzute într-o perspectivă holistă, reflectând lumea reală, care este interactivă.

Integrarea are mai multe niveluri, corespunzătoare pașilor spre transdisciplinaritate:

- **transdisciplinaritatea:** reprezintă gradul cel mai elevat de integrare al curriculum-ului. **Abordarea integrată** la acest nivel se realizează prin *fuziune*, adică renunțarea completă la limitele disciplinelor de studiu implicate. **Transdisciplinaritatea** încorporează mai multe niveluri de intervenție educativă. B. Niculescu arată că „disciplinaritatea, pluridisciplinaritatea, interdisciplinaritatea și transdisciplinaritatea sunt patru săgeți ale unuia și aceluiași arc: al cunoașterii”.
- **pluridisciplinaritatea** sau **multidisciplinaritatea** se referă la faptul că o temă aparținând unui anumit obiect de studiu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea rămânând nealterate ca structură și menținându-se independente între ele. **Abordarea integrată** la acest nivel se realizează printr-o corelare a demersurilor mai multor discipline, în vederea clarificării unei probleme din mai multe unghiuri.
- **interdisciplinaritatea** presupune o intersectare a diferitelor arii curriculare. În urma acestei intersectări pot lua naștere diferite obiecte de studiu. **Abordarea integrată** la acest nivel se realizează prin ignorarea limitelor stricte ale disciplinelor, căutând teme comune diferitelor obiecte de studiu, care pot duce la realizarea obiectivelor învățării la un grad mai înalt.

Abordarea integrată are două dimensiuni:

- **integrarea orizontală** – reunește într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu, aparținând unor arii curriculare diferite;
- **integrarea verticală** – reunește două sau mai multe obiecte de studiu din aceeași arie curriculară.

În continuare mă voi referi la abordarea integrată la disciplina Științe **ale naturii**. Curriculum-ul de Științe **ale naturii** este structurat astfel încât permite variate legături între domeniile recunoscute sub denumirea de Științe **ale naturii** (este vorba de biologie, fizică, chimie), dar și între acestea și alte domenii din curriculum-ul învățământului din ciclul primar.

Propun un model de aplicație a abordării integrate de tip vertical, la nivel interdisciplinar: *Evidențierea experimentală a conducerii apei prin tulpină*, din cadrul unității de învățare *Schimbare, transformare* - clasa a IV-a.

Detaliere a activității de învățare-Evidențierea experimentală a conducerii apei prin tulpină.

Activitatea se desfășoară experimental. Captarea atenției elevilor poate fi realizată cu ajutorul experimentului 1.

- **Experiment 1:** Se pune o garioafă într-un pahar cu apă în care, în prealabil, s-a turnat puțină cerneală. După câteva minute, se va observa colorarea vaselor conductoare din tulpină. Problema care li se pune copiilor este să stabilească ce și cum s-a întâmplat. Opiniile înregistrate în prealabil pe fișa de lucru vor fi sistematizate pe tablă de către învățător, pentru a putea trece la următorul experiment, care va evidenția de ce urcă apa.
- **Experiment 2:** Se ia un vas de sticlă în care s-a pus, în prealabil, apă colorată cu puțină cerneală, pentru a putea fi vizibil pentru elevi ceea ce se întâmplă. În vas se scufundă, vertical, o serie de tuburi de sticlă cu diametre diferite. Elevii vor observa că, dacă diametrul tubului este mare, apa colorată este la același nivel în tub, ca și în afara acestuia. Cu cât se îngustează, însă, tubul, apa va urca în acesta din ce în ce mai sus. Este vorba de evidențierea fenomenului de capilaritate (fenomenul poate fi observat, elevii putând trage concluzia că înălțimea de urcare a

apei în tub este dependentă de micșorarea diametrului acestuia, fără a fi necesară introducerea termenului de capilaritate).

În acest moment, elevii știu că apa urcă în plante prin vase conductoare care sunt foarte subțiri, pentru ca înaintarea apei să poată avea loc. Se pune, însă, întrebarea dacă în tulpina plantei urcă numai apa. Un al treilea experiment va arăta că, o dată cu apa, în plantă pot pătrunde și alte substanțe.

- **Experimentul 3:** în două pahare cu apă se pune puțină sare, în primul, și puțin zahăr, în cel de-al doilea. Se urmărește ce se întâmplă cu cele două substanțe. Elevii pot gusta apa din cele două pahare și vor constata că acestea au gust sărat și, respectiv dulce, ca și substanțele care s-au dizolvat; în schimb, acum, substanțele respective se găsesc pretutindeni în apă, nu numai pe fundul vasului, deci vor putea fi transportate de acestea.

Concluzie: activitatea de învățare propusă este un exemplu simplu de integrare între biologie(experimentul 1), fizică (experimentul 2) și chimie (experimentul 3), pornind de la experimente simple și fără a fi necesară definirea domeniilor individuale. O schemă simplă de integrare este dată în figura următoare, în care posibilitățile de integrare evidențiate sunt mult mai largi:

Fizică

- Stări de agregare
- Căldură
- Lumină
- Evaporare
- Ascensiunea apei în tuburi subțiri (capilaritate)
-

Chimie

- Dizolvarea

Științe ale naturii

Unitatea de învățare: Schimbare, transformare

Activitatea de învățare: Evidențierea experimentală a conducerii apei prin tulpină

Matematică: Aplicații

Măsurători, utilizând unități și instrumente standard pentru lungimea corpurilor și unități nestandard pentru volumul corpurilor.

Jocuri didactice, folosind date despre însușirile(formă, mărime, culoare etc.) corpurilor aflate în mediul apropiat.

Rezolvarea unor probleme conținând date legate de tema integratoare.

Crearea unor probleme legate de tema integratoare.

Biologie

- Cicluri de viață
- Germinația
- Factori de mediu; variații efecte
- Resurse naturale
- Conservarea mediului

Alte posibilități de integrare se pot realiza între teme din cadrul Științelor *naturii* și domenii din alte arii curriculare. Două exemple de acest fel sunt date în continuare, unul pentru clasa a III-a și unul pentru clasa a IV-a. O astfel de abordare permite tratarea unei teme în cadrul mai multor discipline, din unghiurile de vedere și cu instrumentele disciplinelor respective- este vorba despre **integrarea orizontală**. Tratarea unei teme în această manieră va produce o învățare eficientă, prin realizarea mai multor conexiuni și posibilități de accesare a informației.

Abordarea interdisciplinară – clasa a III-a

Științe ale naturii: Activitatea propusă- Observarea și recunoașterea unor corpuri din mediul apropiat pornind de la caracteristicile acestora

Abilități practice: Aplicații

Selectarea materialelor necesare confecționării unor produse/jucării după caracteristicile acestora.

Realizarea unor produse care redau corpuri din mediul apropiat, pornind de la caracteristicile acestora (folosind procedee diverse: modelarea plastilinei, a lutului, împletituri, colaje, pliere și șifonare a hârtiei).

Aprecierea produselor obținute, având drept criterii de apreciere însușiri reale a acestora.

Literatura pentru copii: Aplicații

Selectarea și lectura unor poezii, povești, povestiri, legende etc., despre însușirile și caracteristicile unor plante și animale din mediul înconjurător (legende despre animale, păsări, despre munți, ape etc.).

Compararea unor caracteristici ale unor corpuri cu caracteristicile altor corpuri.

Alcătuirea unor compoziții literare (compuneri, eseuri) pe baza caracteristicilor dominante ale unor corpuri.

Educație civică: Aplicații

Formarea unor atitudini pozitive față de corpurile aflate în mediul înconjurător (îngrijirea și păstrarea acestora).

Formularea, conștientizarea și respectarea unor reguli de conduită față de ceea ce ne înconjoară.

Activități care au ca scop protejarea mediului înconjurător.

Educație plastică: Aplicații

Realizarea unor compoziții plastice, utilizând cunoștințe dobândite în orele de științe referitoare la caracteristicile unor corpuri aflate în mediul apropiat.

Realizarea unor compoziții plastice în care sunt redată corpuri cu/fără viață din mediul înconjurător.

Abordarea interdisciplinară – clasa a IV-a

Științe ale naturii: Activitatea propusă – Tema „Pădurea”. Aplicații

Colecționarea unor informații științifice despre pădure apelând la surse variate (scrise, orale, vizuale, experimentale).

Fișe de lucru pentru sistematizarea cunoștințelor științifice despre pădure, după criteriile date: mediu de viață, importanța, protejarea pădurii, proiecte, portofolii, etc.

Matematică: Aplicații

Măsurători utilizând unități și instrumente de măsură pentru lungime (circumferința tulpinii unor copaci din pădure, înălțimea unor puieti, dimensiunile frunzelor etc.).

Jocuri matematice cuprinzând date despre pădure.

Măsurarea cu mijloace nestandard a cantităților de precipitații căzute în diferite zone ale pădurii.

Rezolvarea unor probleme conținând date despre pădure.

Literatura pentru copii: Aplicații

Selectarea unor texte literare în proză/versuri având, ca tematică, pădurea.

Realizarea unor colecții de texte literare pentru copii, structurate pe tematici ca: „Pădurea și omul”, „Pădurea și anotimpurile” etc.

Elaborarea unor eseuri simple, structurate sau libere, având ca temă – pădurea.

Geografie: Aplicații

Realizarea unui proiect pe tema „Mijloace de orientare în pădure”.

Realizarea unui portofoliu structurat relevând specificul pădurii la câmpie, la deal, la munte.

Realizarea unor referate, portofolii fișe de lucru vizând flora și fauna din pădurile din țara noastră.

Arte: Aplicații

Realizarea unor afișe/pliante pentru sărbătorirea „Zilelor pădurii”.

Picturi reprezentând pădurea în diferite ipostaze.

Lucrări plastice pe lemn.

Reprezentarea prin mijloace plastice a unor descrieri vizând pădurea.

Concurs de desene: „Pădurea în ochi de copil”.

Cântece despre pădure și despre vietățile pădurii.

Educație civică: Aplicații

Cerc școlar: „Prietenii pădurii”.

Concursuri tematice: „Să fii bun cu pădurea”- discuții, șezători, expoziții, având ca obiectiv selectarea și elaborarea unor mesaje vizând protecția pădurii și importanța ei pentru om.

Activități practice pentru întreținerea pădurii: „Fiecare copil- un pom”.

Educație fizică: Aplicații

Drumeții, excursii turistice la pădure sau de cercetare a pădurii.

Jocuri sportive în pădure sau în apropierea pădurii.

Sesiuni de comunicări, referate, discuții cu privire la rolul educației fizice în dezvoltarea armonioasă a organismului și importanța pădurilor pentru sănătatea oamenilor.

Concluzii:

Activitățile integrate lasă multă libertate de acțiune și exprimare atât învățătorului, cât și elevilor. Ele s-au dovedit a fi o modalitate plăcută și eficientă de învățare, au favorizat o învățare activă integrată, au fost un bun prilej de verificare și testare a capacităților intelectuale, a aptitudinilor creatoare ale elevilor, oferindu-le în același timp posibilitatea de a se exprima pe ei înșiși.

Bibliografie

1. Cuciinic, Constanța, 2003, „Activități de învățare – Cunoașterea mediului

- înconjurător, clasa I*”, Aramis, București.
2. Cucuș, Constantin, 2002, „*Pedagogie*”, Polirom, Iași.
 3. D’Hainaut, L., 1981, „*Interdisciplinaritate și integrare*”, în *Programe de învățământ și educație permanentă*, EDP, București.
 4. „*Ghid metodologic de aplicare a programei școlare de științe ale naturii la clasele a III-a – a IV-a*”, 2001, Document MEN, Consiliul Național pentru Curriculum, București.
 5. „*Învățământul primar*” - Revistă dedicată cadrelor didactice, nr. 2 - 3, 2004.

A analiză literară a unei povești terapeutice (*Revenirea la grădiniță de Georgiana Pițigoi*)

Prof. pt. învă. preșcolar: Pițigoi Georgiana
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1 Călimănești,
Vâlcea

Poveștile despre Sparkle și frații săi sunt cuprinse în două volume intitulate *Sparkle-Noi suntem isteți* de Georgiana Pițigoi publicate în anul 2023. Fiecare volum conține zece povești care au fost scrise în funcție de tematica preșcolară. Prin intermediul acestor volume, se intenționează sprijinirea cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar în vederea desfășurării activităților instructiv-educative de educare a limbajului.

Volumul I conține următoarele povești: *Sparkle cel Isteț-frățiorul nostru*, *Sparkle cel Isteț la grădiniță*, *Vine, vine primăvara!*, *Fluturașul mov*, *Sfintele Sărbători de Paște*, *Îmi plac legumele timpurii*, *Sparkle sărbătorește Ziua Pământului-22 Aprilie*, *Eu aș vrea să devin...*, *Bravo, Sparkle!*, *În drumeție*.

Volumul al II-lea prezintă următoarele povești: *Sparkle sărbătorește Ziua Copilului*, *La mare*, *Patru copii și patru anotimpuri*, *Revenirea la grădiniță*, *Sunt prea înalt!*, *În parcul localității mele*, *La picnic cu familia*, *Pic, pic, pic!*, *Suntem darnici*, *Sparkle*

sărbătorește Ziua României. În cadrul anexelor sunt prezentate câteva povești terapeutice din volumul al doilea. (Anexa 2)

Povestea *Revenirea la grădiniță* a fost scrisă cu intenția de a fi corespunzătoare temei anuale „Cine sunt, suntem?”, proiectului tematic „Eu și universul meu” și temei săptămânale „Grădinița mea”.

Povestea debutează cu patru versuri care au rolul de a introduce ascultătorul pe tărâmul minunat al grădiniței într-un mod plin de voieșie și dinamism. Copiii sunt implicați în mod direct și încurajați să realizeze gesturile pe măsură ce sunt citite. Implicarea activă a copiilor este foarte importantă deoarece prin îmbinarea armonioasă a activității statice cu cea dinamică se conduce la o stare de bine și, implicit, la o memorare și la o comunicare mai bună a mesajului. Astfel, copiii sunt invitați să realizeze fiecare intervenție dinamică a personajelor atunci când povestesc ce au făcut în vacanță. Utilitatea versurilor în cazul activităților statice este menționată și de către doamna *Viorica Preda* care menționează că, prin intermediul versurilor „copilul preșcolar pătrunde în lumea cuvintelor frumoase” și asigură „captarea atenției copiilor pentru a-i orienta pe aceștia asupra unui lucru de interes general.” (Viorica Preda, 2000: 32-33).

Povestea nu este de mari dimensiuni, iar limbajul folosit pe parcursul acesteia este clar, concis și respectă particularitățile de vârstă ale copiilor. Conținutul poveștii este familiar copiilor, din viața lor de zi cu zi, așa cum se recomandă poveștilor terapeutice. Mai mult decât atât este o sursă care le atrage atenția copiilor timizi și îi încurajează să-și învingă teama de a sta liniștiți și fericiți, fără părinți la grădiniță. Prin intermediul acestei povești, copiii timizi înțeleg latura pozitivă și protectoare a grădiniței care le poate oferi siguranță, dragoste și gingășie.

Întreaga poveste se află sub amprenta pozitivismului pentru că doamna educatoare îi felicită pe copii, îi aplaudă, îi invită la dans, să realizeze îmbrățișări de grup și creează o atmosferă deschisă cu jocuri minunate. Inclusiv copiii, personajele din poveste au intervenții esențiale în realizarea acestei sfere a pozitivismului, dar în special Sparkle, personajul principal care găsește soluția ideală de a-l face fericit pe Ștefan. Soluția e specifică poveștilor terapeutice deoarece, pe lângă faptul că, l-a făcut fericit pe colegul său, în realizarea acestui demers și-a implicat toți colegii, creând o atmosferă plină de empatie și afecțiune. Aceste gesturi sunt

întărite prin comunicarea asertivă („Aș vrea”... „se poate?”, „Desigur!”, „Ce părere ai?”, „Aș avea și eu o propunere.”, „Crezi că te-ar distra?”, „Propun să..”) prin intermediul căreia copiii își nuancează vocabularul și își dezvoltă un comportament civilizat la baza căruia se află respectul.

Astfel, copiii învață prin intermediul acestei povești cât de important este să empatizăm cu cei din jurul nostru, de ce valori morale să dăm dovadă, cum să reacționăm și să comunicăm în situații de genul acesta.

Preșcolarii trăiesc o dublă bucurie: în primul rând trăiesc bucuria pe care o simte Ștefan pentru că nu îi mai este frică să stea fără tatăl său și în al doilea rând se bucură pentru Sparkle și îl admiră, devenind un adevărat model deoarece a reușit să găsească o soluție atât de ingenioasă care a implicat întreaga grupă de copii, declanșând o atmosferă foarte frumoasă, empatia fiind cea care domină.

Prin intermediul acestor întâmplări prezentate care au la bază o îmbinare armonioasă a comunicării asertive cu empatia se dezvoltă inteligența emoțională a copiilor așa cum afirmă și **Mihaela Roco**, considerând că „una dintre dimensiunile semnificative ale inteligenței emoționale o constituie empatia” (Mihaela Roco, 2004: 146). **Marcus Stroe** definește empatia ca fiind „un fenomen psihic de retrăire a stărilor, gândurilor și acțiunilor celuilalt, dobândit prin transpunerea psihologică a eului într-un mod obiectiv de comportament uman, permițând înțelegerea modului în care celălalt interpretează lumea”. (Marcus Stroe, 1997: 38). O altă dimensiune importantă a inteligenței emoționale și care poate fi prelucrată la grupa de preșcolari prin intermediul acestei povești, este creativitatea. Propunerea lui Sparkle de a găsi soluția perfectă pentru a-l face fericit pe Ștefan, conduce la declanșarea ideilor creative. Această propunere poate fi inițiată inclusiv la grupa de preșcolari înainte ca propunerile personajelor să fie prezentate și astfel, se prelucrează această latură a inteligenței emoționale. În literatura de specialitate se discută despre faptul că un copil creativ, este un copil cu o inteligență emoțională dezvoltată și acesta este motivul pentru care creativitatea este o necesitate. Fixarea acestor gesturi pline de gingășie, empatie și bunătate se pot realiza prin dramatizări, jocuri de rol sau discuții libere pe baza conținutului poveștii care pornesc de la întrebări precum: „Ce v-a plăcut?”, „Ce soluții ați găsi pentru a rezolva problema?”, „Care este personajul preferat?” etc.

În concluzie, această poveste se bucură de o

mare valoare etică, deoarece contribuie la formarea conștiinței morale, a unor trăsături pozitive de voință și caracter. Chiar dacă această prezintă un conținut simplu cu evenimente zilnice din viața copiilor, evidențiază calitățile personajelor și oferă modele etice ceea ce conduce la formarea personalității preșcolarilor. De asemenea, un aspect de o mare importanță este reprezentat de replicile asertive pe care personajele le utilizează în comunicarea cu celelalte personaje, deoarece acestea sunt preluate și utilizate în vorbire de către copii care ajută la o interacțiune și relaționare respectuoasă și diplomată.

Povestea a XV-a

Revenirea la grădiniță

„Am o veste mare, mare
Bat din palme tare, tare,
Noi la grădi ne-am întors,
Sar ca mingea bucuroș.”
1, 2, 1, 2,

De mână noi ne luăm vioi. S-a auzit deodată doamna educatoare. De astăzi am revenit fericiți la grădiniță. Eu aș vrea să vă întreb: Cui i-a fost dor de grădiniță?

- Mie, a răspuns rapid Răzvan și a ridicat mâna.
- Și mie, a spus Mihnea.
- Eu nu mai aveam răbdare, a spus Medeea. Abia așteptam acest moment!
- Atunci eu propun să... dansăm. Cu toții pe ringul de dans. I-a invitat doamna educatoare pe copii.

Toți copiii au început să danseze atât de frumos. După ce i-a felicitat, doamna educatoare i-a întrebat:

- Cui i-a fost dor de mine?
 - Deodată, toți copiii au început să spună „mie”. Aproape că începuseră să cânte folosind cuvântul „mie”.
 - Doamna educatoare a zâmbit frumos și le-a spus:
 - Dragii mei și mie mi-a fost atât de dor de voi. Vă propun o îmbrățișare de grup dulce, cea mai dulce de pe Pământ.
 - Daaaa, au răsunat glasurile copiilor.
 - Acum aș vrea să vă invit să povestiți ce ați făcut în vacanță. Cine dorește?
 - Eu aș dori, a spus Sparkle, ridicând mâna. Eu am fost la mare și am înotat exact așa, a explicat copilul, dând din mâini.
 - Eu am jucat tenis de câmp, a spus Irina și mima cum dădea cu racheta.
 - Eu am jucat fotbal, a spus Cristian și arăta cum șuta la poartă.
 - Eu am fost la munte și uite așa am îmbrățișat copacii, a spus Olivia.
 - Eu am jucat baschet, Ionuț s-a ridicat și a mimat cum arunca la coș.
 - Ce de activități frumoase ați avut! Bravo, copii! Sunteți foarte isteți! Propun să jucăm jocul „Noi suntem isteți!”
 - Daaa, chiar ne era dor de acest joc! a spus Mircea.
- 1, 2, 3: Noi suntem isteți!

Deodată însă, s-au auzit niște of-uri. Era Ștefan. Noul copil de la grupă era foarte trist.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Sparkle.
- Eu nu am mai fost aici până acum. E frumos. Sunt mulți copii cuminți, o doamnă drăguță și multe jucării frumoase. Mie însă, îmi este puțin teamă fără tatăl meu.
- 1, 2, 1, 2,
- De mâna noi ne luăm vioi, s-a auzit Sparkle și toți copiii s-au strâns. Acesta le-a povestit ce s-a întâmplat.
- Cine are cea mai bună idee cum să-l facem fericit pe Ștefan, îi voi da mașina mea supersonică să se joace toată ziua. La grădiniță toți copiii sunt fericiți. Când cineva e trist, căutăm soluții ca să fim cu toții fericiți, a spus Mihnea.
- Propun să jucăm „Frunzulițele dansatoare”. Crezi că te-ar distra? a întrebat Damian.
- Îmi place jocul, dar tot mi-ar fi dor de tatăl meu.
- Mmmm, ce ar fi să mergem în parcul grădiniței și să aruncăm cu muuulte frunze deasupra noastră? a întrebat Irina.
- E foarte distractiv, dar tot mi-ar fi dor de tatăl meu.
- Aș avea și eu o propunere, a spus Sparkle. Ce ar fi să vii în mijlocul cercului format de către noi. Fiecare dintre noi te va îmbrățișa și tu îți vei imagina că te îmbrățișează tatăl tău.
- O idee superbă! Aș vrea să încep eu. Se poate? a întrebat Medeea.

- Desigur!

Medeea l-a luat de mâini pe Ștefan și i-a zis:

- Ștef, suntem cu tine. Îți dăm jucăriile cele mai frumoase. Îți desenez și o inimă pe mâna dacă vrei. Acum închide ochii strâns și imaginează-ți că te cuprind brațele tatălui tău.

Astfel, Ștefan a fost îmbrățișat de toți copiii și ușor, ușor zâmbetul i-a apărut pe buze.

- A funcționat, colegi! Brațele voastre au fost atât de puternice! Exact ca ale tatălui meu. Vă mulțumesc mult!

Deodată două mâini au început să aplaude și doamna educatoare a început să spună:

- Felicitări, Copii! Ați fost... mi-nu-nați! Sunt fericită pentru că, sunteți fericiți! Propun să jucăm jocul „...”, „Noi suntem isteți!”
- 1,2,3: Noi suntem isteți! au răsunat glasurile copiilor.

Jocuri didactice utilizate în orele de literatură în ciclul primar

Prof. Geornoiu Elena-Daniela

Școala Gimnazială, Comuna Bunești, Județul
Vâlcea

Observând efectul pozitiv al jocului didactic asupra motivației de învățare a elevilor și eficiente sa ca modalitate activă în cadrul procesului instructiv-educativ, acesta poate fi integrat foarte ușor în cadrul orelor de Limba și literatura română . Formele de organizare a activității elevilor în realizarea sarcinilor învățării prin jocuri pot fi : activitatea frontală, activitatea independentă (directă) pe grupe.

În însușirea noțiunilor de lexic: cuvânt, sinonime, antonime, sunet-literă, vocală și consoană, silabă etc., se pot folosi cu succes jocurile lexicale. Iată câteva dintre acestea:

1. “Ne jucăm cu literele și formăm cuvintele !”

Sarcina didactică: sesizarea rolului unor sunete în înțelesul cuvintelor.

Variante :

a. Înlocuiți ultima literă cu altele și scrieți cuvinte noi!

sac	coș	au
sat	coț	ac
sar	cod	am
sau	cor	an
sap	coc	as
sas	con	ar ș.a.

b. Înlocuiți prima literă cu alta și scrieți cuvinte noi !

sat	vale	toc
mat	cale	loc
pat	sale	poc
bat	zale	joc
lat	tale	soc ș.a.

c. . Înlocuiți litera îngroșată pentru a obține cuvinte noi !

car	coașă
------------	-------

cor	coadă
cer	coață
	coamă ș.a.

2.,, Repetă vocala !”

Sarcina didactică : familiarizarea elevilor cu componența fonetică și grafică a cuvintelor

Exemple :

a.vocale care se repetă de două ori :

o / cocoș , gogoși , popor , topor,.....

a / mama , casa , Ana , Dana ,

i / pisică, Mitică, pitic,

u / muguri, struguri , cucui,

e / cereale , repetă , cereri, ...

b. vocale care se repetă de trei ori :

o / rostogol , mototol , cocoloș ,

a / macara, salamandră , paravan ,.....

i / pîrpiriu , vizitiu ,.....

e / cerere , repede , lălelele ,.....

2. «Jocul silabelor »

Sarcina didactică : îmbogățirea și precizarea vocabularului elevilor

Variante :

a.Se poate pleca de la o silabă aflată pe local întâi într-un cuvânt , sarcina elevului fiind de a descoperi a doua silabă cu ajutorul căreia ,prin alăturare , să formeze noi cuvinte.Prima silabă poate fi reprezentată de o vocală , o vocală și o consoană, un grup de litere (ce, ci , ge, gi, che, chi, ghe, ghi) , un grup de vocale.

Exemple :

a-..... ce-..... ia-.....

.....

b. Pornindu-se de la prima silabă li se cere elevilor să alcătuiască cuvinte din trei, patru și mai multe silabe.

Exemple : i-... .. ghe-... .. ie-...

...

... ..

3. ,, Eu spun una , tu spui alta !”

Sarcina didactică : consolidarea cunoștințelor despre cuvintele cu sens opus

Exemple : alb-negru

mare-mic

scurt-lung

curat-murdar

Variantă : «Eu spun una, tu spui multe!»

Exemple : copil-copii
om-oameni

școală-școli

4. «Spune adevărul !»

Sarcina didactică : valorificarea cunoștințelor dobândite din povești

Copiilor li se dau forme eronate ale poveștilor , ei având misiunea de a le corecta . Se pot folosi cartonașe pe care sunt scrise cuvintele DA și NU.

Exemple : Scufița Roșie a mâncat un lup. (DA)

Ursul a păcălit-o pe vulpe. (NU)

Ursul a mâncat iezii. (NU)

Cenușăreasa a pierdut o cizmă. (NU)

5. Jocul diminutivelor

„Cuvântului îi pun o coadă

Un adaos mititel

Și pe dată tot cuvântul

Se preface-n cuvînțel...”

Exemple: oglindă- oglinjoară

cântec- cântecel

casă- căsuță ș.a.

5. Cuvântul interzis- elevul trebuie să răspundă la întrebări fără să folosească un cuvânt care s-a stabilit că este interzis; de exemplu **iarna** este cuvântul interzis.

La întrebarea: Despre ce cuvânt vorbesc versurile?

„Ninge liniștit afară,

Timpul e de săniuș

Hai, copii, ca ș-altă dată

S-a făcut alunecuș”, copiii pot răspunde:

Despre anotimpul în care pământul este îmbrăcat în haina albă de nea, în care împodobim bradul de Crăciun, când vine Moș Crăciun, când plecăm cu plugușorul etc.

Jocul solicită atât atenția voluntară a elevilor, cât și imaginația lor creatoare, iar caracterul său competitiv produce trăiri deosebite elevilor.

6. Ce știi despre mine?- regula jocului interzice folosirea numelor proprii. Cel care adresează întrebarea solicită un răspuns în care să i se arate o însușire folosind pronumele personal.

Exemplu: **Eu** știu că **tu** ești un băiat isteț.

Cel care a răspuns va adresa și el întrebarea și jocul continuă. Este schimbat cel care întrebă numai dacă cel care răspunde a dat răspunsul corect.

7. Jocul culorilor

Sarcina elevilor este să completeze enunțurile date cu

ceea ce simt, cu ceea ce le dictează starea de moment.

- Roșu îmi amintește de.....;
- Verde îmi amintește de.....;
- Galben îmi amintește de.....;
- Albastru îmi amintește de...;
- Alb îmi amintește de.....;

Alte jocuri didactice se pot referi la convorbiri telefonice (prin telefoane jucării: „La doctor ,, „La magazin”, „La bunica” etc. Importante sunt și jocurile de cântec și mișcare :”La pădure”, „Bate vântul” ș.a.

În concluzie, multe dintre activități pot fi desfășurate sub formă de joc , pentru a-i face pe elevi să învețe cu plăcere, să se simtă bine la școală , într-o atmosferă în care învățarea poate deveni productivă și plăcută.

Jocul didactic dă un randament sporit față de celelalte modalități de lucru folosite în activitățile de învățare deoarece el face parte din preocupările zilnice preferate ale copiilor. Valoarea principală a jocului rezidă în faptul că face elevii participanți nemijlociți, direrct interesați la propria lor formare. În clasa I jocul reprezintă o modalitate de asigurare a continuității între grădiniță și școală, de ușurare a procesului adaptării copiilor la specificul muncii școlare – învățarea.

Prin joc elevii devin mai volubili ieșind din tiparele rigide ale unei activități impuse, sunt activi, devin curajoși învingând timiditatea și învață de plăcere. Se înlătură astfel monotonia și plictiseala și se trezește interesul elevilor. Trecerea de la preșcolaritate la școlaritate nu trebuie să se facă brusc ci îmbinând activitățile de învățare cu jocurile, deoarece acesta din urmă este principala formă de organizare a activității în învățământul preșcolar. Jocul didactic face parte din categoria jocurilor cu reguli și sunt la rândul lor de două feluri: jocuri de mișcare și jocuri pentru dezvoltarea psihică, adică senzoriale, intelectuale și de expresie afectivă.

Introducerea jocului în structura lecției constituie un mijloc de prevenire precum și de înlăturare a oboselii, cunoscută fiind capacitatea redusă la efort a micilor școlari.

Prin joc se realizează, într-o manieră specifică, numeroase sarcini de învățare, rolul lor nefiind doar ludic. Menirea jocului este de a crea momente de destindere, de relaxare, de odihnă, dar pe același fond general de activitate, care este dominantă la fiecare lecție, în funcție de obiectivul de referință urmărit.

Bibliografie

1. Barbu Marian (coordonator), *Metodica predării limbii și literaturii române (învățământul primar)*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2003
- 2.
3. Gheorghe, A.; Sârbu, M., *Metodica predării teoriei literare la ciclul primar, clasele a III-a și a IV-a*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2004;
4. Gherghina Dumitru (coordonator), *Limba și literatura română. Metodica predării limbii române*, Editura DIDACTICA NOVA, Craiova, 2004
5. Molan, V., Peneș, M., *Metodica desfășurării orelor de expunere-compunere la ciclul primar*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983;
6. Nuță Silvia, *Metodica predării limbii române în clasele primare, Vol. I, II*, Editura Aramis, București, 2001
7. Șerdean, I., *Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Corint, București, 2008

Pentru ca un copil să devină un adult matur, echipat pentru a trăi în mod civilizată în societate și capabil să își formeze proprii copii ulterior, educația are un rol nu doar important, ci vital. Familia este primul educator principal al copilului, locul în care se pun bazele educației, iar apoi intervine educația prin școală și prin societate. Cele trei ar trebui să conlucreze pentru o formare frumoasă și durabilă.

Școala a fost și va rămâne întotdeauna un factor vital, indispensabil în formarea copilului și în integrarea lui în comunitate. Aceasta și datorită faptului că ia copilul de la o vârstă fragedă, și îl conduce prin meandrele adolescenței, până la vârsta frumoasă a tinereții. De multe ori ea ne formează chiar și în maturitate, deoarece în zilele noastre, tot mai mulți vor să continue să se formeze profesional și să își perfecționeze educația prin studii universitare, masterate sau doctorate. Adevărata educație intelectuală și dezvoltarea personală nu se încheie la nici o vârstă, ci ea continuă pe tot parcursul vieții. Însă am dori să discutăm aici despre rolul școlii în formarea și integrarea copilului în societate, în timpul ciclului primar, gimnazial și liceal.

Școala este extrem de importantă pentru că ea creează puntea de legătură dintre familie și comunitate. Copilul, proaspăt venit din sânul familiei și al grupei prietenoase de la grădiniță (care are și ea la rândul ei un rol extrem de important), trebuie să se acomodeze cu ceilalți colegi, cu noul învățător și cu noii profesori. El trebuie acum să învețe să relaționeze cu cei din jur, să se adapteze și să învețe să comunice cu ceilalți, scopul pe termen lung fiind formarea elevului ca viitor cetățean responsabil și integrarea lui în societate.

Deoarece vremurile pe care le traversează fiecare perioadă istorică sunt într-o continuă schimbare economică, politică dar și socială, rolul educativ al școlii este deosebit de important, dar și dificil. Sistemul școlar și educațional trebuie să facă față în mod continuu periplului de schimbări cu care se confruntă o națiune și să formeze generație după generație în cel mai bun mod posibil, ținând cont de caracteristicile fiecărei perioade istorice. Școala, prin cadrele didactice și printr-o serie întregă de activități educative, este menită să îl ajute pe copil să facă această tranziție deloc ușoară.

De asemenea, familia are un rol deosebit atât în formarea copilului, cât și în integrarea lui în societate. Se vorbește foarte mult despre „cei șapte ani de acasă” și unii psihopedagogi ar vrea să reducă acești ani la cinci, sau patru sau trei, deoarece acum

Familia și școala, vectori ai integrării copilului

Profesor logoped Margarita Antoanela
CJRAE VÂLCEA

Pornind de la un citat al lui Hugo, care spune că „Cine deschide o școală, închide o pușcărie”, nu putem să nu ne întrebăm dacă nu cumva și reversul acestei afirmații este adevărat. S-ar putea oare, ca închizând o școală să dăm posibilitatea deschiderii unei închisori? Nu știm acest lucru, dar existența acestei posibilități ar trebui să ne pună pe gânduri, mai ales că trăim în niște vremuri tulburi, în care deja multe școli sunt închise. Deși traversăm o perioadă de criză economică destul de dificilă și trebuie să facem sacrificii pentru a ieși cu bine din ea, părerea mea este că ar trebui să cântărim bine consecințele pe termen lung, și dacă este să sacrificăm vreun lucru, acesta să nu fie tocmai educația copiilor noștri.

copilul învață foarte mult de la televizor, internet și așa mai departe și, spun ei, că există un ritm mai accelerat de dezvoltare a copilului. Din experiența mea de dascăl de până acum, am observat că fiecare an de viață are specificul lui, și nimic nu poate înlocui educația pe care o dă sau nu familia copilului aflat în deplină creștere și formare. Nici grădinița, nici școala, cu atât mai puțin mijloacele mass media nu pot înlocui impactul și rolul pe care îl are familia în formarea valorilor copilului și în integrarea lui în societate. Totuși, pentru o mai bună dezvoltare a elevului, între școală și familie trebuie să existe o permanentă relație de comunicare, în respect și în armonie, pentru că, în final, ambele au ca scop formarea și dezvoltarea echilibrată, armonioasă și sănătoasă a copilului, precum și pregătirea lui ca membru al comunității. Școala și familia sunt două autorități cu care copilul relaționează încă din primii ani ai vieții, dar acestea îl educă și îl pregătesc pe copil, printre altele, și pentru relația sa cu societatea, sau cu autoritățile cu care va lucra în viitor.

Iată de ce, școala este liantul principal dintre familie și societate, ea neputând fi înlocuită niciodată cu nimic. Educația este inima civilizației, iar școala ar trebui să suplinească din plin nevoia de educație. După cum ne spune și marele scriitor Jean Jacques Rousseau: „*Tot ceea ce nu avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni, de la lucruri.*“

La rândul ei, alături de familie și școală, comunitatea are un mare impact în integrarea copilului în societate. Impactul poate fi pozitiv, dar poate fi și negativ. Totuși, copilul care este implicat în activități comunitare și sociale educative, va avea mai mari șanse de integrare sănătoasă în societate. În acest domeniu, atât școala, cât și familia trebuie să conlucreze pentru a ajuta copilul în formare să ia contact pozitiv cu comunitatea și să se lase asimilat de aceasta, fără a-i fi afectată personalitatea și dezvoltarea individuală. Este necesar să existe un echilibru și o colaborare continuă între aceste trei mari ramuri: școală, familie și comunitate.

Totuși, nu pot sublinia îndeajuns faptul că școala nu este doar o instituție în care se face un transfer de cunoștințe din creierul cadrului didactic și al manualului, în creierul și pe caietele elevului. Școala este cu mult mai mult. Școala este locul în care se poate face un transfer atât de cunoștințe, cât și de valori culturale, comportamentale și mai ales de caracter. Acestea îl vor defini pe copil și îl vor ajuta

să devină un membru de valoare al comunității, nu o piesă neterminată, sau un rebut social. Formarea de calitate a copilului se va materializa numai dacă vor exista relații strânse, continue și autentice între școală, familie și comunitate.

Bibliografie

1. Scurtu, Liana (2016). Relația școală-familie-societate. În: *Răsunetul*. Online: rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate
2. Martin, Ramona-Nicoleta (2019). Parteneriatul școală-comunitate (Studiu). În: *EDICT- Revista educației*, Nr. 6/2019. Online: edict.ro/familia-si-scoala-parteneri-in-educatia-copilului/
3. Stolojanu, Petruța-Gabriela (2018). Familia și școala, parteneri în educația copilului. În: *EDICT- Revista educației*, Nr. 3/2018. Online: edict.ro/parteneriatul-scoala-comunitate-studiu/

Méthodes actives **e**mployées **p**endant la classe **d**e français langue **é**trangère

Prof. Dorobanțu Simona Cristina
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”,
Rm. Vâlcea

Les méthodes actives sont au cœur de l'enseignement du français langue étrangère (FLE). Elles visent à placer l'apprenant au centre du processus d'apprentissage en favorisant son engagement, son autonomie et son interaction avec les autres. Voici quelques-unes des méthodes les plus utilisées en classe :

1. L'approche communicative

L'objectif principal de cette méthode est de développer les compétences communicatives des apprenants dans des situations de la vie réelle.

- Activités principales : jeux de rôle, dialogues, simulations, discussions.
- Avantages : améliore la fluidité et la confiance dans l'expression orale.

Les jeux de rôle consistent en l'animation de scènes, réalisées par deux ou trois apprenants, qui vont créer des personnages plus spontanés, plus fantaisistes, plus caricaturaux que dans les situations sans canevas prédéterminés, sans documentation ni préparation particulières autre que le cours de langue lui-même, et sans consignes autres que l'indispensable nécessaire pour le point de départ. Attention, le jeu de rôle n'est pas la récitation d'un dialogue mémorisé, mais une expression orale improvisée selon un scénario auquel les apprenants ont brièvement pensé. Cette absence de texte écrit présente deux avantages : éviter l'automatisme de la réplique mécanique et contraindre les apprenants à s'écouter pour communiquer, en usant des stratégies de compensation nécessaires en cas d'incompréhension comme : *Pardon ? Vous pouvez répéter, s'il vous plait ? Qu'est-ce que tu as dit ? Hein ? Comment ? ...*

Exemple de consignes :

- ❖ Antoine, ouvrier chez Dacia Renault, demande une augmentation à son patron, qui refuse, en lui exposant toutes ses raisons.
- ❖ Fabian explique à ses parents, qu'elle a décidé de partir rejoindre son amie à Brasov et d'arrêter ses études. Ses parents lui expriment leur inquiétude.
- ❖ Une vieille dame vous demande son chemin et vous le lui indiquez.
- ❖ Vous voulez vendre votre voiture, vous avez mis une annonce dans le journal. Une personne vous contacte et vous donnez des conseils. Discutez !
- ❖ Vous cherchez un appartement. Vous avez lu une petite annonce pour louer un appartement. Vous êtes intéressé, vous téléphonez au propriétaire pour demander des précisions.
- ❖ Vous avez décidé de repeindre votre chambre en bleu, mais vos parents ne sont pas d'accord.

Pour les jeux de rôle, il est préférable de partir de situations de la vie courante, problématiques ou pas. On leur expose brièvement la situation, et on

leur laisse le temps de réfléchir individuellement une fois qu'on a distribué ou qu'ils ont choisi les rôles.

2. La pédagogie par projets

Cette méthode consiste à faire travailler les étudiants sur un projet concret qui mobilise plusieurs compétences langagières.

- Activités principales : création d'une affiche, présentation orale, élaboration d'un reportage.
- Avantages : stimule la collaboration, renforce les compétences écrites et orales, et donne un sens pratique à l'apprentissage.
- Exemple pratique : réaliser une vidéo de présentation de sa ville natale.

3. L'apprentissage coopératif

Dans cette méthode, les apprenants travaillent ensemble pour résoudre des problèmes ou réaliser des tâches.

- Activités principales : travaux en petits groupes, brainstorming, correction collaborative.
- Avantages : favorise les échanges entre pairs et le développement d'une dynamique de groupe positive.
- Exemple pratique : travailler en groupe pour organiser une journée culturelle ou une simulation de débat.

4. La méthode d'immersion

Cette approche plonge les étudiants dans un environnement où seule la langue cible est utilisée.

- Activités principales : écoute de podcasts, visionnage de vidéos en français, interactions en classe exclusivement en français.
- Avantages : améliorer la compréhension orale et l'intuition langagière.
- Exemple pratique : proposer une journée d'immersion complète où l'enseignant et les élèves communiquent uniquement en français.

5. L'apprentissage par tâches

Ici, les apprenants accomplissent des tâches concrètes qui ont une finalité réaliste.

- Activités principales : rédaction d'un e-mail,

planificarea d'un voyage, simularea d'un entretien d'embauche.

- Avantaje : favorizează învățarea contextualizată și funcțională.
- Exemplu practic : să ceri la elevi să pregătească un itinerar turistic pentru un vizitator imaginar.

6. Utilizarea tehnologiilor

Unelte digitale îmbogățesc învățarea și fac lecțiile mai interactive.

- Activități principale : aplicații mobile, platforme online, quiz interactive.
- Avantaje : personalizare a învățării și acces la o gamă largă de resurse.
- Exemplu practic : să folosești o aplicație precum Duolingo sau Kahoot pentru să revii vocabularul și gramatica.

Metodele active, care favorizează interacțiunea, creativitatea și implicarea elevilor, permit să obții rezultate semnificative în învățarea limbii străine.

Avantajele și dezavantajele folosirii tehnologiei în procesul educativ

Prof. Stan Oana-Elena

Grădinița cu Program Prelungit Traian, Râmnicu Vâlcea

Educația prin intermediul tehnologiei constituie un punct important al didacticii contemporane. Utilizarea aplicațiilor de învățare, a gadget-urilor, a mijloacelor moderne de comunicare și învățare constituie baza formării unui stil de abordare digitalizată a învățării, stil atât de necesar în contextul social actual.

Multe dintre locurile de muncă actuale au la bază competențele digitale, iar pandemia COVID19 ne-a demonstrat tuturor importanța și aportul pe care îl poate aduce tehnologia în parcursul și progresul

scolar. Tehnologia trebuie folosită ca parte din curriculum, nu ca soluție provizorie pe timp de criză.

Deși sistemul de învățământ a fost mereu influențat de inovații, explozia de noi tehnologii și cerințele societății moderne a făcut ca acest proces de integrare a inovațiilor în procesul de învățământ să fie unul foarte rapid.

Dezvoltatorii de software au lansat aplicații de învățare, platforme, jocuri, clase virtuale. Au apărut dispozitive mobile, tablete smart, chiar și lecții bazate pe realitate augmentată sau virtuală. Mulți entuziaști ai tehnologiei cred că schimbările din sistemul de educație trebuie să meargă înainte cu viteză, să țină pasul cu schimbările continue, cu invențiile și tehnologiile noi. Ei susțin abandonarea totală a educației tradiționale deoarece aceasta nu va putea produce absolvenți care să facă față noilor cerințe de pe piața muncii.

Totuși, scepticii recomandă prudență în implementarea imediată a tehnologiilor moderne în procesul educativ tocmai pentru a întâmpina posibilele consecințe cum ar fi: creșterea necontrolată a distanțării de viața socială reală, numărul crescut de indivizi care suferă de boli psihice, regresul cognitiv al elevilor, progresul lent în considerare argumentelor din ambele tabere, prezintăm mai jos o listă de avantaje și dezavantaje ale folosirii tehnologiei în educație academică lentă sau unilaterală.

Avantajele folosirii tehnologiei în procesul educativ

Uitându-ne înapoi la ultimii 100 de ani, evoluția tehnologiei s-a reflectat și în procesul educativ de la schimbarea conținuturilor la felul în care acestea sunt prezentate, prelucrate, receptate. Introducerea dispozitivelor și a internetului au făcut procesul educativ unul mult mai atractiv și mai facil. Avantajele folosirii tehnologiei vor fi prezentate mai jos.

1. Ajută la crearea unei experiențe interactive atât în timpul predării cât și în timpul învățării. Odată cu introducerea telefoanelor, tabletelor, computerelor, aplicațiilor, materialelor video, 172 SIMPOZIONUL "INOVAȚIE ȘI PERFORMANȚĂ ÎN EDUCAȚIE" EDIȚIA 10, OCTOMBRIE 2022 cartilor digitale elevilor li s-a dat ocazia să învețe activ și cu mult entuziasm.

De asemenea, ei au acum ocazia să exploreze cât de mult doresc aria lor de interes, să își identifice mai ușor interesele și chiar să aleagă

mai responsabil viitoarea profesie.

2. Asigura acces la o cantitate nelimitată de informații și date din diferite surse. În plus față de faptul că elevii studiază cu mai mult entuziasm, ei au și oportunitatea de a accesa cele mai noi cercetări. În loc de a merge în bibliotecă, de a căuta prin zeci de cărți, totul se află la câteva click-uri distanță și totul este mai bine organizat în jurul subiectului de interes. Astfel, elevii sunt puși în situația de a căuta și de a aborda un subiect în profunzime, în toată complexitatea lui.
3. Asigura “alfabetizarea” digitală. Implementând tehnologia ca parte integrală a educației, elevii sunt ajutați să tina pasul cu deprinderile digitale solicitate de piața muncii din secolul 21. Această formă de învățare este de ajutor în special acelor elevi care nu au acces la tehnologia modernă acasă, ceea ce duce la reducerea diferentelor sociale.
4. Reduce costurile educației. Odată cu introducerea tehnologiei în procesul de învățământ, resursele au devenit tot mai accesibile: nu e nevoie de achiziționarea atator cărți, rechizite, instrumente de scris. 5. Oferă instrumente mai precise de monitorizare și evaluare. Toate datele pot fi centralizate, progresul elevilor se poate urmări mult mai ușor, rezultatele evaluărilor pot fi comparate. Astfel, se pot lua măsuri din timp, se poate interveni asupra lacunelor, pot fi modificate lecțiile pentru a se recupera. Această monitorizare se poate face individual sau la nivel de clasă, școală, etc.
5. Elevii pot alege între învățarea în timp real sau învățarea în ritmul propriu. Desigur acest lucru este posibil doar în școlile care au adoptat învățarea de tip hibrid (blended learning), adică o combinație între învățarea asincron și învățarea sincron, în timp real. Ascultarea unui profesor în timp real, participarea la un curs împreună cu colegii asigură un grad mai mare de implicare, dar pe de altă parte, elevii mai independenți care își pot administra cu succes timpul de învățare pot fi mai productivi dacă învață după programul propriu.

Dezavantajele folosirii tehnologiei în educație

Este foarte important ca, pe lângă optimismul în ceea ce privește progresul continuu al educației, să nu pierdem din vedere efectele negative ale tehnologizării educației și felul în care acest lucru poate impacta tinerii pe termen lung.

1. Tehnologia poate să distragă atenția în clasă și în afara clasei. Elevii continuă să folosească tehnologia și după ce au finalizat activitățile legate de școală, de studiu. Cu o doză zilnică marită de social-media, jocuri, creierul copiilor suferă schimbări, atenția scade, interesul pentru alte metode de învățare scade, scade interesul față de cărți sau față de interacțiunea față în față.

2. Limitează dezvoltarea cognitivă și capacitatea de rezolvare de probleme. Intenția folosirii tehnologiei în educație este de a ușura, de a reduce timpul necesar pentru aceste activități. Totuși, tehnologia poate înlocui toate activitățile școlare. De ce ar mai învăța cineva bazele matematicii când există calculatoare, de ce ar mai învăța gramatica atunci când există programe? **SIMPOZIONUL “INOVAȚIE ȘI PERFORMANȚĂ ÎN EDUCAȚIE” EDIȚIA 10, OCTOMBRIE 2022 de autocorectare a scrierii?** Așa că, ceea ce era inițial o intenție bună, ar duce la situația în care noile generații nu vor mai fi capabile să execute activități de bază.

3. Reduce interacțiunea între elevi. Omul este ființă socială iar lipsa interacțiunii în timp real, față în față poate avea consecințe grave asupra dezvoltării și menținerii sănătății psihice. Numărul adolescenților diagnosticați cu depresie crește rapid, iar părinții și profesorii trebuie să încurajeze mereu interacțiunea față în față cu colegii și prietenii.

4. Să tii pasul cu tehnologia modernă este foarte costisitor. Costul upgrade-urilor, schimbărilor dispozitivelor cu altele noi care să facă față noilor aplicații poate fi foarte ridicat.

Este mai ușor trisatul în timpul probelor de evaluare, plagiatul devine mai ușor. Numărul cadrelor didactice poate să scadă datorită automatizărilor.

Gânduri finale legate de aspectele pro și contra utilizării tehnologiei în educație.

Introducerea tehnologiei în educație trebuie să se facă treptat, dozat pe intervale corecte de timp pentru acomodare și evaluare a impactului. Nu trebuie să ne

mai uitam înapoi la educația tradițională ci trebuie să o modernizăm treptat, să îi creștem calitatea cu ajutorul tehnologiei fără a uita că tehnologia este un instrument de educație, nu un scop al educației.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, 2002, Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii, Editura Aramis, București;
2. Cucuș, Constantin, 2006, Informatizarea în educație. Aspecte ale virtualizării formării, Editura Polirom, Iași;
3. Făt, Silvia; Labăr, Adrian Vicențiu, 2009, Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație, EduTIC 2009, Raport de cercetare evaluativă;

Cadrul didactic- promotor și facilitator în dezvoltarea emoțională și socio-educatională a elevului

*Prof. Prodănescu Fabiola
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea*

În aceste vremuri în care tot mai mulți copii și tineri nu reușesc să-și stăpânească supararea, să asculte sau să se concentreze, să-și domolească impulsurile, să-și asume răspunderea pentru ceea ce fac sau să-și manifeste sentimentele față de ceea ce află sau învață, demersurile care sigur merită atenția, cu totul specială, din partea sistemului educațional, sunt programele de **educație emoțională și comunicare empatică**.

Bunăstarea socială și emoțională a copiilor este la fel de importantă ca și sănătatea fizică, influențând capacitatea lor de a se dezvolta și potențialul de a duce o viață împlinită.

Dezvoltarea socio-emoțională implică trei aspecte: felul în care se comportă copilul în societate,

felul în care înțelege emoțiile altora și capacitatea de a face față propriilor emoții, felul în care gândește-cum își exprimă gândurile și importanța pe care o acordă acestora. Profesorii pot promova sănătatea socială și emoțională a copiilor în multe moduri. De pildă, pot organiza activități pentru a stimula interacțiunile sociale între copii.

Copiii se dezvoltă și învață în contextul relațiilor. O relație profesor-elev, bazată pe încredere și afecțiune, este esențială pentru dezvoltarea optimă a copiilor. Cei care construiesc o conexiune bună cu profesorii sunt mai dispuși să adreseze întrebări, să rezolve probleme, să încerce activități noi și să se exprime liber când discută cu ceilalți colegii. Urmărind ceea ce scriu oamenii de știință despre inteligență, se observă interesul special acordat inteligenței emoționale și sociale care se referă la abilitatea de a te înțelege pe tine și de a-i înțelege pe ceilalți. Un număr tot mai mare de educatori și cercetători în domeniul educației recunosc faptul că la sfârșitul anilor de școală, elevii sunt nepregătiți să facă față provocările vieții de fiecare zi, atât ca indivizi cât și ca membri ai societății. Abordarea prin excelență cognitivă a demersurilor curriculare și didactice nu este suficientă pentru a avea succes și a fi fericit. În consecință, la ora actuală, aria învățării emoționale se dezvoltă pe baza cercetărilor în domeniu, respectiv al noilor teorii privind natura emoțiilor și a inteligenței în relație cu succesul și fericirea. Prin învățare socială și emoțională, inteligența emoțională a copiilor este dezvoltată, constituind un bagaj enorm pentru viitorul lor personal și profesional.

În momentul în care cadrele didactice reușesc să creeze relații apropiate, bazate pe încredere, cu elevii, aceștia beneficiază atât din punct de vedere educațional, cât și social și emoțional. De multe ori, este dificil pentru un profesor să câștige încrederea copiilor, însă, dacă se comportă respectuos de la început, manifestă empatie și are o atitudine pozitivă față de elevi, șansele de a avea succes în dezvoltarea unor relații sănătoase, bazate pe încredere, cresc considerabil. Când elevii știu care sunt așteptările celorlalți de la ei și care sunt sarcinile lor, riscul să manifeste tulburări de comportament este mai mic. În general, comportamentele dificile ale copiilor rezultă din plictiseală, frustrare, anxietate, confuzie, dar și din perfecționism, stimulare limitată și dificultăți în a găsi colegi cu interese similare.

Activitățile la școală pot fi concepute în așa fel încât nevoia de manifestare a unor astfel de sentimente să fie minimă, iar sarcinile care le sunt

alocate elevilor să fie adecvate nevoilor acestora.

Drept urmare, ar fi bine ca mediul de dezvoltare școlar să ofere oportunități multiple de joacă și învățare, să susțină implicarea elevilor și să să îi încurajeze să-și depășească limitele. În acest context, este indicat ca profesorii să recunoască diferențele, preferințele și stilurile de învățare ale copiilor și să răspundă corespunzător nevoilor acestora. Totodată, pentru crearea unui mediu școlar sigur, este importantă și [relația profesor-părinte](#), astfel încât cadrele didactice să poată ține cont, încă de la început, de personalitatea elevilor, de necesitățile și dorințele lor.

Atitudinea profesorilor joacă un rol important în dezvoltarea socio-emoțională a copiilor. Mereu pozitiv și cu zâmbetul pe buze, profesorul le poate induce elevilor o atitudine similară. Persoanele prietenoase sunt mai ușor de abordat, astfel că elevii pot avea mai multă încredere să le ceară ajutor profesorilor, să discute cu ei despre emoțiile și sentimentele lor și să accepte feedback din partea lor.

Totodată, ar fi bine ca profesorii să evite și să limiteze, pe cât posibil, afirmațiile negative și directivele. Pe de altă parte, comunicarea pozitivă, poate fi verbală sau nonverbală. Aprecierea elevilor când rezolvă sarcini dificile („Bravo, te-ai descurcat grozav!“, „Felicitări, ai rezolvat foarte bine această problemă!“, „Ai răspuns minunat la această întrebare, meriți felicitări!“, „Eforturile tale nu au fost în zadar, ai reușit să rezolvi o sarcină dificilă, bravo!“) este necesară pentru ca aceștia să își întărească încrederea în sine și să prindă curaj pentru a accepta noi provocări.

Pe de altă parte, comunicarea pozitivă nonverbală poate include, zâmbete, îmbrățișări și [expresii faciale](#) care arată interesul și bucuria din partea profesorului, când elevii spun o poveste, reușesc să rezolve probleme dificile sau comunică sănătos cu ceilalți colegi. O oră de curs destinsă, selectând și utilizând metode activ-participative stimulative menite să încurajeze exprimarea emoțiilor va activa dorința și motivația elevilor de a se implica, de a colabora, de a învăța, de a acumula noi cunoștințe.

Jocul didactic, jocul de rol, metoda inteligențelor multiple, metoda cubului sau a pălăriilor gânditoare sunt antrenante pentru a dezvolta elevilor gândirea critică și analitică, dar și de a activa inteligența lor emoțională, determinându-i să se transpună sau să se identifice situațiilor problematice și să-și gestioneze în mod eficient stările emoționale

în situații de viață reală.

Felul în care un profesor vorbește și se comportă poate influența semnificativ dezvoltarea socio-emoțională a elevilor. Când cadrele didactice folosesc un ton al vocii adecvat (nici prea slab, dar nici prea sever sau ferm), copiii se simt în siguranță și sunt mai dispuși să asculte discursul acestora. Tipetele și furia pot afecta dezvoltarea unui copil. Acesta poate deveni temător și închis în sine, atât în timpul orelor, cât și în pauze. De aceea, comportamentul cadrelor didactice ar trebui să fie mereu calm, chiar și atunci când au de rezolvat situații dificile. Pe lângă tonul vocii, care poate fi un indicator al afecțiunii pe care un profesor o are pentru copil, gesturile sale pot fi, de asemenea, benefice pentru a construi o relație de încredere cu elevii. Astfel, profesorii se pot apleca la nivelul elevilor, pentru a crea o mai bună conexiune, îi pot atinge ușor pe umăr, când vin la școală sau îi pot îmbrățișa la plecare. Personal, am remarcat o deschidere și o atitudine colaborativă din partea elevilor, folosind, în procesul educativ, aceste tehnici axate pe educația emoțională, complementare actului didactic. O vorbă bună, o încurajare, o comunicare deschisă și onestă, o îmbrățișare, pot face minuni. Copilul simte emoțional conexiunea cu dascălul pe care îl percepe apropiat sufletește de el și devine receptiv și coparticipant în derularea activităților educative.

De multe ori, elevilor le este dificil să-și arate emoțiile sau să-și exprime, într-o manieră adecvată, sentimentele. Pentru a sprijini dezvoltarea socio-emoțională a copiilor, profesorii îi pot încuraja să-și exprime atât frustrările, supărările și nemulțumirile, cât și bucuriile. **Frica**, furia și panica pot fi emoții frecvente în rândul elevilor. Dacă unii dintre ei reușesc să exprime aceste stări, cu toate că, uneori, comportamentul lor îi afectează pe ceilalți, există și elevi care își inhibă toate sentimentele, iar motivele pentru care fac acest lucru sunt diverse: de la teama de a fi criticați, neînțeleși sau marginalizați la grija de a nu-i afecta pe cei din jur. Profesorii îi pot ajuta pe elevi să identifice emoțiile pe care le trăiesc și să-și exprime sentimentele într-o manieră care să nu îi afecteze pe ceilalți.

Modalitățile eficiente de gestionare și rezolvare a situațiilor tensionate, uneori conflictuale-cu sine sau cu ceilalți- sunt: empatia, comunicarea asertivă și cooperarea. Empatia presupune a-ți ști măsura ta, a celorlalți și a situației, acționând în mod adecvat având o oarecare perspectivă asupra acestor distanțe, ceea ce este deosebit de important,

porecum și identificarea sentimentelor proprii cu situația de rezolvat. Comunicarea în cultivarea unor relații de calitate are efect pozitiv asupra mediului. Entuziasmul și optimismul sunt la fel de contagioase ca și pesimismul și negativitatea. A exprima îngrijorări personale fără supărare sau pasivitate este o abilitate- cheie. Cooperarea înseamnă să știi când să preiei conducerea și când să urmezi altora. Un leadership eficient nu se bazează pe dominare, ci pe arta de a-i ajuta pe oameni să lucreze împreună spre scopuri comune. Recunoașterea valorii contribuției celorlalți și încurajarea participării lor poate produce mai mult bine decât a da ordine și tendința de lamentație. De asemenea, este nevoie de asumarea unor responsabilități și de înțelegerea consecințelor deciziilor și actelor personale..Pentru a rezolva conflictele trebuie înțelese, în primul rând ,mecanismele care s-au activat.

Bibliografie

1. Anderson Walter, Curs practic de încredere în sine, Editura Curtea Veche, București, 2000
 2. Cosmovici Andrei, Luminița Iacob, Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1999
 3. Faber A, Elaine Mazlish, Comunicarea eficientă cu copiii, acasă și la școală, Editura Curtea Veche, București, 2002
- Goleman D, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2001

Calculul facil al indicatorului lui Euler

Prof. Suditu Adela
Colegiul Economic Râmnicu Vâlcea

E binecunoscută funcția lui Euler (indicatorul lui Euler) ca fiind funcția definită prin numărul numerelor naturale nenule ,prime cu n și mai mici decât n , $n > 1$.

În inelul Z_n , $n > 1$ avem că inversabilă față de înmulțirea modulo n dacă și numai dacă a și n sunt prime între ele . Deducem astfel că coincide

cu numărul elementelor inversabile din inelul multiplicativ Z_n .

Conform teoremei care precizează ca $Z_n \times Z_m$ este izomorf prin surjecția canonică cu Z_{mn} pentru $m, n > 1$ numere naturale prime între ele , deducem că :

Propoziție :

Pentru $m, n > 1$ și prime între ele avem că

Propoziție :

Fie $n > 1$ natural a cărui descompunere în produs de puteri de numere prime este cu numere prime .

Atunci .

Teorema Euler :

Dacă a, n sunt numere natural nenule și prime între ele atunci .

Demonstrație : , deci .

Mica teoremă a lui Fermat :

Dacă a, p sunt numere naturale nenule și astfel încât p număr prim și a nu se divide cu p , atunci

Demonstrație :

Observăm că dacă p este număr prim deoarece $1, 2, 3, \dots, p-1$ sunt numerele naturale nenule mai mici decât p și prime cu p .

În teorema lui Euler , facem $n=p$ număr prim .

Aportul meu în această lucrare constă în crearea și folosirea unei teoreme ce permite calculul facil al indicatorului lui Euler pentru numere foarte mari.

Teoremă: Dacă divide b , atunci unde cu $(,)=1$ (și prime între ele) .

Demonstrație : Dacă divide , atunci .

Fără a restrânge generalitatea demonstrației presupunem că .

Atunci .

Notăm $c =$ și $d =$. Observăm că cu $(,)=1$.

Din această teoremă deducem corolarul :

Corolar :

pentru numere prime .

Demonstrație :

Aplicăm teorema de mai sus pentru $a =$, $b =$. Observăm că a divide b și că $b = acd$ unde $c =$ și $d = 1$, deci $(a,d) = 1$.

Știm că .

Lema :

unde p este număr prim .

Demonstrație : pentru și avem : și

Conform teoremei , și cum obținem unde p este număr prim .

Observăm că dacă p este număr prim deoarece $1,2,3,\dots,p-1$ sunt numerele naturale mai mici decât p și prime cu p .

Consecința lemei :
unde p este număr prim .

Aplicabilitatea teoremei :

Exemplul 1 : să calculăm .

500 se descompune în mod unic în produs de puteri de bază 2 și 5 . cel mai mic număr natural ce are în descompunerea sa acești doi factori este $2 \cdot 5 = 10$.

Conform lemei ,

Exemplul 2 : să calculăm

1800 se descompune în mod unic în produs de puteri de bază 2,3 și 5 : iar cel mai mic număr natural ce are în descompunerea sa factorii de bază este : $2 \cdot 3 \cdot 5 = 30$.

Astfel, . .

Deci, să calculăm

Bibliografie

1. Ion D. Ion , R. Nicolae , Algebra, Editura Didactică și Pedagogică, București 1981.

Și copilul cu deficiențe are dreptul să se joace și să învețe

*Prof.înv.primar Mucălău Letiția
Școala Gimnazială „Luca Solomon”-Vaideeni Jud.
Vâlcea*

În cadrul activității generale a copilului, jocul contribuie în mare măsură la organizarea și dezvoltarea unor structuri fundamentale ale personalității.

A.,învăța în joacă”semnifică o învățare cu ușurință,însoțită de sentimentul bucuriei,al succesului.Jocul are loc într-un cerc acțional-afectiv; copilul se bucură jucându-se și bucuria îl face să dorească acțiune.

Bucuria acțiunii produsă de joc constituie o formă excepțională de echilibrare afectiv-mentală a copilului și a relațiilor sale cu cei din jur.

Incet,încet ,jocul devine cea mai importantă sursă a cunoașterii.În clipa în care jocul se axează pe simboluri –fiecare lucru simbolizând ceva-fiecare situație reprezentând o situație de viață („Consultul stomatologic”, La cumpărături””,„În excursie”).

Jocul devine sursa mirifică a dezvoltării funcției reprezentative și simbolice a minții.Apar apoi probleme de rezolvat cum se construiește o casă ,de ce trebuie să mergem la stomatolog etc. ,curiozitatea de a pătrunde în interiorul mecanismelor,a relațiilor,de a descoperi.

Copilul învață cu ușurință, prin joc,să-și afirme și să-și dezvolte sentimentele.La început,copilul simte simpatie pentru personajele din povești mai târziu are emoții pentru „Scufița Roșie”și-l urăște pe lupul cel rău.

Performanțele procesului de organizare a jocului la copilul deficient,nu reprezintă decât 50%din ceea ce este jocul la un copil normal.Funcțiile stimulatoare și formative ale jocului sunt diminuate prin efectul nedevelopării neuropsihice și mintale.În activitatea de ameliorare a acestei dezvoltări, jocul ocupă neîndoiește un loc de primă însemnătate.

În ceea ce privește integrarea copiilor cu nevoi speciale, ea trebuie privită ca o abordare a acestor copii cu respect și cu încredere în forțele fiecăruia și dreptul tuturor la educație și dezvoltare împreună cu ceilalți.

Procesul de integrare a copiilor în dificultate presupune din partea profesioniștilor antrenați nu doar interes ,cunoștințe și competențe –ci și o capacitate reală de a lucra în echipă(educator,asistent maternal,asistent social,profesor,diriginte,director de școală).

Echipea creată la nivelul școlii pantru integrarea copiilor în dificultate trebuie să urmărească următoarele elemente:

-să aibă un scop comun

-interdependență

-angajare

-responsabilitate

ceea ce înseamnă că membrii echipei poartă discuții și toată lumea participă.

Se ascultă unii pe alții,se exprimă puncte de vedere,există o atmosferă relaxată;

-Membrii echipei au deplină încredere reciprocă și se bazează unii pe alții;

-Toți membrii echipei înțeleg clar obiectivele

generale și specifice, precum și sarcinile echipei și le acceptă;

-Deciziile se iau prin consens;

-Când se trece la acțiune, se formulează și se acceptă sarcini clare;

-Conducătorul nu domină echipa și nici nu se supune fără rost;

Rezultatul muncii în echipă este spectaculos, atât în activitatea de integrare a copiilor în dificultate, cât și în alte activități pe care școala le organizează, în beneficiul copiilor din comunitate.

Elaborarea și aplicarea la nivelul școlii a unui plan de acțiune pentru integrarea copiilor în dificultate este absolut necesară.

În acest sens se întocmește un plan de intervenție personalizat care facilitează legătura dintre cadrele didactice, familie, copiii din comunitate, pentru ca fiecare copil cu CES să fie sprijinit în integrarea sa școlară, profesională și socială.

Școala Gim., Luca Solomon,,

Comuna Vaideeni, Județul Vâlcea

PROGRAM DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

1. INFORMAȚII DE BAZĂ:

Numele elevului: C.G.A.

Data nașterii: 14. 03. 2013

Clasa: I

Data -17 ianuarie

Semestrul II

II. Starea actuală a copilului,

Evaluare inițială:

Informații despre starea de sănătate a elevului:

Elevul prezintă probleme de sănătate conform certificatelor medicale

Informații despre mediul social: Locuiește împreună cu familia asistentei maternale, având în componența sa mama, tata și frați. Familia acordă atenție privind activitatea școlară.

Disciplina : Comunicare în limba română

Matematica și explorarea mediului

Intervenții anterioare: Da, anul sc. 2021-2022

III. Planificarea intervenției

Obiective generale ale programului de intervenție

1. Dezvoltarea capacității de exprimare orale și capacității de scriere;

2. Dezvoltarea expresivității și creativității.

3. Dezvoltarea motricității mâinilor, dar și a altor părți ale corpului;

4. Dezvoltarea capacităților de calcul matematic;

Echipa de intervenție:

Prof.inv.primar. Mucălău Letiția

Logoped:

1.Domeniul de intervenție: *Comunicare în limba română*

Elevul nu pronunță corect cuvintele și are un vocabular foarte sărac. Răspunsurile sale sunt monosilabice sau în propoziții incomplete. Nu reușește să povestească texte auzite în clasă ori întâmplări din viața personală, pierde firul logic al acestora. Capacitate scăzută de organizare și coordonare a acțiunilor în conformitate cu comanda verbală. Scrie semne grafice cu trăsături tremurate, fără a respecta spațiul de scris, pierde rândul.

Obiective generale:

1.Receptarea de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute

2. Exprimarea de mesaje orale în diverse situații de comunicare

3. Receptarea unei varietăți de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute

4. Redactarea de mesaje în diverse situații de comunicare

Nr crt	Obiective operaționale	Metode și mijloace de realizare	Criterii minimele de apreciere a progreselor	Metode și instrumente de evaluare	Rezultate obținute
1	<p>1.- să înțeleagă semnificația globală a mesajului oral</p> <ul style="list-style-type: none"> - să sesizeze intuitiv corectitudinea unei propoziții ascultate - să ofere răspunsuri la întrebarea: „Despre ce este vorba (în acest fragment de poveste)?” - să distingă cuvintele dintr-o propoziție dată, silabele dintr-un cuvânt și sunetele dintr-o silabă - să sesizeze sensul cuvintelor într-un enunț dat - să formuleze clar și corect enunțuri verbale potrivite unor situații date - să integreze cuvintele noi în enunțuri - să identifice litere, în textul tipărit și în textul de mână-A,M,I,U,N,C,O,R,E,L,P - să sesizeze legătura dintre enunțuri și imaginile care le însoțesc - să desprindă semnificația globală a unui text citit <p>2.- să citească în ritm propriu, litere, silabe</p> <ul style="list-style-type: none"> - să scrie corect litere, silabe, cuvinte - să scrie corect, lizibil și îngrijit - să numească personajul/personajele dintr-un fragment de poveste audiat - să ofere răspunsuri la cererea elementară de informații: „Cine? Ce? Unde? Cum?” <p>3. să modeleze din plastilină conturul unor litere;</p> <ul style="list-style-type: none"> - să decoreze literele de mână și de tipar; - să traseze în duct continuu a literelor de mână (începând prin unirea punctelor care le compun) - să execute conturul unor litere, silabe, cuvinte cu degetul pe blatul mesei, în aer, pe spatele colegului, pe hârtie, cu pensula și acuarela, cu creta pe tablă, cu markerul pe coli mari - scrierea literelor de mână, folosind diverse instrumente de scris (creion, carioca, stilou, pensulă, cretă) pe variate suporturi (foaie velină, foaie liniată, tablă etc.) - să copieze, să transcrie litere învățate, silabe, cuvinte menținând distanța dintre elementele grafice, dintre litere și dintre cuvinte 	<ul style="list-style-type: none"> - probe de evaluare, fișe de lucru, planșe, jetoane, jocuri didactice, rechizitele și manualele școlare, obiecte de uz general; - metode: joc de rol povestirea convorbirea; exercitiul lauda, încurajarea activități ajutoare 	<ul style="list-style-type: none"> - nu înțelege semnificația globală a unui text scurt, după ascultarea repetată a acestuia, sau după lămuriri suplimentare; - nu formulează răspunsuri la întrebările puse, uneori cu imprecizii, corectate la solicitarea învățătorului; - nu distinge și nu delimitează cuvintele în propoziții de două cuvinte, rostite clar de învățător; - nu distinge, după auz, silabele și sunetele, dintr-un cuvânt dat, de 1-2 silabe; - nu pronunță, corect, cuvântul integral și pe silabe, cu imprecizii corectate cu sprijinul învățătorului; - asociază sunetul cu litera de tipar, sau de mână; citește în ritm propriu litere, silabe, corectate la intervenția învățătorului; - nu citește cuvinte scrise, formate din silabe cunoscute; - copiază, transcrie semne grafice, litere, silabe; 	<ul style="list-style-type: none"> Evaluarea orală și scrisă Aprecieri stimulativă Evaluare cu mai multe reveniri Evaluări curente formative Probe scrise, fișe de lucru chestionare orale; observații curente; aplicații practice; fișe de lucru utilizate la diferite activități; proba de evaluare; convorbire individuală și în grup; observația spontană și dirijată. 	

Domeniul de intervenție: *Matematică și explorarea mediului*

Elevul formează mulțimi, recunoaște culorile, numără crescător până la 5, dar are probleme în ceea ce privește numărul până la 10 sau numărul descrescător, chiar și cu ajutorul obiectelor. Capacitate scăzută de organizare și coordonare a acțiunilor în conformitate cu comanda verbală. Scrie semne grafice cu trăsături tremurate, fără a respecta spațiul de scris, pierde rândul.

Obiective generale:

1. Cunoașterea și utilizarea conceptelor specifice matematicii
2. Dezvoltarea capacităților de explorare/ investigare și rezolvare de probleme
3. Formarea și dezvoltarea capacității de a comunica utilizând limbajul matematic
4. Dezvoltarea interesului și a motivației pentru studiul și aplicarea matematicii în contexte variate

Metode și tehnici interactive folosite în predarea informaticii

Prof. Ciochină Luisa Ana
Școala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Societatea în care trăim se află într-o continuă schimbare, tehnologia digitală transformă fiecare aspect al vieții umane. Mediul informațional ce ne înconjoară cere, pe de-o parte, idei noi, cunoștințe noi, iar, pe de altă parte, mijloace și metode noi de obținere în mod accelerat a cunoștințelor și de formare a modului nou de gândire a personalității.

Aceste deziderate pun în fața pedagogilor sarcina de a pregăti generația tânără pentru un viitor într-o societate dominată de calculatoare, utilizând cele mai avansate și eficiente tehnologii educaționale.

Interactivitatea presupune atât cooperarea cât și competiția, ambele implicând un anumit grad de interacțiune, în opoziție cu comportamentul individual. Interacțiunea stimulează efortul și productivitatea individului și este importantă pentru autodescoperirea propriilor capacități și limite, pentru autoevaluare.

Unele metode și tehnici interactive de grup pot fi încadrate în scenariile lecțiilor tradiționale, altele necesită forme netradiționale (nestandarde) de lecții, cum ar fi conferința, seminar-dispută, colocviu, competiție etc.

Metodele și tehnicile interactive în predarea informaticii sunt metode de predare în care:

- elevii lucrează împreună, în perechi sau în grupuri mici, pentru a rezolva aceeași sarcină, pentru

a explora o temă nouă sau a lansa idei noi, combinații noi sau chiar învățări autentice;

- activitatea elevilor este structurată;
- elevii sunt evaluați atât pentru munca individuală cât și pentru lucrul realizat de întregul grup;

- elevii comunică direct între ei – față în față;
- elevii învață să lucreze ca o echipă.

Informatica oferă elevilor mari oportunități în direcția cooperării și colaborării cu colegii, tutori, experți, profesioniști, părinți, etc., facilitând și favorizând prin instrumentele sale schimbul de idei și discuții, dezvoltând spiritul critic, obiectivitatea și reflexiunea discursivă.

Învățarea prin colaborare și cooperare consideră elevii ca membri ai unui grup, dar implică, de asemenea, fenomene precum negocierea sau partajarea înțeleșurilor – inclusiv construirea și întreținerea conceptelor de sarcini – ce sunt realizate interactiv în procesele de grup. Acest tip de învățarea implică și învățarea individuală fără a fi reductibilă la ea.

Științele învățării ca întreg și-au modificat obiectivele de la viziunea îngustă a învățării individuale la încorporarea atât a învățării individuale, cât și a celei de grup.

Trăsăturile dominate ale acestor metode sunt:

- Transferul cunoștințelor și al informațiilor între profesori și elevi. Profesorii pot structura resursele (materiale pe suport electronic, mijloace audio-video etc.) necesare desfășurării activității propuse, pot organiza activitatea, pot sprijini elevii pentru a-și aduce o contribuție la activitate. Profesorii încurajează participarea colegilor, a părinților și a membrilor comunității în activitatea propusă. Astfel, profesorii furnizează informații elevilor și în același timp dobândesc ei înșiși noi cunoștințe, experiențe, strategii pe care elevii le produc în diferite situații de învățare.

- Modificarea rolurilor profesorului și elevului. Metoda implică elevii în fixarea obiectivelor de învățare, în etapizarea activităților, în evaluarea procesului de învățare. Profesorii cooperanți încurajează elevii în a-și folosi propriile cunoștințe, în a le împărtăși cu colegii și a produce noi cunoștințe pe baza strategiilor de învățare folosite. Astfel, elevii sunt încurajați să cunoască opiniile fiecăruia, să-și dezvolte gândirea critică și creativă, să participe deschis la discuțiile pe tema propusă, devenind responsabili prin a-și planifica propria lui activitate. Profesorul devine mediator de

cunoștințe, sprijinind elevii în a se conecta la noi surse de informații pentru îmbogățirea experienței lor, îi învață cum să învețe.

- Formarea echipelor se realizează în funcție de: 1) obiectivele clare de grup; 2) responsabilitatea personală; 3) specializarea pe sarcini a membrilor echipelor; 4) adaptarea la nevoilor individuale; 5) oportunități de grup bine definite; 6) competiție în cadrul grupului; 7) lucrul de grup să fie bine structurat și cu o finalitate bine stabilită; 8) alegerea unei sarcini de grup bine definită, plurivalentă, suficient de complexă, lipsită de ambiguități, orientată spre scopuri sociale pentru a stimula activități și atitudini sociale, astfel încât să provoace interacția coordonată. Beneficiul utilizării următoarele repere acestor metode este dat de provocarea unei interacțiuni intense între participanți.

Metoda modelării reprezintă o orientare didactică în care gândirea elevului este dirijată spre descoperirea adevărului pe baza raționamentului prin analogie, utilizând un model didactic.

Învățarea prin modelare presupune două etape. Într-o primă etapă, învățarea se va face pe baza modelelor construite de profesori, etapă în care se vor analiza trăsăturile modelului și compararea lui cu originalul. În a doua etapă, elevii vor fi deprinși să-și construiască propriile modele printr-o succesiune logică de raționamente. Această metodă constă în utilizarea modelelor ca sursă pentru dobândirea de noi cunoștințe.

Prin modelare se dezvoltă la elevi spiritul de observație, capacitatea de analiză, sinteză și creativitate. Astfel, elevul se obișnuiește să creeze noi probleme ce trebuiesc rezolvate, să adapteze algoritmi cunoscuți la situații noi, etc.

Modelul didactic este o reproducere materială sau mentală a obiectelor și fenomenelor din viața reală, fără a fi o copie identică a originalului ci asemănător cu acesta, păstrând însușirile sale esențiale, semnificative. El constituie o simplificare, o schematizare, a realului. Studiind modelul, operând cu acesta, elevii dobândesc informații despre sistemul real. După formă și structură, modelele pot fi materiale, figurative și simbolice.

Această metodă este specifică informaticii fiind des întâlnită în scrierea algoritmilor ce presupun o anumită metodă clasică de elaborare.

Algoritmizarea este o metodă care se bazează pe folosirea algoritmilor în actul predării cu scopul de a familiariza ii cu o serie de scheme procedurale (modele de acțiune), logice sau de calcul, care îi vor

ajuta să rezolve o serie largă de sarcini de instruire. Metoda constă în formarea unor deprinderi de gândire și acțiune, de rezolvare de probleme sau luare de decizii generale și stabile, care vor permite elevilor rezolvarea unor sarcini din ce în ce mai complexe.

Algoritmii reprezintă un număr de indicații care prescriu succesiunea de operații care trebuie parcurse pentru obținerea unui rezultat. Ei pot fi grupați în mai multe categorii:

- de rezolvare – care reprezintă reguli de rezolvare a unor exerciții sau probleme;
- de sistematizare a materiei – care reprezintă reguli de ordonare logică a materiei și care permit analiza și sinteza cunoștințelor;
- de consolidare a cunoștințelor – care permit perfecționarea unor deprinderi intelectuale sau de calcul;
- de identificare – care permit sesizarea unei clase de probleme și realizarea unei clasificări sau sinteze;

Simularea este metoda de implicare cât mai directă a participanților în situații și circumstanțe simulate ce poate lua forme foarte variate, începând cu jocurile de simulare, învățarea prin dramatizare, învățarea pe simulatoare, până se ajunge la asumarea și exersarea unor roluri reale, nesimulate.

Simularea face parte din categoria metodelor bazate pe acțiune practică. Ea constă în reproducerea/simularea în diferite moduri a unor situații, fenomene reale sau științifice. Practic este vorba de execuția unui model. Această metodă are avantajul de a-i pune pe elevi în situația de a participa la propria instruire. Utilizând simularea ca metodă didactică, se urmărește realizarea unei ambianțe cât mai asemănătoare cu cea reală, atât ca proces de executare cât și ca finalitate. Ușurează studierea și explicarea acțiunilor complexe, facilitează observarea părților și funcționarea lor, execuția operațiilor, formarea unor abilități tehnice specifice.

Literatura de specialitate clasifică simulărilor efectuate cu produse software și executate pe calculator, astfel:

- Simulare veritabilă care constă în execuția modelului. Elevul manipulează după propria voință variabilele pentru a studia în ce fel acestea afectează proprietățile obiectului/ fenomenului/ conceptului studiat.
- Pseudosimularea – simularea în care elevul răspunde unei solicitări făcute de

calculator și după ce se execută calculele ce țin de model și natura simulării, va lua cunoștință de rezultat

Prin asocierea modelului cu softul educațional și prezentarea acestuia sub forma unui film didactic reușita procesului instructiv educativ este garantată. Lecția simulată pe calculator vine în sprijinul profesorului, dar și al elevilor eliminând astfel unele bariere în ceea ce privește comunicarea și înțelegerea mesajului scris sau vorbit.

Învățământul modern presupune o nouă abordare a educației, prin promovarea metode didactice interactive care să solicite mecanismele gândirii, ale inteligenței, ale imaginației și creativității. Prin utilizarea metodelor didactice interactive, elevii sunt solicitați în timpul orelor, nu simt învățarea ca o povară, așteaptă cu plăcere și curiozitate noua etapă a lecției, își compară propriile cunoștințe și performanțe cu cele ale grupului, învață să cunoască și să trăiască alături de ceilalți. Metodele interactive fac ca procesul de predare-învățare să devină mai eficient și mai flexibil, iar învățarea mult mai durabilă.

Bibliografie

1. Cucuș, C., Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998
2. Dulama, M. E., Metode, strategii și tehnici didactice activizante, Editura "Clusium", Cluj-Napoca, 2002
3. Cristian Masalagiu, Ioan Asiminoaei. Didactica predării informaticii, Ed. Polirom, 2004.
4. Cristian Masalagiu, Ioan Asiminoaei, I Maxim. Metodica predării informaticii. Ed. MatrixRom, Bucuresti, 2001.

Cariera didactică din perspectiva sec. al XXI-lea - studiu de specialitate -

Prof. Dăncău Monica Adriana

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea,
Jud. Vâlcea

Lumea se schimbă, și, odată cu ea, societățile europene. Globalizarea, digitalizarea și evoluțiile socio-culturale și economice creează noi oportunități, însă impun și cerințe noi oamenilor și societăților, cerințe pe care încă nu le putem prevedea pe deplin. Apar noi industrii și profesii, pentru care trebuie pregătită o forță de muncă tot mai diversificată și conștientă de sine. Prin urmare, educația din secolul al XXI-lea nu mai pregătește elevii pentru vechea paradigmă. În plus, constatăm că învățarea formală nu se mai oprește în jurul vârstei de 20 de ani. Învățarea pe tot parcursul vieții a devenit noua normă. Educația face tranziția de la învățarea standardizată la cea personalizată, de la birocrație la circumscrierea procesului de învățare în jurul elevilor și profesorilor, de la randament la calitate și inovare, de la inegalitate la șanse egale, de la învățare formală, în școală, la învățare informală, pe tot parcursul vieții.

Elevii nu mai sunt doar disciplinați, ci stimulați. Educația le permite să experimenteze și să eșueze. Îi impulsionează să producă viitorul în loc să reproducă trecutul. Aceasta înseamnă că școala începe să semene tot mai mult cu un centru de inovare, un loc în care se formează noi competențe, în care învățarea are un caracter multidisciplinar și interdisciplinar, un loc care ține cont de întrebările și nevoile personale ale elevilor și în care tehnologia joacă un rol de sprijin fundamental. Educația modernă și rolul în continuă schimbare al profesorilor aruncă o nouă perspectivă asupra carierelor acestora. Profesorii se perfecționează continuu, grație unui proces de profesionalizare și creație colectivă, alături de colegi.

Profesia didactică devine tot mai dinamică, creativă și palpitantă. Toate acestea contribuie la creșterea gradului de atractivitate al perspectivei de a deveni și a rămâne profesor. În ciuda tuturor acestor evoluții, uneori este foarte greu să găsim profesori noi și să-i păstrăm pe cei activi. Printre motivele des invocate se numără lipsa unor perspective de

avansare în carieră, salariile relativ mici și volumul mare de muncă. Educația mai este percepută și ca o „capcană”: odată intrat în sistem, este dificil să practici altă profesie. Așadar, date fiind schimbările din educație și procesul didactic, cariera de profesor devine tot mai atractivă. Cu toate acestea, mai sunt încă mult de făcut pentru a atrage oamenii spre profesia didactică:

- asigurarea unor cursuri de formare personalizate, care iau în calcul competențele și experiența dobândite anterior (facilitând astfel tranziția către această carieră);
- o infrastructură de profesionalizare în care au loc atât preferințele personale, cât și un program de jos în sus, capabil să inspire;
- înființarea unor comunități de învățare, în care profesorii debutanți și cu experiență reflectă, se documentează și proiectează educația împreună;
- investiții în școli, percepute ca organizații de învățare, cu o cultură deschisă, în care profesorii noi sunt primiți cu brațele deschise și sunt susținuți în mod activ;
- facilitarea tranziției către o carieră de profesor hibridă, una care combină cariera didactică cu o altă meserie (antreprenor, polițist, cercetător etc.). La urma urmei, acest model se potrivește manierei în care tinerii profesioniștii își construiesc cariera, dat fiind că tot mai puțini își aleg o meserie pe viață.

Schimbările din educație conduc la schimbări la nivelul profesorilor și al carierelor acestora. Cu toate acestea, existența unui sprijin extern poate contribui decisiv la accelerarea procesului care are ca rezultat o carieră didactică atractivă și durabilă în secolul al XXI-lea, o condiție sine qua non pentru o educație de calitate în aceste vremuri schimbătoare!

Bibliografie

1. Manolescu, A. - Managementul resurselor umane - ediția a III-a, București, Editura Economică, 2001,
2. Mathis, R.L., Nica, P.C., Rusu, C. - Managementul resurselor umane - București, Editura Economică,

Dezvoltarea personalității elevului prin acțiuni de voluntariat

Prof. Samoilă Mirela Andreea

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

În statele lumii civilizate, voluntariatul reprezintă un tip de activitate practicat la scară largă de categorii diverse de oameni și din diferite motive: de a ajuta semenii, de a se experimenta într-un anumit domeniu, de a cunoaște oameni sau chiar de a se distra, în sensul bun al cuvântului. În România, voluntariatul beneficiază de o minimă atenție și de o slabă informare.

În domeniul educației, voluntariatul are un rol extrem de important, vizând dezvoltarea personalității elevilor. Născut din dragostea față de aproapele nostru, dintr-un adevărat spirit civic, voluntariatul devine din ce în ce mai atractiv pentru tineri. Elevii implicați în acțiuni de voluntariat au sentimentul că pot fi utili societății, că marea schimbare începe cu ei.

Prin intermediul unor dezbateri, jocuri de rol, activități de voluntariat, elevii ajung să cunoască viața grea a altor copii care nu au posibilități financiare sau de alt tip, reușind să empatizeze cu ei. Aceste acțiuni duc la sporirea motivației învățării, implicarea activă în propria devenire, schimbarea statutului personal în comunitatea din care provine elevul, descoperirea capacităților, competențelor proprii.

Tinerii în plină dezvoltare au nevoie de experiențe care să le ofere prilejul de a-și forma și consolida misiunea și viziunea personală sau profesională, explorând oportunitățile și extinzându-și orizonturile. Astfel, în acord cu cele menționate anterior, voluntariatul poate aduce o serie de beneficii precum:

- permite formarea de noi abilități și competențe sau poate fi o oportunitate de a menține sau chiar de a dezvolta abilitățile existente. Oferă o modalitate excelentă de a obține experiență în domeniul în care vizează să activeze sau poate fi recrutat de o anumită instituție în urma prestării unor activități de voluntariat. Deoarece abilitățile de adaptare și rezolvare a problemelor devin

din ce în ce mai importante în deceniile următoare, dezvoltarea acestor abilități este la fel de importantă pentru voluntarii cu experiență profesională cât și pentru cei care urmează să facă primii pași pe piața muncii.

- oferă o mare oportunitate de dezvoltarea a rețelei personale și profesionale, astfel pe baza activităților de voluntariat tinerii pot primi recomandări de la managerii instituțiilor unde au activat, iar dacă se gândesc la o schimbare în ceea ce privește plaiul de activitate al carierei, voluntariatul este o modalitate perfectă de a explora noi domenii. Totodată, în spectrul acțiunilor sociale, tinerii pot întâlni lideri ai comunității, persoane care să le ofere suport/ consiliere în alegerea carierei.
- satisfacția personală, stima de sine și sentimentul de împlinire vor crește, prin adugerea unui aport de valoare societății. Fie că este vorba despre o persoană extrovertită sau introvertită, se pot dezvolta, totodată, abilitățile de comunicare și sociale prin contactul cu diferite persoane în contexte variate.
- adesea, voluntariatul adună oamenii din medii culturale diverse, astfel tinerii vor avea contact cu situații diferite de cele de zi cu zi. Acest lucru nu include numai a cunoaște persoane de altă naționalitate, religie, orientare politică sau persoane cu dizabilități, ci presupune interrelaționare cu mentalități și personalități diferite. Munca în echipă nu numai că favorizează abilitățile de colaborare, ci oferă și oportunități de a învăța multe lucruri din diferite perspective și crește nivelul de toleranță.
- un alt aspect important ce merită menționat, este faptul că prin voluntariat se pot crea lideri. Calitățile de conducere, luarea a inițiativei, crearea de noi viziuni, modalități de a contribui și de atingere a unor obiective prin gândire strategică sunt aspecte ce pot fi îmbunătățite în cadrul coordonării unui grup de voluntari. Gestionarea unei echipe implică abilități de leadership, capacitatea de a motiva și inspira pe ceilalți, gestionarea schimbărilor,

medierea conflictelor. Alte aspecte ale dezvoltării personale/ profesionale prin intermediul voluntariatului, pe care vreau să notez, sunt dezvoltarea capacității empatice, calitatea comportamentului prosocial, creșterea gradului de conștientizare și altruismul.

Ținând cont de cele precizate mai sus, putem afirma că voluntariatul constituie un context propice de dezvoltare personală și profesională a tinerilor prin creșterea nivelului de încredere între indivizi, întărirea și diversificarea relațiilor sociale, schimbarea viziunii despre societate și conștientizarea rolului cetățeanului activ.

Bibliografie

1. Asociația VOLUM, 2016, *Ghid pentru măsurarea efectelor și impactului voluntariatului asupra organizației gazdă*

Cariera didactică - studiu de specialitate -

*Dir. prof. Din Andreea-Maria
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea,
Jud. Vâlcea*

Studenti până mai ieri, acum profesori într-o lume în transformare, o lume în care copii, preadolescenți, adolescenți, tineri, dar și adulți sunt legați între ei printr-o complicitate anume într-un joc ce se derulează neconținut: al predării de cunoștințe, al receptării acestora, al acumulării, al evaluării. Acest joc nu este întâmplător, el rulează după legități proprii, legități ce-i transformă pe participanți în parteneri, îi apropie, îi determină să învețe unii de la alții. De-a lungul unei zile, un profesor este nevoit să fie actor, prieten, soră medicală, antrenor, detectiv, părinte, căutător de comori care stau uneori, undeva, îngropate sub resemnare. Inocenți nevindecabili, intrăm în jocurile copiilor, în clasă sau afară, nu atât spre a le arăta cum se face, cât pentru a descoperi lumea împreună. Odată ieșiți din această convenție, redevenim dascăli, însă nu severi, încremeniți în rigori sau șabloane, ci înțelegători și răbdători cu

ființele ce se plămădesc lângă noi.

De la înșiși educatorii noștri, am învățat că dascăli sunt suflete fără ascunzișuri, de o rară sociabilitate, generoși, calmi, răbdători, reprezentând chipul probității morale și profesionale, al credinței depline în esența condiției umane.

Fiecare elev simte nevoia de a fi prețuit, iubit, evidențiat. Noi, profesorii, le putem demonstra elevilor prețuirea noastră, prin fiecare cuvânt, gest, prin grija pe care le-o purtăm, făcând adânci popasuri în sufletele lor, tulburându-le, până la emoție. Îi respectăm, prin faptul că îi tratăm ca pe ființe unice.

Le dăm sentimentul siguranței, mai ales atunci când acțiunile și cuvintele noastre sunt conforme cu un înalt cod moral.

Profesia de educator/profesor este complexă și nobilă prin misiunea pe care o are de îndeplinit: formarea unor personalități autonome integrabile social, cu capacități de gândire critică și creativă, cu un profil moral autentic și cu o înaltă profesionalitate. Sf. Ioan Gură de Aur spunea: „Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără de viață, dar educatorul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu”.

Chiar dacă importanța socială a profesiei este uriașă - din perspectiva transformării profunde a personalității, a dezvoltării substanței intelectuale, fizice și socio-morale a celor educați - această profesie în cadrul societății contemporane nu este printre cele mai solicitate, dar nu se regăsește nici printre cele mai evitate. Este o profesie intelectuală respectată, care nu-i conferă deținătorului putere, influență ori venituri bănești deosebite, dar îi conferă un statut social ce-l plasează în zona de mijloc a societății.

În majoritatea statelor dezvoltate această profesie este exercitată mai ales de femei, bărbații dorind profesii care să le aducă venituri mai mari și o anumită doză de inedit. În plus, această profesie oferă o perspectivă redusă de a face carieră (atât profesorul debutant cât și cel cu gradul didactic I - cu multă experiență - fac același lucru). Cu toate acestea profesia aceasta nu poate fi schimbată cu ușurință, iar dintr-un alt domeniu se poate pătrunde mai greu datorită pregătirii complexe de care este nevoie.

Societatea actuală a dus la apariția unor schimbări și în cadrul sistemului educativ, schimbări care dau o nouă dimensiune rolului și statutului cadrului didactic. Astfel, cadrul didactic nu mai este văzut doar ca un transmițător de informații și cunoștințe prevăzute în programa analitică. El devine

un gânditor și un agent care trebuie să ia decizii iar în activitatea cu elevii devine un model și un mediator. Ca model, cadrul didactic demonstrează în mod frecvent procesele de gândire și explorare, iar ca mediator el este „interfață” între cel care învață și mediul de învățare, ajutând elevii să organizeze și să interpreteze informațiile.

Răspunzător de calitatea acestor schimbări, cadrul didactic, pe baza actualizării și îmbunătățirii ethosului pedagogic cu noțiunile propuse și introduse de reforma din cadrul învățământului (curriculum școlar, evaluare formativă, managementul clasei de elevi ca grup social, noile relații profesor-elevi, manuale alternative, consiliere și orientare, curriculum la decizia școlii etc.) și a dezvoltării tehnicilor pedagogice, le transpune în practica școlară. Astfel, cadrul didactic/profesorul își construiește propriul stil didactic adecvat noilor schimbări, stil ce se reflectă în următoarele direcții de acțiune, direcții ce pot fi asemănate cu puncte forte ale activității didactice.

Preocuparea pentru cunoașterea elevilor, a nevoilor, intereselor, dificultăților și problemelor acestora. În vederea realizării acestei preocupări elevul trebuie să fie ascultat cu răbdare, lăsat să se exprime, să-și manifeste opinia, să se dezvăluie, să acționeze. El, elevul, trebuie acceptat așa cum este, trebuie sprijinit să fie el însuși, să-și manifeste personalitatea și propria valoare, să-și găsească propriul său drum în realizarea sa deplină.

Manifestarea unui nou tip de relație a profesorului cu elevii și asumarea de noi și variate roluri ale profesorului. Noua relație democratică dintre profesor și elevi consolidează noile roluri ale profesorului de: organizator, îndrumător, consilier, mediator, moderator, manager al procesului educațional, evaluator etc. astfel că ea (relația) câștigă în dinamism și în flexibilitate, facilitează o comunicare reală între cei doi protagoniști ai actului educațional.

Preocuparea pentru o abordare nouă, integrată, interdisciplinară a conținuturilor învățării în cadrul ariilor curriculare și a obiectelor de studiu.

În condițiile actuale informația nu mai constituie un scop în sine, ci mai degrabă mijlocul prin care se formează capacitățile, priceperile, deprinderile și comportamentele elevilor, celor educați. Explozia informațională, multitudinea surselor de informare a elevilor impune a învăța elevii să aleagă, să-și formeze priceperi de a analiza critic sursele de informare, de a utiliza doar sursele

veridice.

Această realitate este amplificată și de faptul că scopul activităților desfășurate în școală se concentrează pe educația caracterului, inteligenței, sensibilității, voinței și atitudinilor, pe educația ecologică, pe educația pentru democrație, pentru participare și dezvoltare, pentru toleranță, pentru respectul propriei persoane și a celui alt, pentru educație multiculturală și pluralism, pentru educația patriotică, direcții în care rolul profesorului este hotărâtor.

În concluzie, în întreaga sa activitate profesorul trebuie să devină un partener activ în educația continuă, un susținător dar și un „consumator” al acesteia. Numai astfel va putea să se ridice la așteptările formatorilor săi și să aibă sentimentul datoriei împlinite, atât față de el cât și față de cei pe care îi modelează, îi pregătește pentru confruntarea cu rigorile vieții. În mod sigur aceștia vor deveni niște învingători.

Bibliografie

1. Manolescu, A. - Managementul resurselor umane - ediția a III-a, București, Editura Economică, 2001,
2. Mathis, R.L., Nica, P.C., Rusu, C. - Managementul resurselor umane - București, Editura Economică

Școala online - între necesitate și progres

Prof.înv.preșcolar Dumitru Mariana Georgeta
Liceul „Preda Buzescu”, GPN Nr.2 Berbești

Învățarea online poate fi definită ca o formă alternativă de *învățământ* în cadrul căreia se asigură continuarea procesului educațional în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii etc., prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță. Această modalitate alternativă este studiată de zeci de ani deopotrivă de pedagogi, experți în design curricular și experți în noi tehnologii comunicaționale. Numeroase studii, teorii, modele, standarde și criterii de evaluare se axează pe cel puțin trei zone pedagogice:

- *învățarea online de calitate,*
- *predarea online,*
- *proiectarea instruirii online.*

Ceea ce știm din aceste studii este că învățarea online eficientă rezultă dintr-o proiectare și planificare atentă a instruirii. În primul rând, pentru a fi la fel de eficientă ca instruirea față-în-față, trebuie să se regăsească sub forma învățării mixte (blended learning – on line și față-în-față). Prezența fiecăruia dintre aceste tipuri de interacțiune, atunci când este integrată în mod semnificativ, crește rezultatele învățării.

În al doilea rând învățarea online de calitate înseamnă : timp de planificare, pregătire și dezvoltare pentru o lecție, situația actuală determinându-ne mai degrabă să acționăm cu resurse minime disponibile și într-un timp redus. Planificarea atentă a învățării online presupune nu doar identificarea conținutului de parcurs, ci și proiectarea atentă a tipurilor de interacțiune, cu scopul de a susține procesul de învățare. Apoi, trebuie adaptată particularităților de vârstă și chiar individuale ale elevilor, pretându-se mai bine vârstelor mari, ciclului liceal, studenților și adulților în contexte de formare. Privind cum învățarea este eficientizată prin folosirea internetului, putem enumera mai multe avantaje, însă putem să vedem și câteva dezavantaje. În cele ce urmează, voi vorbi despre cum văd eu învățarea prin internet.

Avantaje:

1. Distribuirea rapidă a materialelor didactice:
 - Profesorii sau administratorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le dorește.
 - Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic; nimeni nu va pierde nimic pentru ca informațiile rămân online.
2. Elevii/ studenții intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare:
 - Orice persoana din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.
3. Existența conținuturilor multimedia:
 - Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de materiale virtuale care întotdeauna au eficientizat învățarea.
4. Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință:
 - Dacă distribuitorul își dă seama ca a transmis o informație greșită sau poate dorește să o actualizeze, el poate face acest lucru oriunde și oricând. De asemenea, orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

5. Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor:

- Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp; în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

6. Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului:

- Fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individuală.

Avantajele **învățării** online derivă indiscutabil din faptul că activitățile online pot fi accesate oricând și oriunde, cursanții pot alege domeniile de interes, le pot accesa în ritm individual. Timpul nu este determinat ca într-o sală de clasă, programul fiind mult mai flexibil. Fiecare elev poate parcurge în mod independent materialul propus, putând accelera procesul de învățare sau încetini. Învățarea online permite și elevilor și profesorilor să interacționeze într-o comunitate online, fără a fi prezenți în același loc sau timp.

Din altă perspectivă, elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție, cu o implicare emoțională redusă.

Dezavantajele **învățării** online sunt:

1. Dificultăți în utilizarea tehnologiei:
 - Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea sunt întâmpinate probleme de utilizare și de accesare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme. De asemenea sunt întâlnite situații de confuzie și dezorientare, de unde apare și lipsa de motivație. Dar această problemă poate fi rezolvată prin tutoriale video.
2. Lipsa comunicării reale/fizice:
 - Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!
3. Situații limită:
4. Numesc situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment, dar pe care nu o

poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate. Interpretarea eronată a explicațiilor scrise reprezintă, de asemenea, o problemă. Pentru elevi, învățarea online activă solicită mai multă responsabilitate, inițiativă și efort decât instruirea față-în-față. Deciziile legate de mărimea grupului de elevi vor limita foarte mult strategiile utilizate; un număr mare de elevi face imposibilă interacțiunea de calitate. Feedback-ul, de exemplu, devine tot mai dificil pe măsură ce dimensiunea clasei crește; se ajunge, în cele din urmă, la un punct în care pur și simplu nu este posibil ca un profesor să ofere feedback specific și prompt.

Dezavantajele **învățării** online sunt legate de faptul că sunt sărăcite relațiile interumane între elevi și profesori; dar și între elevi, cu reale efecte în timp dacă se permanentizează acest mod de abordare a învățării. Acest tip de instruire poate fi un impediment pentru elevii cu rezultate școlare slabe; conținuturile expuse în mediul online pot fi mai greu de asimilat în condițiile în care înțelegerea acestora nu este facilitată de profesor.

Concluzii

Am putut expune câteva idei, însă cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient. Învățarea în clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori și să ghideze studenții în posibilitățile lor de carieră.

Bibliografie

1. Achimaș-Cădăriu, A., Ghid practic pentru educație la distanță. Ed. Alternative, 1998
2. Istrate, O., Educația la distanță. Proiectarea materialelor. Ed. Agata, Botoșani, 2000
3. Huberman, A. M. Cum se produc schimbările în educație: Contribuție la studiul inovatiei. București: EDP, 1978.

Exemple de bune practici, privind utilizarea în activitatea didactică a unor procedee, metode și tehnici, care au ca scop creșterea calității în educație

Prof. Constantin Andreea Magdalena
Școala Gimnazială Nr.5 Râmnicu Vâlcea

„Nu există artă mai frumoasă, decât arta educației.

Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip viu, uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucura și Dumnezeu.”

Sf. Ioan Gură de Aur

Pentru a îmbunătăți sistemul actual de educație, anul școlar 2022 – 2023 a debutat cu o schimbare majoră privind structura sa: cele două semestre au fost transformate în cinci module de școală separate prin mini-vacanțe. Astfel, noul an școlar a început în prima zi de luni a lunii septembrie și se va încheia în data de 16 iunie.

Ministerul Educației a propus, așadar, o structură nouă a anului școlar, care va fi împărțit în 5 module de învățare și 5 vacanțe școlare. Perioadele de învățare și perioadele de odihnă vor fi uniform distribuite, cu un număr de cinci perioade de 6-8 săptămâni de studiu între care sunt intercalate vacanțe de minimum o săptămână de odihnă; fiecare secvență a anului școlar are astfel o durată relativ apropiată, reglajul fiind făcut prin intermediul săptămânilor de vacanță din interior, care permit și respectarea perioadelor tradiționale de sărbători.

Implementarea acestei structuri modulare este o măsură de eficientizare a timpului de instruire și trebuie asociată cu o reformă a proiectării instruirii și evaluării pentru consolidarea învățării.

Această nouă structură este însoțită de noi schimbări:

- mediile semestriale dispar și vor fi înlocuite cu o singură medie încheiată la finalul anului

școlar;

- apar evaluările standardizate la început și final de an, la nivel național cu subiect unic. Aceste evaluări standardizate vor fi digitalizate – corectarea va fi realizată de alți profesori, nu de profesorul clasei. Se va realiza un proiect pilot!
- fiecare profesor își planifică perioada și forma pentru evaluări, pe parcursul anului școlar, coroborat cu această structură modulară;
- perioadele de repaus, între module, vin în sprijinul elevului pentru recreere și odihnă;
- modificarea Regulamentului – ROFUIP;
- nemodificarea programelor școlare, nerestructurarea acestora, a creat ideea de a da libertate profesorului de a preda aplicat, interesant, util, selectiv, folosind orice sursă/material de informare corect științific;
- accentul trebuie pus pe învățare transcendentă, prin dezvoltarea de aptitudini și atitudini, prin dezvoltarea capacităților de înțelegere, aplicare, corelare de noțiuni din diverse domenii și programe studiate;
- prin aceste schimbări se urmărește ca elevul să fie în „centrul preocupărilor” activității didactice și în sistemul de învățământ.

Trecerea la o organizare pe module poate avea avantajul structurării parcursului de învățare în unități mai ușor de gestionat și de monitorizat din perspectiva relației dintre învățare și evaluare, cu condiția ca proiectarea învățării să se facă în unități mai mici, și chiar integrate inter- sau multidisciplinar.

Din perspectiva curbei de învățare a elevilor, stabilirea unor obiective mai bine definite și apropiate în timp poate avea un efect motivational important, mai ales în condițiile în care procesul de învățare se bazează pe pedagogia experiențială și pe învățare prin proiecte. De asemenea, în majoritatea sistemelor care promovează o structură modulară există o preocupare explicită pentru ca evaluarea să fie în principal de natură formativă, echilibrată în raport cu evaluarea sumativă, și acest lucru devine posibil cu condiția reformei sistemului de evaluare (accent pe evaluare formativă/feedback, renunțarea la ideea unui număr minim de note și concentrarea pe competențe specifice dezvoltate). Trebuie subliniat, totuși, că măsura nu vizează verificarea mai redusă a elevilor, ci dimpotrivă, **o evaluare sistematică a progresului acestora**, care să dirijeze și să orienteze planificarea procesului de predare-învățare, cu obiective setate individual de la un modul la altul;

notele ar trebui să devină astfel complementare unui proces de evaluare narativă care să acompanieze învățarea, și nu un obiectiv în sine.

Structura anului școlar 2022-2023

- Modulul 1: 5 septembrie 2022 - 21 octombrie 2022 - Cursuri
 - 22 octombrie 2022 - 30 octombrie 2022 - Vacanță (o săptămână pentru toți elevii)
- Modulul 2: 31 octombrie 2022 - 22 decembrie 2022 - Cursuri
 - 23 decembrie 2022 - 8 ianuarie 2023 - Vacanță
- Modulul 3: 9 ianuarie 2023 - 3, 10 sau 17 februarie 2023 - Cursuri (data va fi stabilită de inspectoratele școlare
 - 6-23 februarie 2023 - Vacanță o săptămână la decizia inspectoratelor școlare
- Modulul 4: 13, 20, 27 februarie 2023 - 6 aprilie 2023 - Cursuri
 - 7 aprilie 2023 - 18 aprilie 2023 - Vacanță
- Modulul 5: 19 aprilie 2023 - 16 iunie 2023 - Cursuri
 - 17 iunie 2023 - 3 septembrie 2023 - Vacanță

Vacanțe în anul școlar 2022-2023

Anul școlar 2022-2023 va avea cinci vacanțe:
Vacanță: de sâmbătă, 22 octombrie 2022, până duminică, 30 octombrie 2022;

Vacanță: de vineri, 23 decembrie 2022, până duminică, 8 ianuarie 2023;

Vacanță: o săptămână, la decizia inspectoratelor școlare județene/al municipiului București, în perioada 6—26 februarie 2023;

Vacanță: de vineri, 7 aprilie 2023, până marți, 18 aprilie 2023;

Vacanță: de sâmbătă, 17 iunie 2023, până duminică, 3 septembrie 2023;

În clasa pregătitoare copilul va învăța prin metode adecvate vârstei tot ceea ce îi este necesar pentru a face față cu succes clasei I. De exemplu, copiii își vor dezvolta capacitatea de a comunica, vor stabili sau consolida primele contacte cu lumea numerelor și a literelor, vor învăța să observe mediul înconjurător și să interacționeze cu ceilalți copii și cu adulții prin jocuri didactice, activități în echipă, activități de descoperire, prin desen sau muzică. Nu în ultimul rând, copiii vor beneficia de ore speciale destinate unei pregătiri fizice armonioase. În clasa pregătitoare elevii nu vor da niciun fel de testări, cadrul didactic putând însă să utilizeze modalități de încurajare și de recompensare specifice vârstei.

De exemplu o metodă activă folosită în clasa

pregătitoare este jocul de rol, care solicită creativitate și participare intensă, mobilizarea competențelor și a cunoștințelor anterioare și, în egală măsură, improvizație. Jocul de rol este o strategie prin care copiii școlari imită personaje din povești sau acțiuni, de exemplu: „De-a bucătarii”, „De-a doctorul”, „La piață”, „Scufița Roșie”, „Capra cu trei iezi”. Simularea constă în punerea în scenă a unor situații similare celor din viața reală, copiii își păstrează atitudinile, valorile și nu joacă un personaj, ci interpretează o situație. Un alt exemplu pentru a stimula creativitatea este povestea cu început dat sau povești libere, după un șir de ilustrații, o jucărie, o siluetă, după o machetă sau planșe. Cu ajutorul acestei metode antrenăm capacitatea de elaborare verbal- expresivă, a imaginației, a inovației, a creativității. Desenele libere antrenează creativitatea școlarului, folosind metode și materiale diverse. Modelarea cu ajutorul lutului stimulează creativitatea școlarului, jocurile de tip puzzle, precum și desenul liber.

Metoda ciorchinului este folosită individual sau în grup și constă în evidențierea de către elevi a legăturilor dintre idei, pe baza găsirii altor sensuri ale acestora și a relevării unor noi asociații de idei. Are o multitudine de efecte formative:

- la nivel cognitiv: - stimulează valorificarea cunoștințelor și convingerilor personale;
 - captează atenția elevilor;
 - dezvoltă gândirea liberă;
 - stimulează creativitatea.
- la nivel atitudinal: - stimulează o atmosferă de emulație între participanți;
 - stimulează motivația elevilor pentru a participa la activitate;
 - contribuie la formarea capacității de autocunoaștere și
 - autoevaluare, prin comparația cu ceilalți participanți.

Aplicatie: Scrieți rezultatul operațiilor

7	4	
	3+	1
5		

Interviul în trei trepte

Elevii se organizează în triade (A, B, C),

pentru a fi pe rând, intervievator, intervievat, observator. Interviul va conține întrebări de genul:

- Care sunt personajele textului?
- Când se petrece întâmplarea?
- De ce se consideră ghiocelul neînsemnat?
- Cum încearcă Iarna să-l pedepsească pe ghiocel?
- Cine îl ajută pe ghiocel?
- Care este semnificația acestei flori ?

Răspunsurile cele mai interesante se comunică întregii clase.

Masă rotundă

Se formează grupe de 3 elevi. Fiecare elev descrie câte o floare de toamnă la alegere, apoi o desenează.

Jocuri de rol „Iarna la taifas cu ghiocelul”

Explozia stelară Este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor care se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri.

Obiectiv: Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup, prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme, precum și modul de cooperare și interacțiune.

Exemplu:

Convorbire: Menținerea sănătății

Obiectiv: evidențierea a cât mai multe soluții de menținere a sănătății ca răspuns la întrebările adresate.

Desfășurare:

1. Se citește o ghicitoare. Se discută iar elevii extrag ideea centrală „menținerea sănătății” și se expune pe steaua mare.

2. Cinci copii aleg câte o steluță pe care este scrisă întrebarea, apoi fiecare din ei, printr-un joc numărătoare își formează grupul preferențial: Unu, doi, trei, patru, cinci/Vă grupați cu toții aici/Împreună vă jucați și învățați/Întrebări vă adresați!

3. Se citește întrebarea de pe steluță și timp de 5 minute, copiii analizează imaginile, formulează întrebări în concordanță cu situațiile problemă descoperite de grup.

4. După expirarea timpului, elevii revin în semicerc și adresează întrebările

elaborate în grup celorlalte grupuri care răspund întrebărilor sau adresează noi întrebări de același tip, completând eforturile acestora.

5. Întrebările interesante se scriu pe câte o steluță care se fixează pe o imagine sugestivă (poster)

Aplicatie: „La cireșe”

Tehnica viselor este o tehnică bazată pe meditație în care copilul își lasă imaginația să lucreze pentru a exprima ceea ce a gândit că poate face el în viitor, cum va arăta locuința lui, colegii, școala, parcul, apoi compară visul cu realitatea în vederea obținerii unor situații viabile pentru viitor.

Obiectiv: Stimularea imaginației prin crearea de situații comparabile cu cele existente în viața reală. În cadrul **temei „Școala mea”** fiecare elev își va imagina cum va arăta școala sa peste 10 ani.

Grupa 1 – lingviștii: Realizați o poveste în care să descrieți școala

Grupa 2 – arhitecții: Construiți școala cum v-o imaginați peste 10 - 20 ani.

Grupa 3 – naturaliștii: Imaginați-vă grădina și curtea școlii ca o oază de relaxare, aer curat.

Grupa 4 - kinestezicii: Creați un program artistic pentru teatrul de păpuși al școlii în viitor.

3. Activități în grupuri Învățătoarea revine cu o altă sarcină didactică: „Gândiți-vă ce poate fi realizat cu adevărat din tot ceea ce v-ați imagina”.

4. Prezentarea rezultatelor Fiecare grup prezintă soluțiile viabile în funcție de timpul transunerii în realitate timp de 5 minute.

Beneficii:

- Stimulează imaginația și creativitatea
- Impulsionează depășirea barierelor
- Activează grupurile prin competiția permanentă
- Impune stabilirea unei paralele între lumea reală și cea imaginată
- Compararea soluțiilor
- Dezvoltă gândirea creativă
- Stimulează buna dispoziție

Metoda Copacul ideilor este o metodă grafică în care cuvântul - cheie este scris într-un dreptunghi în partea din mijloc, la baza paginii. De la acest cuvânt - cheie se ramifică, asemenea crengilor

unui copac, toate cunoștințele învățate.

Metoda R.A.I. are la bază stimularea și dezvoltarea capacității elevilor de a comunica prin întrebări și răspunsuri ceea ce tocmai au învățat. Denumirea provine de la inițialele cuvintelor Răspunde – Aruncă – Interoghează Metoda R.A.I. poate fi folosită la sfârșitul lecției, pe parcursul ei sau la începutul activității, înaintea începerii noului demers didactic, în scopul descoperirii, de către profesorul ce asistă la joc a eventualelor lacune în cunoștințele cursanților și a reactualizării ideilor-ancoră.

Pot fi sugerate următoarele întrebări:

- Ce știi despre (o anumită temă)?
- Despre ce ai învățat în acest curs ?
- Care este importanța faptului că..?
- Cum justifici faptul că.....?
- Care sunt consecințele faptului?
- Ce ai vrea să mai afli în legătură cu tema studiată..?
- Ce întrebări ai în legătură cu subiectul propus...?
- Ce ți-a părut mai dificil..?
- Ce ți s-a părut mai interesant..?
- De ce alte experiențe sau cunoștințe poți lega ceea ce tocmai ai învățat?

Este o metodă de a realiza un feedback rapid, într-un mod plăcut, energizant și mai puțin stresant decât metodele clasice de evaluare. Elevii sunt încântați de această metodă – joc de constatare reciprocă a rezultatele obținute, modalitate care se constituie în același timp și ca o **strategie de învățare ce îmbină cooperarea cu competiția**. chiar și cei mai timizi elevi se simt încurajați și participă cu plăcere la activitate.

Pentru formarea capacității de a coordona activitățile, de a lucra în echipă și de a rezolva creativ situațiile specifice domeniului, a capacității de proiectare și monitorizare a proiectelor/programelor specifice sunt utilizate strategiile indirecte bazate pe observație, reflecție și acțiune a elevului, respective metoda anchetei, observarea sistematică și independentă, experimentul, modelarea, jocurile de rol, metoda studiului de caz și simulările.

Evaluarea eficienței strategiilor de predare -învățare

Strategiile de evaluare permit atât cadrului didactic cât și elevului cunoașterea gradului și a măsurii în care au fost îndeplinite finalitățile propuse. Eficiența proceselor de predare și învățare depind de corectitudinea și de promptitudinea cu care se

realizează actele evaluative.

Concluzii:

Profesorul are nevoie de: „competență relațională, capacitate de a promova relații de cooperare și competiție, un stil de lucru cooperant pentru a asigura unitatea clasei, pentru a obține un înalt grad de coeziune al acesteia, pentru a stimula tendințele centripete în locul celor centrifuge, pentru a forma conștiința comunitară (de grup) a elevilor de care se ocupă” (Cerghit, 2008, p. 183).

Bibliografie

1. Clegg Brian, Birch Paul, Creativitatea, Editura Polirom, Iași, 2003, pagina 101, 173
2. Roșca Al., Zorgo B., Aptitudinile, Editura Științifică, Bucuresti 1972, pagina 99
3. Roșca Alexandru, Creativitatea generală și specifică, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1981, pagina 16, 17, 19, 103, 113
4. Mihaela Roco, Creativitatea individuală și de grup, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București 1979, pagina 15, 17, 33
5. Roșca Alexandru, Psihologia copilului preșcolar, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1968, pagina 5, 191, 192

Ursulețu- i fericit,
Mor, mor, mor a mulțumit!

Pisicuța Miaunica

Pisicuța Miaunica,
Plânge c-o doare burtica.
A făcut o boroboață
Căci a mâncat ca o hoață
Toată brânza din burduf
Și-acum plânge cu năduf.
Acum oare ce va face?
Nu se mai poate preface...
Dacă află stăpâna
Tristă-i toată săptămâna.
Brânză nu o să mai fure,
Mai bine mănâncă mure!

Spre grădiniță

Grădiniță cu povești,
Tare dragă tu îmi ești!
Mă trezesc de dimineață
Și mă spăl bine pe față.
Pun ghiozdanul în spinare
Și sunt gata de plecare.

Bibliografie

1. Giuran Ana Maria, Poezii pentru prichindei, Editura Proșcoala Râmnicu Vâlcea, 2024

Poezii pentru prichindei

*Prof. Înv. Preșcolar Giuran Ana Maria
Grădinița Toți Sfinții Râmnicu Vâlcea*

Ursulețul de plus

Ursulețul meu de plus
Este cel mai jucăuș.
Vrea să pape miere,
Însă el nu poate cere.

Nu vreau să rămână mic,
Îi dau eu câte un pic,
Îl hrănesc cu lingurița
Dar nu-i murdăresc blănița.

Rolul platformelor Educaționale în școala românească -studiu de specialitate-

*Prof. înv. preșcolar Gavrilă Ana-Maria
Liceul „Preda Buzescu” Berbești, Jud. Vâlcea*

Revoluția digitală nu este doar un simplu concept, ci este o realitate de zi cu zi care ne implică și ne afectează pe toți, indiferent de țara ori continentul de unde venim, indiferent dacă vrem acest lucru ori nu. Secolul 21 este un secol al informației.

Deși nu neapărat și în sens absolut, cine are informația – deține și puterea, este totuși evident că mai mult decât niciodată în istoria lungă și însângerată a omenirii, ca să îl parafrazăm pe W.S. Churchill, cei care au un acces privilegiat la informație influențează nu atât direct puterea cât mai ales masa al cărei rol esențial este acela de a susține și confirma, inclusiv prin mecanismele electorale, manifestările puterii.

Dacă până nu demult comunicarea între oameni se realiza în mod direct, fizic, prin poștă sau prin telefonia cu fir, în ziua de astăzi comunicarea este cu mult mai rapidă, facilă și la îndemâna oricui.

Disponem în prezent de telefoane mobile inteligente, prin intermediul cărora putem vorbi cu oricine, indiferent în ce parte a globului pământesc se află. De asemenea, avem acces la internet oriunde și la toate informațiile pe care acesta ți le poate oferi.

Cu toate acestea, nemulțumirea socială nu s-a atenuat ci dimpotrivă are accente din ce în ce mai violente de manifestare. Revoluția informațională nu doar că a crescut accesul la resurse, dar a și concentrat resurse. Este evident că există acum mai multe resurse la dispoziția unui număr cu mult mai mare de indivizi dar, gradul de concentrare a acestor resurse s-a accentuat. Astfel chiar dacă sunt mai mulți cei care au un acces oarecare la resursele de dezvoltare, sunt tot mai puțini cei care pot concentra o masă critică a acestora.

De aceea, vechiul adagiu, cine are informația are puterea ar trebui rescris sub forma, cine deține masa critică de informație, acela este cu adevărat puternic și decide! Lumea în care trăim astăzi nu mai e aceeași cu lumea în care, mulți dintre noi ne-am născut. Astăzi suntem mereu preocupați să răspundem la telefon, la WhatsApp, la e-mail, să răspundem și

să comentăm pe rețelele de socializare, să căutăm permanent informații, să ne documentăm. Astăzi folosim din ce în ce mai puțin bibliotecile publice sau pe cele private și folosim bibliotecile virtuale. Astăzi nu mai ascultăm muzică la casetofon, magnetofon, picup, ci direct de pe YouTube. Urmărim filme și emisiuni prin intermediul platformelor online. Astăzi cumpărăm bilete de avion și efectuăm check-in de acasă din fața calculatorului sau de pe telefonul mobil.

De asemenea, datorită pandemiei cu noul virus, sistemul de învățământ s-a modificat, orele petrecute la școală s-au mutat în fața mijloacelor online (laptop, telefon, etc.). Bună dispoziție, zâmbete, copii fericiți, părinți mulțumiți, familii desprinse parcă din spoturile publicitare de sărbători. Când le privim, simțim preț de câteva clipe atmosfera caldă a unui cămin adevărat pe care ne-o dorim cu toții, dar pe care nu știm mereu cum s-o obținem.

Din când în când, noi, părinții, ne simțim copleșiți de responsabilitățile profesionale și personale, ne frustrează lipsa timpului pentru noi înșine și ne doare că nu mai avem suficientă răbdare și înțelegere pentru copiii noștri.

Din fericire, în ultima vreme copiii au descoperit un fel plăcut de a învăța datorită unor metode alternative. Manualele digitale, CD-urile educaționale sau platformele online de învățare (cum e Școala Intuitext, de pildă) – toate au fost create de specialiști în educație având în vedere dorințele copiilor noștri, plăcerile lor sau acele mecanisme care le dezvoltă memoria, gândirea ori atenția.

Avantajele învățării online sunt:

Reducerea costurilor legate de chirie sau de șederea în localitatea unde studiază, posibilitatea de a alege o programă de studiu a unei școli dintr-o altă localitate, fără a fi nevoie de relocare pentru a urma cursurile respective., alegerea unei școli în afara granițelor țării, posibilitatea de a lucra în timpul studiilor, indiferent de localitatea unde studiază., depășirea problemei incapacității de a participa la prelegeri tradiționale, din cauza unei probleme fizice permanente sau temporare, ori din cauza unor anumite afecțiuni, auto-organizarea timpului de studiu (motivație crescută, planificarea timpului și capacitatea de analiză și sinteză a conținuturilor predate). Învățământul la distanță are următoarele avantaje față de abordarea clasică, «tradițională» a învățării: oferă posibilitatea învățării continue (Lifelong learning) și dezvoltarea profesional, elevii învață în mod independent, în ritmul lor, în locul și

timpul pe care ei îl aleg. La dispoziția acestora stă un număr mare de discipline oferite de diferite instituții sau persoane fizice – profesori, ritmul propriu - studenții citesc materialele de învățat în pasul pe care ei îl aleg și ori de câte ori doresc, locul de învățare este liber ales - depinde de mijlocul utilizat pentru distribuirea materialelor de învățat (învățarea la locul de muncă, acasă ...), oferta de teme pe care nu le oferă cursurile / programele din această regiune - elevii găsesc și participă la programele care îi interesează, chiar dacă acestea nu sunt oferite de către instituții de învățământ sau de afaceri din localitatea în care stau sau lucrează, posibilitatea de a participa la programe de cea mai ridicată calitate și prestigiu – elevul poate “participa” măcar la unele cursuri oferite de instituții de calitate sau ținute de specialiști, fără să fie nevoiți să plece din localitatea unde trăiesc.

Alegerea modalității de învățare – învățarea activă sau pasivă, nivele diferite de interacțiune: “clasice” materiale scrise pe lângă notițele proprii, simulări interactive, discuții cu alți cursanți (e-mail, teleconferințe,...), mai multe componente multimedia – grafică, animații, sunet... Încercarea practică a diferitelor tehnologii – se pot dobândi nu numai informații despre ceea ce se învață, ci și cunoștințe suplimentare și abilități legate de utilizarea diferitelor tehnologii, cursantul având posibilitatea a atinge și menține nivelul de “pregătire pentru secolul XXI”. Învățarea independentă și interacțiune – și profesorii învață de la cursanții care caută individual noi surse de informare.

Așadar, folosirea acestor [platforme online de educație](#) oferă o serie de beneficii și avantaje celor mici spre mulțumirea părinților. Pentru că ne dorim ca voi, părinții, să fiți corect informați, vom enumera punctele forte generale ale abordării digitale educaționale din prisma platformei Școala Intuitext: Rapoartele părinților – urmărirea progresului copilului, testarea și evaluarea activităților, preferințele celui mic din punct de vedere al jocurilor și materialelor educative etc. Completează educația clasică – animații educative, jocuri de dezvoltare a logicii, exerciții de antrenare a Inteligenței Emoționale, și nu numai!

Lecțiile virtuale și jocurile educaționale oferă copiilor o vedere realistă asupra materiei repetate sau activităților întreprinse. Noi, la Școala Intuitext, am realizat un mix ideal de mijloace audio și vizuale, animații cât și simulări, dar și conținut de tip text pentru a face învățarea cât mai plăcută celor mici. Posibilitatea de a se bucura de toate resursele disponibile la Școala Intuitext cu ajutorul laptopului,

tabletei sau chiar a telefonului mobil. Folosirea sistemului de feedback imediat – în timp real copilul își poate da seama ce greșește sau ce a realizat corect! Învățarea este realizată astfel într-un mod activ ce permite verificarea cunoștințelor într-un mod pe înțelesul și placul lor.

Bibliografie

1. Făt, Silvia & Adrian Labăr. Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație. EduTIC 2009. Raport de cercetare evaluativă. București: Centrul pentru Inovare în Educație, 2009.
2. (Online: www.elearning.ro/resurse/EduTIC2009_Raport.pdf http://www.leducat.ro/resurse/software_educational/tehnologii_in_educatie.pdf
3. <http://www.scoaladevara.eu/program/module/utilizarea-noilor-tehnologii-in-educatie>
4. <http://webcache.googleusercontent.com/>

Egalități de Șanse - studiu de specialitate -

*Prof. învă. preșcolar Gioga Elena Luminița
Liceul „Preda Buzescu” Berbești, Jud. Vâlcea*

Egalitatea de șanse are la bază asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dezabilități sau orientare sexuală. Egalitatea de șanse are la bază asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, indiferent de criteriile enunțate mai sus.

Uniunea Europeană promovează drepturile fundamentale, nediscriminarea și egalitatea de șanse pentru toți. Conform Regulamentului 1083/2006 al Consiliului Uniunii Europene, egalitatea de șanse constituie unul dintre principiile de intervenție ale Fondurilor Structurale. Pentru Anul European al Egalității de Șanse pentru Toți au fost stabilite patru obiective, care sunt urmărite prin acțiunile și programele care se vor desfășura în acest cadru, și anume: drepturi (creșterea gradului de conștientizare

asupra dreptului la egalitate și nediscriminare, precum și asupra problemei discriminării multiple), reprezentativitate (stimularea dezbaterilor asupra mijloacelor de creștere a participării în societate a grupurilor care sunt victime ale discriminării și a participării echilibrate a femeilor și bărbaților), recunoaștere (facilitarea și celebrarea diversității și egalității) și respect (promovarea unei societăți bazate pe o mai mare coeziune). Anul European al Egalității de Șanse pentru Toți vizează combaterea stereotipurilor și rolurilor atribuite femeilor și bărbaților indiferent de etnie, religie, dizabilități, vârstă și orientare sexuală, precum și necesitatea modificării comportamentelor, atitudinilor, normelor și valorilor care aduc atingere demnității umane. Acțiunile prevăzute în această direcție se referă la înlocuirea modelelor culturale, care reflectă stereotipurile de la nivelul societății și la integrarea principiului egalității și diversității mai ales în educație, cultură și mass-media. Valorificarea diversității culturale, etnice și a diferențelor de gen, de vârstă constituie premise pentru dezvoltarea societății și, totodată, asigură un cadru în care relațiile sociale au la bază valori ca toleranța și egalitatea. Valorificarea diversității culturale, etnice și a diferențierilor de gen, de vârstă constituie premisele pentru dezvoltarea societății și, totodată, asigură un cadru în care relațiile sociale au la bază valori ca toleranța și egalitatea. Anul European al Egalității de

Șanse pentru Toți își propune să lanseze campanii de creștere a gradului de conștientizare privind dreptul la tratament egal și respectarea drepturilor și libertăților fiecărui cetățean. Ideea de egalitate de șanse prezintă totodată și o serie întregă de dificultăți și limitări. Astfel, aplicabilitatea sa este limitată la sfera vieții publice, și nu o include pe aceea a vieții private, iar o dificultate majoră vine din faptul că limita dintre public și privat este o chestiune controversată. Este evident că deciziile private (alegerea prietenilor, ori a partenerului de viață) nu se fac după principiul egalității de șanse și se bazează adesea pe prejudecăți. Deși acest lucru este discutabil din punct de vedere moral, se admite că ideea egalității de șanse reglementează doar acea parte a vieții individului pe care el o împărtășește cu toți membrii societății, și nu fiecare aspect al comportamentului său privat. În aceste condiții, au fost neglijate în practică o serie de surse ale inegalității, identificate cu domenii ale vieții private: familia, căsătoria, religia. O altă limitare privește faptul că principiul egalității de șanse se oprește adesea la granițele unităților politice, cum

ar fi statele naționale sau diferitele asocieri dintre acestea (cum ar fi Uniunea Europeană ori Spațiul Schengen), care tind să își favorizeze proprii cetățeni în dauna celorlalți. Anumite drepturi și oportunități, cum ar fi dreptul la muncă, ori la liberă circulație, sunt rezervate cetățenilor acestor state sau uniuni. Spre exemplu, accesul la sistemul public de educație poate fi gratuit pentru cetățenii unui stat, dar poate fi limitat ori lipsit de gratuitate pentru cei care nu sunt cetățenii aceluși stat.

O altă dificultate vine din faptul că respectarea principiului egalității de șanse introduce restricții de natură morală în luarea deciziilor economice în contextul pieței. Deciziile privind angajările, investițiile, achizițiile ori vânzările nu trebuie să fie influențate de prejudecăți religioase, rasiale, sexuale, ori de altă natură, care ar putea dezavantaja pe unii din agenții economici. Dacă, spre exemplu, patronul unui mic restaurant angajează preferențial pe membrii familiei sale, acest lucru este considerat mai degrabă o chestiune privată, decât un caz de încălcare a principiului egalității de șanse. Dacă însă el refuză să servească anumți clienți, în funcție de criteriile rasiale, de exemplu, ori de alte criterii, reale ori fanteziste (cum ar fi lungimea părului, ori culoare ochilor) atunci chestiunea devine publică și e considerată o încălcare a principiului menționat.

Principiul egalității de șanse trebuie, de asemenea, să facă față unei alte provocări serioase, care vine din faptul că în general el nu ține seamă de modul în care circumstanțele care se află în afara controlului unui individ îi influențează acestuia abilitatea de a intra în competiție pentru accesul la anumite resurse limitate. De exemplu, atunci când se insistă că pentru ocuparea unui post sau a unei poziții sociale dezirabile trebuie ca toți candidații să participe la o testare a aptitudinilor în condiții rigurose egale, care să le evalueze cât mai corect performanțele, nu se ține cont de faptul că situația socio-economică diferită a candidaților le-a creat unora condiții de a fi mai bine pregătiți pentru testare, astfel că în realitate șansele nu sunt niciodată rigurose egale, ci doar se accentuează niște inegalități sociale preexistente. Dacă într-o societate în care accesul la pozițiile privilegiate este rezervat unei categorii ereditare de tehnocrați cum ar fi preoții, se introduce principiul egalității formale de șanse, aceasta nu înseamnă automat egalizarea reală a oportunităților.

Prin reformă, se permite accesul oricui în categoria preoților și apoi în pozițiile privilegiate, cu condiția susținerii unui examen care să evalueze

competențele necesare, însă este evident că nu toți au competențe egale pentru a intra în această categorie, adică nu toți candidații dispun de șanse egale în competiție. Unii dintre ei, care provin din categoria socială superioară, au beneficiat de o educație mai elevată și de un antrenament adecvat pentru competiția în care urmează să intre, în timp ce aceia care provin din categorii sociale defavorizate nu au acest avantaj. Din acest motiv, este foarte posibil ca numai cei care provin din categoria privilegiată să îndeplinească toate condițiile prevăzute de examenul de competențe, și astfel să acceadă în clasa preoților, deși formal vorbind toată lumea are aceleași șanse. În consecință, chiar dacă toți indivizii sunt candidați eligibili pentru o poziție superioară, iar meritele lor sunt evaluate corect, egalitatea substanțială sau reală de șanse pretinde ca toți să aibă aceleași oportunități de a deveni calificați pentru ocuparea prin concurs a poziției respective.

Bibliografie

1. Sergiu Bălan „Egalitatea de șanse” Laura CETEAN-Voiculescu „Suport de curs – Egalitatea de șanse „
2. Cornel Liviu Popescu, ”Protecția internațională a drepturilor omului”, editura All Beck, București, 2004;

Inteligenta Artificială: o privire de ansamblu

Prof. Pădurețu Emil

Colegiul Național „Alexandru Lahovari”, Râmnicu Vâlcea

Inteligenta artificială (IA) reprezintă un domeniu interdisciplinar al științei și tehnologiei care se concentrează pe crearea de sisteme capabile să imite sau să reproducă procesele de gândire umană. Aceasta implică dezvoltarea de algoritmi, sisteme software și dispozitive care pot învăța, raționa, planifica, percepe și interacționa cu lumea în moduri inteligente.

În ultimele decenii, IA a devenit una dintre cele mai importante ramuri ale tehnologiei, având

aplicații într-o gamă largă de industrii, de la sănătate și educație la transport și divertisment.

Dezvoltarea IA a început oficial în anii 1950, odată cu apariția primelor computere. John McCarthy, unul dintre pionierii acestui domeniu, a fost cel care a introdus termenul „inteligentă artificială” în 1956, la o conferință organizată la Dartmouth College.

Primele cercetări în IA s-au concentrat pe crearea unor programe capabile să rezolve probleme matematice și să joace jocuri, precum șahul. În timp, au fost dezvoltate metode precum rețelele neuronale, algoritmi genetici și sistemele expert, care au permis IA să se extindă în multe alte domenii.

Tipuri de Inteligență Artificială

IA poate fi clasificată în trei categorii principale:

1. **IA slabă (Narrow AI):** Sistemele sunt concepute pentru a îndeplini sarcini specifice, cum ar fi recunoașterea fețelor, traducerea limbilor sau asistența vocală. Exemple includ Siri, Google Translate și Alexa.
2. **IA generală (General AI):** Reprezintă un nivel avansat de IA care ar putea îndeplini orice sarcină intelectuală pe care o poate realiza un om. Acest tip este încă în faza de cercetare și dezvoltare.
3. **IA superinteligentă (Superintelligence):** Un concept teoretic, IA superinteligentă ar putea depăși inteligența umană în toate domeniile. Aceasta ridică numeroase întrebări etice și de securitate.

Aplicații ale Inteligenței Artificiale

1. **Sănătate:** IA este utilizată pentru diagnosticarea bolilor, analiza imaginilor medicale, dezvoltarea de medicamente și personalizarea tratamentelor pentru pacienți.
2. **Transport:** Vehiculele autonome și sistemele de gestionare a traficului se bazează pe IA pentru a îmbunătăți siguranța și eficiența.
3. **Educație:** Platformele bazate pe IA pot personaliza experiențele de învățare și pot oferi suport individualizat pentru elevi.
4. **Afaceri:** Algoritmii de IA sunt utilizați în analiza datelor, marketingul personalizat și automatizarea proceselor de afaceri.

Etica și Provocările Inteligenței Artificiale

Deși IA aduce numeroase beneficii, ridică și provocări importante:

- **Confidențialitatea datelor:** Utilizarea IA implică colectarea și analiza unor cantități mari de date personale, ceea ce poate pune în

Un puzzle numit „educație eficientă”

Prof. dr. Sevastia DICU

Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Băbeni,
Vâlcea

- pericol intimitatea utilizatorilor.
- **Pierderea locurilor de muncă:** Automatizarea poate înlocui anumite profesii, generând preocupări legate de șomaj.
 - **Bias și discriminare:** Algoritmii pot reflecta prejudecăți prezente în datele utilizate pentru instruirea lor. Problema biasului (prejudecăților) și discriminarea în IA nu sunt doar probleme tehnice, ci și sociale. Este esențial să tratăm aceste provocări printr-o colaborare strânsă între dezvoltatori, cercetători, factori de decizie și societatea civilă. Numai prin eforturi comune putem crea sisteme de IA care să fie corecte, incluzive și benefice pentru toți.
 - **Controlul IA:** Crearea unei IA superinteligente ridică întrebări legate de siguranța și controlul asupra acestor sisteme. Controlul IA este esențial pentru a asigura că aceste sisteme avansate rămân sigure, etice și benefice pentru societate. Prin colaborarea între cercetători, guverne și sectorul privat, este posibil să dezvoltăm și să implementăm IA într-un mod care să minimizeze riscurile și să maximizeze beneficiile pentru umanitate.

Concluzie

Inteligența artificială reprezintă un domeniu revoluționar, cu un potențial imens de a transforma lumea în bine. Cu toate acestea, este esențial să abordăm responsabil provocările etice și sociale pe care le implică. Printr-o cercetare atentă și o reglementare adecvată, IA poate deveni un instrument puternic pentru îmbunătățirea vieții umane.

Bibliografie

1. [Inteligență artificială - Wikipedia](#)
2. <https://infocons.ro/cum-functioneaza-inteligenan-artificiala/>
3. <https://www.apti.ro/cele-trei-tipuri-de-inteligenta-artificiala-reglementate-de-viitorul-regulament-al-ue>

Cine își aduce aminte de anii de școală, în care datoria noastră era să reținem date importante la istorie, să reproducem comentarii literare și să folosim formule matematice? Premiantul clasei, cel mai bun la matematică și română, avea 10 pe linie chiar dacă era un pic afon la muzică și nici la desen nu avea talent. Suntem cu toții mărturie a faptului că sistemul tradițional de educație, cu înclinația sa către memorare și logica matematică, funcționează pe premisa că toți elevii trec prin același proces de acumulare a cunoștințelor. Dar cum rămâne cu elevii pasionați de sport care reușesc să alerge 50 de minute fără oprire, sau cu micii iubitori de natură care recunosc toate plantele, dar care nu primesc 10 decât la biologie?

Ideea că nu toată lumea reacționează la aceiași stimuli în procesul de învățare l-a determinat pe profesorul Howard Gardner, de la Universitatea Harvard, să pună sub semnul întrebării felul în care este organizat sistemul educațional la nivel global. Așa a luat naștere, în 1983, Teoria Inteligențelor Multiple, care a evoluat într-o știință de sine stătătoare îmbrățișată de profesori și educatori din lumea întreagă. Rezultatul? Elevi mai implicați în procesul de învățare și apreciați la adevărata lor valoare!

Cunoștințele tot mai numeroase pe care le avem despre dezvoltarea umană, despre diferențele individuale și despre influențele culturale au ajutat la descoperirea căilor de potențare a capacității de înțelegere a câtor mai mulți elevi. S-au îmbinat ca niște piese într-un puzzle numit Educație Eficientă.

O astfel de educație ar trebui să se construiască pe două fundamente. Pe de o parte, este necesar ca educatorii să recunoască dificultățile cu care se confruntă elevii în obținerea unei înțelegeri adevărate a anumitor obiecte de studiu și concepte importante. Pe de altă parte, este necesar ca educatorii să ia în considerare diferențele dintre minți, și, pe cât posibil, să pună la punct o educație care să se adreseze unei varietăți infinite de elevi și studenți.

În acest caz, teoria inteligențelor multiple poate deveni un partener de nădejde într-un proces eficient de predare. Susținem ideea conform căreia o perspectivă bazată pe inteligențele multiple poate potența înțelegerea în cel puțin trei feluri: oferirea unor puncte de acces semnificative (elevii își vor aminti ilustrarea inițială sau elementele prezentate la început pentru a atrage atenția); oferirea unor analogii corespunzătoare (subiectele sau temele necunoscute sunt adesea înțelese prin analogie cu un subiect care este mai bine cunoscut sau înțeles; modelele inspirate dintr-un teritoriu familiar îi poate de asemenea ajuta pe elevi să obțină o primă înțelegere a unui teren necunoscut); oferirea unor reprezentări multiple ale ideilor centrale sau de bază legate de un subiect.

Un factor important în asistența copiilor cu CES îl constituie identificarea celor mai adecvate strategii educaționale. În acest context, este absolut necesar ca specialiștii în domeniu să cunoască clasificarea tehnologiilor didactice, modalitățile de adecvare a acestora la necesitățile copiilor, să monitorizeze și să estimeze impactul utilizării unei anumite metode/procedeu în lucrul cu copilul și, respectiv, să decidă care sînt cele mai relevante, mai eficiente, pentru a le promova în activitățile de incluziune educațională. Metodele utilizate în procesul educațional în general, și, în particular, cele selectate pentru asistența individualizată a copiilor cu CES, trebuie să aibă un caracter funcțional, să se bazeze pe buna cunoaștere a particularităților de dezvoltare a copilului, să fie orientate spre asigurarea progresului în dezvoltarea acestuia. În acest Modul se regăsesc precizări terminologice privind tehnologiile educaționale, sînt specificate funcțiile metodelor didactice. De asemenea, sînt exemplificate modalități de evaluare a eficienței strategiilor didactice. Un aspect care urmează a fi examinat și cunoscut îl reprezintă identificarea tehnologiilor educaționale adecvate, în funcție de tipul de inteligență caracteristic copilului. Cunoașterea tipologiei inteligențelor multiple, în clasificarea Dr. Howard Gardner, poate servi drept suport pentru cadrele didactice în selectarea strategiilor educaționale pentru copilul cu CES.

În proiectarea demersului educațional, din perspectiva celor mai potrivite condiții de desfășurare, centrate pe elev, este necesar să cunoaștem profilul de inteligență al acestuia. În scopul de a înțelege mai bine modalitățile prin care un copil procesează și asimilează informațiile, specialiștii care asistă copilul trebuie să facă abstracție de abordarea nivelului lui de inteligență.

În acest sens, este utilă aplicarea teoriei inteligențelor multiple, dezvoltată de profesorul Dr. Howard Gardner în lucrarea sa – *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences* (1993). Gardner definește inteligența ca fiind: „abilitatea sau setul de abilități care permite unei persoane să rezolve probleme sau să creeze produse care sînt prețuite în unul sau mai multe contexte culturale” și descrie 8 tipuri de inteligență: vizual-spațială, lingvistică, logic-matematică, muzicală, corporal-kinestezică, interpersonală, intrapersonală, naturalistă.

În abordarea inteligențelor multiple, din perspectivă educațională, urmează să facem următoarele precizări:

- Fiecărei persoane îi sunt caracteristice elemente din toate cele 8 tipuri de inteligență, acestea funcționând în domenii unice. Unii oameni au niveluri înalte de funcționare la toate cele opt tipuri de inteligență. Majoritatea au cîteva inteligențe bine dezvoltate, una sau două nedezvoltate, iar restul – puțin dezvoltate.

- H. Gardner menționează că toată lumea are capacitatea de a dezvolta toate cele opt inteligențe rezonabil, prin utilizarea tehnologiilor adecvate de învățare și încurajare.

- Nicio inteligență nu există „de una singură”. În viață, ele acționează în moduri complexe, interacționează una cu alta.

- Există diferite moduri de a fi inteligent. Nu există un grup standard de atribute, competențe, pe care o persoană trebuie să-l aibă pentru a fi considerat inteligent. De exemplu, o persoană care nu poate rezolva probleme complicate la matematică, înțelege perfect mesajele auzite/citite, redă în scris, cu amănunte un mesaj, scrie poezii și texte coerente.

„Este de cea mai mare importanță să recunoaștem și să dezvoltăm toată diversitatea de inteligențe umane și toate combinațiile de inteligențe. Dacă ne reușește acest lucru, cred că vom avea cel puțin o șansă mai bună de a ne ocupa în mod adecvat de problemele pe care le întâmpinăm în viață.”

Gardner, Howard, *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*, 1993

Bibliografie

1. Archambault, Reginald, *John Dewey on Education: Selected Writings*, Chicago: University of Chicago Press, 1964
2. Gardner, Howard, *The Unschooled Mind: How Children Think and How Schools*

Should Teach, New York: Basic Books, 1991

3. Gardner, Howard, *Minte disciplinată*, 2005, Editura Sigma, București

Metoda cubului și învățarea prin descoperire folosite la orele de informatică

Prof. Cataragă Stefania Issabella
Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu
Vâlcea

Metoda cubului

Metoda cubului este o metodă de învățare prin cooperare ce presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective, permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme.

Se recomandă, în general, parcurgerea următoarelor etape:

Realizarea unui cub pe ale cărui fețe sunt scrise cuvintele: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ.

Anunțarea subiectului pus în discuție.

Împărțirea clasei în șase grupe, câte una pentru fiecare față a cubului.

Există mai multe modalități de stabilire a celor șase grupuri. Modul de distribuire se poate face aleatoriu (fiecare grupă rostogolește cubul și primește ca sarcină de lucru perspectiva înscrisă pe fața de sus) sau poate fi decis de profesor, în funcție de anumite criterii care vizează responsabilitatea individuală și de grup, specializarea pe sarcini a membrilor echipelor și oportunități de grup.

Colaborarea și redactarea materialului la nivelul fiecărui grup.

Afișarea formei finale a materialelor astfel încât toți elevii să poată vizualiza rezultatele.

Cunoașterea colaborativă reprezintă o modalitate de a genera cunoștințe prin coordonarea unor activități comune în cadrul unui grup.

Integrarea TIC în aplicarea acestei metode conduce la alegerea unor produse care:

- solicită gândirea elevului;
- dezvoltă abilități de comunicare;
- lărgeste viziunea asupra temei;
- oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe a temei, deoarece presupune abordarea temei din mai multe perspective;
- încurajează exprimarea punctelor de vedere individuale;

Soluțiile TIC, facilitează foarte mult colaborarea dintre elevi. Aceștia pot folosi Internetul pentru a găsi informații și pentru a realiza anumite sarcini.

Pentru a nu uita de unde au luat informațiile, profesorul îi poate învăța să folosească un sistem de bookmarking colaborativ (de exemplu, <http://del.icio.us/>) și să-și salveze link-urile către paginile sursă.

Elevii fiecărui grup pot realiza materialul comun utilizând GoogleDocs, documentele realizate pot fi uploadate pe platforma Moodle, fiecare elev își poate exprima punctul de vedere în legătură cu tema propusă în cadrul forumului dedicat acestei teme.

Metoda cubului este foarte bine susținută de TIC atunci când profesorul inițiază pe Wiki un proiect aferent temei la care să participe cele 6 echipe.

Wiki este o tehnologie Web 2.0 care se bazează pe principiul colaborării dintre mai mulți utilizatori cu scopul de a dezvolta un conținut comun.

Punctele slabe ale metodei sunt:

- eficiența scăzută în grupurile mari;
- imposibilitatea cuantificării exacte a contribuției fiecărui elev la rezolvarea sarcinii de lucru;

Oportunitățile acestei metode se identifică în:

- stimularea creativității elevilor;
- crearea unui mediu colaborativ;

Atunci când profesorul alege să folosească această metodă trebuie să țină cont de amenințările:

- unii elevi pot domina grupul;
- nu se realizează un echilibru la nivel de grup;
- se poate obține un randament scăzut al elevilor emotivi

Învățarea prin descoperire

Predarea-învățarea cu ajutorul metodelor problematizării și descoperirii necesită utilizarea unor tehnici care să determine elevul să conștientizeze conflictul dintre informația dobândită și o nouă informație, implicându-l activ în acțiunea de

descoperirea a unor noi proprietăți ale fenomenului/obiectului studiat.

Învățarea prin descoperire apare ca o întregire a metodei problematizării. Se evidențiază trei modalități principale de învățare prin problematizare și descoperire: modalitatea inductivă, modalitatea deductivă și modalitatea prin analogie.

Aplicarea acestei metode presupune parcurgea următoarelor etape:

-confruntarea cu o situație problemă, etapă în care se manifestă interesul pentru căutare și explorare;

-realizarea actului descoperirii, prin structurarea și interpretarea datelor, utilizarea operațiilor gândirii și evidențierea noului;

-verbalizarea generalizărilor și formularea concluziilor;

-exersarea în ceea ce s-a descoperit prin aplicarea celor descoperite în noi contexte situaționale.

Avantajele utilizării acestei metode sunt:

-creează mediul favorabil unei activități intelectuale intense;

-rezultatele descoperirilor reprezintă achiziții trainice, contribuind și la asigurarea motivației intrinseci;

-contribuie la însușirea unor metode euristice, de descoperire;

-permite monitorizarea progresiei învățării și schimbul informațional consistent de la elev la profesor.

Informatica își propune formarea unei gândiri algoritmice, sistematice și riguroase, care să promoveze creativitatea, să stimuleze imaginația și să combată rutina.

Integrarea TIC în aplicarea acestei metode constituie un avantaj, stimulând interesul elevilor pentru analiza și rezolvarea problemelor care izvorăsc din situații reale din diferite sfere ale vieții, alegerea structurilor de date pe care se mulează informația oferită de mediul înconjurător, stabilirea pașilor algoritmilor și programarea în sine.

Problemele propuse pot fi inspirate din viața cotidiană, din cunoștințele dobândite prin studiul altor discipline, din generalizarea unor probleme de informatică rezolvate anterior, probleme de perspicacitate, jocuri, etc.

Problematizarea și descoperirea fac parte dintre metodele formativ-participative, care solicită gândirea creatoare a elevului, îi pun la încercare voința, îi dezvoltă imaginația, îi îmbogățește experiența. Cele două metode sunt caracteristice

unor lecții de aplicații practice de laborator.

Metoda învățării prin descoperire este frecvent aplicată în momentul în care sunt folosite programe utilitare, soft-uri de aplicație, integrându-se eficient TIC-ul în procesul educațional.

Folosind metoda învățării prin descoperire, se va lansa o provocare spre explorări și muncă individuală sau în echipă, prin documentare și activități aplicative, prin investigație științifică și tehnică.

O ralitatea stilului în opera lui Ion Creangă

Prof. Alina Mihăilescu
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab"
Râmnicu Vâlcea

Pentru amploarea și nuanțele acelei imagini a vieții și graiului țărănesc, Creangă a avut nevoie de gama vorbirii populare autentice, de tot tezaurul istoric-popular al limbii, cum spune Sadoveanu: „*Creangă a dat viață ascutită poveștilor lui, situându-le în timp și spațiu, creând tipuri care se mișcă și vorbesc fiecare după caracterul lui. Pentru asta întrebuițează nu numai mijloace simple și elegante de exprimare, ci un depozit secular al neamului, zicători de o mare bogăție și o intensă frumusețe poetică, în plus, asupra întregului stăpânește un duh de voie bună care sporește plăcerea cetitorului.*” Iată ceea ce se poate constata, chiar dacă limbajul lui Creangă are nevoie de **glosar** - povestitorul însuși întocmind unul, conștient de specificul popular, arhaic, al lexicului său. Cercetarea lui J. Boutiere asupra „*Vieții și operei lui I. Creangă*”, precum aceea a lui Alain Guillerrou asupra poeziilor lui Eminescu în Geneza lor interioară adâncesc înțelegerea celor mai mari clasici, reprezentativi pentru cultura și limba română în lume.

Pe Creangă îl mai leagă de Eminescu încă un detaliu de biografie literară, puțin cunoscut, puțin discutat, deși important: teza lui Sadoveanu cu privire la originalitatea artistică a prozatorului, la unison cu Eminescu, prietenul care *a fost încântat întâi de limba mlădioasă, nuanțată, așa de simplă și de artistică în același timp a marelui scriitor de la*

Humulești (Evocări). Detaliul aparte, comun celor doi scriitori, e stăruința exigentă în perfecționarea expresiei, de-a lungul unor variante ale stilului - care sunt de fapt imaginea perfecționării contextului expresiv. **(De la cuvânt la metaforă)**

Imaginea unei civilizații cu mentalitatea și graiul ei particular, ca o milenară moștenire a comunității în numele căreia vorbește Creangă, înzestrat cu mijloace superioare de evocare și de limbaj, poartă pecetea timpului și locului, cu multe particularități de expresie, de vocabular, cu totul realist, cum spunea Tudor Vianu, servind la localizarea și datarea acțiunii și personajelor. Niciodată în literatura și limba națională nu s-a scris o operă mai sintetică și mai expresivă de cristalizare a specificului etnic, a graiului istoric, popular. Creația lui Creangă reflectă deopotrivă realist și mitic, în frânturi de viață țărănească și în creații epice fantastice, mediul rural, ca vatră ancestrală, ca formă de cultură spirituală și materială, dăinuind eroic, însă supusă dramatic unor servituți și presiuni de schimbare, presimțită de el ca și de Eminescu, criticul dârz al influențelor din afară.

Fiecare pagină a lui Ion Creangă e dovada autenticității mediului și limbii populare, cu atributele majore de densitate și culoare în evocare, sentimente și expresie: Ce garduri streșinite cu spini de mal nici vântul nu putea răzbate printre ele! Ce șuri și ocoale pentru boi și vaci perdea pentru oi, poieți pentru paseri, cotețe pentru porci, sâsâiac pentru păpușoi, hambare pentru grâu și câte alte lucruri de gospodărie, făcute de mâna lui Chirică, cât ai bate din palme /... Acum văzuse el ce poate Chirică, și-i era drag ca ochii din cap". **(Povestea lui Stan pățitul)**

Scriitorul moldovean a fost permanent preocupat pentru valorificarea și înnobilarea tezaurului limbii populare, componentă esențială a ființei naționale, a istoriei și culturii tradiționale: mărturia muncii lui pe manuscrise pentru a găsi „cuvântul ce exprimă adevărul”, deci căutarea unui limbaj cât mai adecvat intențiilor sale expresive, dat fiind faptul că *forma operei literare este însuși conținutul ei, sesizat în ceea ce el prinde mai original.*

Mihail Sadoveanu, prozator de geniu și el, spunea despre arta lui Creangă numit învățătorul meu: *Direct din popor iese și Creangă, inimitabilul Creangă, vioi, spiritual, sceptic, zâmbind în suferință, simplu în aparență și totuși complex ca poporul. Creangă nu e un biet scriitor popular cum au spus unii ci cea mai măiastră și artistică manifestare a poporului în literatura cultă.*

Apărut după începuturile noastre literare, străin de influențele de imitație ale *timpului și într-o perioadă când poporul își păstra încă arta lui orală, Creangă aduce prospețimea sufletului artistic popular, adică a cântecului și zicalei, valorificându-le și păstrându-le în putere și pentru epocile când cartea și gazeta scad spontaneitatea și ofilesc memoria poetului anonim. Astfel putem păstra viu în literatura noastră *cultă* sufletul din veac al acestui popor". **(Despre marele povestitor Ion Creangă).***

Cu un deceniu mai înainte, Garabet Ibrăileanu făcuse observații subtile despre lumea lui Creangă, văzând în **Povestirile** sale specificul spiritualității noastre: *În Creangă trăiesc credințele, eresurile, datinile, obiceiurile, limba, poezia. Morala, filosofia poporului, cum s-au format în mii de ani de adaptare la împrejurările pământului dacic, dedesuptul fluctuațiilor de la suprafața vieții naționale. (Studii literare).* Sunt atâtea coincidențe și similitudini între cel trei mari clasici ai literaturii române, Eminescu, Creangă și Sadoveanu: ca moldoveni, ei reprezintă de fapt sinteza cea mai vie, mai sensibilă și mai expresivă a românilor de pretutindeni, iar dintre ei, desigur Creangă e dimensiunea conservatoare, arhaică dar rafinată de-a lungul istoriei, a spiritului popular. În mentalitatea și în graiul pitoresc al personajelor, reale sau fantastice.

Bibliografie

1. Boutiere Jean, "Viața și opera lui Ion Creangă", Editura Junimea, Iași, 1976
2. Ibrăileanu Garabet, "Studii literare", Editura Minerva, București, 1979

Metode moderne folosite la orele de fizică

Prof. Roxana Sasu

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Folosirea metodelor active atât în predare cât și evaluare, pe lângă avantajele menționate mai sus, implică și alte elemente cum ar fi o mai bună organizare a timpului în cadrul orelor, o reșezare a mobilierului în cadrul sălii de clasă precum și implicarea elevilor indiferent de nivelul de pregătire. Utilizarea acestui tip de metode poate deveni, în timp, baza unui nou sistem de predare-învățare în învățământul preuniversitar.

Metodele moderne se caracterizează prin următoarele caracteristici:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educațional;
- sunt centrate pe acțiune, pe învățare prin descoperire;
- sunt orientate spre proces;
- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi;
- stimulează motivația intrinsecă;
- relația profesor elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției.

Profesorul nu va putea dezvolta elevul pentru și prin libertatea rațională și creativă, dacă el însuși nu o cunoaște, nu o înțelege, nu are un comportament de om liber.

Prezint în continuare trei metode ce pot fi folosite în cadrul orelor de fizică.

1. *Brainstorming-ul sau asaltul de idei* constă în formularea cât mai multor idei, chiar și fanteziste, ca răspuns la o problemă de rezolvat prin participarea membrilor grupului, respectiv clasa de elevi. Avantajele folosirii acestei metode sunt: stimularea creativității în grup, participarea activă a tuturor participanților, exprimarea personalității și eliberarea

de prejudecăți, exersarea analizei și capacitatea de a lua decizii, imprimarea dinamismului lecției.

Mă pot folosi și de Diagramele Venn în care îi pot evalua gășind asemănări și deosebiri între noțiunile predate, sau metoda cubului, punând-le întrebările de pe fețele cubului. Se recomandă încurajarea exprimării a cât mai multor idei, preluarea ideilor celorlalți și îmbunătățirea lor. Dăm un exemplu de astfel de activitate:

2. *Mozaicul* presupune învățarea prin cooperare, la nivelul unui grup și predarea achizițiilor dobândite de fiecare membru al grupului unui alt grup. Ca avantaje ale acestei metode amintim: încurajarea încrederii în sine a elevilor, dezvoltarea abilităților de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului, dezvoltarea gândirii critice, logice și independente, a răspunderii individuale și de grup, optimizarea învățării prin achizițiile altcuiva.

Etapele aplicării acestei metode sunt următoarele:

a. Împărțirea clasei în grupuri eterogene de către 4 elevi, fiecare dintre aceștia primind o fișă de învățare numerotate de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unității de învățare.

b. Explicarea sarcinilor care constau în înțelegerea unității de cunoaștere.

c. Regruparea elevilor în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți, astfel încât elevii care au numărul 1, vor forma un grup, la fel cei cu numărul 2, 3, 4, 5, 6, 7.

d. Învățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit fiecărui grup. Strategiile de predare rămân la latitudinea grupului de experți, fiind foarte important ca fiecare membru al grupului să înțeleagă că este responsabil de predarea cunoștințelor membrilor grupului inițial.

e. Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite pentru ceilalți.

f. Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală.

Pentru a cunoaște efectul acestei metode, am utilizat la final metoda ciorchinului, reușind să verific dacă elevii și-au însușit corect și complet cunoștințele esențiale pentru subiectul predat

3. *Sinelg* este o metoda care permite eficientizarea lecturii și gândirii, reprezentând o modalitate de decodificare a textului, permițând-i celui care învață să asculte, să citească și să înțeleagă în mod activ și pragmatic, un anumit conținut. Ca metodă, este specifică etapei de realizare a sensului în cadrul unei lecții. Se folosesc ca bază de plecare

pentru lectură sau ascultarea testului, cunoștințele anterioare ale elevilor. Ca avantaje ale acestei metode amintim facilitarea muncii în echipă, valorificarea cunoștințelor anterioare ale elevilor, asigurarea învățării conștiente, angajarea proceselor psihice complexe-analiză, sinteză, comparația.

Etapale aplicării metodei sunt:

a. În timpul lecturii sau ascultării, elevii marchează în text sau notează pe hârtie cunoștințele confirmate de text, cunoștințele infirmate sau contrazise de text, cunoștințele noi neîntâlnite până atunci, cunoștințele incerte, confuze care merită să fie cercetate.

b. După lectură se trec într-un tabel aceste cunoștințe marcate de elevi.

c. Informațiile obținute individual se discută în perechi sau grupuri, apoi se comunică de către perechi profesorului care le centralizează într-un tabel similar pe tablă.

d. Cunoștințele incerte rămân ca tema de cercetare pentru lecțiile următoare.

Această metodă poate fi folosită mai ales la analiza unor experimente virtuale.

În ultimii 3 ani, am folosit predarea prin descoperire la fizică, adică pe baza unor experimente virtuale sau din viața de zi cu zi ei au reușit să „ghicească” noțiunea fizică ce trebuia asimilată în unitatea respectivă. După ce am reușit să notăm ceea ce ar trebui să învățăm în unitatea de învățare respectivă, am făcut jurnalul de învățare cu noțiunile asimilate în unitatea de învățare respectivă și apoi am completat tabelul cu Știu/ Vreau să știu/ Am învățat. Pentru aprofundarea și asimilarea mai ușor a noțiunilor predate am folosit jocul didactic, jocul interactiv. Am avut nevoie de noțiuni de folosire a computerelor atât eu ca profesor dar și elevii.

Am urmat diverse cursuri online despre folosirea computerelor despre folosirea platformelor despre diverse softuri educaționale utile predării fizicii. Am utilizat platforma Aservio și 24EDU anii trecuți pentru susținerea lecțiilor pe timp de pandemie, iar anul acesta Școala din Valiză, Livresq și Classroom în realizarea lecțiilor în mediu online.

Am utilizat platforma Wordwall pentru a crea activități interactive și imprimabile. Cele interactive sunt redată pe orice dispozitiv activat pentru Web ca computer, tabletă, telefon sau tablă interactivă. Sunt redată individual de către elevi sau coordonate de profesori, iar elevii ajung pe rând în fața clasei. Cele imprimabile pot fi imprimate direct sau descărcate ca

fișier PDF și însoțesc activitățile interactive și cele independente. Am creat aceste activități folosind un sistem de șabloane, clasice familiare cum sunt Cuvinte încrucișate și Chestionarul, jocuri în stil arcade ca Maze Chase și Airplane, instrumente de gestionare a clasei ca Planul de locuri. Pentru a efectua o activitate nouă, am început prin selectarea șablonului, apoi am introdus conținutul și am creat o activitate complet interactive în doar câteva minute. După ce am creat activitatea am comutat printr-un singur clic la un alt șablon, lucru care m-a ajutat să economisesc timp și mi-a folosit la diferențiere și consolidare de cunoștințe. Am creat 5 activități pe această platformă, pentru următoarele capitolele din fizică: Fenomene mecanice, Fenomene magnetice, Fenomene electrice, Fenomene optice și o activitate dedicate formulelor matematice din fizica din gimnaziu. De exemplu dacă am creat o activitate de potrivire bazată pe noțiuni științifice de fizică, am putut să o transform în Cuvinte încrucișate cu aceleași noțiuni științifice de fizică, sau în Chestionar sau o Căutare de cuvinte și multe alte posibilități.

Am putut personaliza ușor materialele făcute pentru a se potrivi cu clasa și stilul meu de predare. Șabloanele interactive pot fi prezentate în diferite teme. Fiecare team schimbă aspectul cu diferite grafice, fonturi și sunete. Am găsit opțiuni suplimentare pentru a seta un cronometru sau pentru a schimba jocul. Șabloanele imprimate au și ele opțiuni, deci poți modifica fontul sau poți imprima mai multe copii pe pagină. Activitățile Wordwall sunt utilizate pentru temele finalizate de elevi. Eu am dat tema iar ei au fost îndrumați către acea activitate fără a vizita pagina principală de activitate. Acest lucru l-am folosit în clasă când elevii au acces la propriile dispozitive sau la tema pentru acasă. Rezultatele elevilor erau înregistrate și puse la dispoziția mea.

Activitățile create de mine sunt private deocamdată deci le pot accesa doar eu, iar elevii mei primesc linkul paginii respective. Eu pot să le fac publice prin partajare a linkului paginii activității prin e-mail, pe rețele sociale sau alte mijloace. Pot permite astfel altor colegi să găsească activitatea în rezultatele de căutare ale Comunității noastre, să-l joace și să se bazeze pe aceasta. Activitățile Wordwall pot fi plasate pe un alt site web folosind un fragment de cod HTML. Acesta funcționează în același mod ca și funcția de încorporare video de pe You Tube sau Vimeo, oferindu-ți o activitate care poate fi redată pe propriul site.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
2. Cucuș, C. (coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, București, 1998
3. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universității din Oradea, 2003

Modalități de abordare a textului narativ la clasele primare

Prof. înv. primar Podaru Elena-Georgiana
Liceul „Gheorghe Surdu” Oraș Brezoi

Textele narative reprezintă izvoare de cunoaștere și de evoluție a potențialului creativ, manifestat de copii, fiind mijloace de prezentare a unor modele de comportare umană sau a unor situații variate.

Elevii din cadrul sectorului educativ primar au contact cu textele narative de la intrarea în școală, încă din clasa pregătitoare, complexitatea acestora crescând concomitent cu fiecare treaptă școlară.

Didactica de specialitate, a evidențiat faptul că textele literare constituie un mod de formare a deprinderilor de muncă, iar studierea acestora mijloacește învățarea activă a copiilor.

În învățământul primar, textele narative abordate sunt selectate în funcție de particularitățile de vârstă ale copiilor, dar și de nivelul intelectual și perceptiv al acestora. Literatura de specialitate evidențiază câteva criterii pentru selectarea textelor narative, atât literare, cât și nonliterare:

► criterii valoric-estetice (opere populare, opere universale sau opere ale scriitorilor reprezentativi);

► criterii tematice (texte despre universul copilăriei, texte despre lumea animalelor, texte despre tradițiile și obiceiurile poporului);

► criterii formative: textele abordate corespund vârstei, fiind scrise într-un limbaj adecvat, pe înțelesul copiilor, fiind generatoare de interes și curiozitate, contribuind la dezvoltarea conduitei verbale și la stimularea deprinderii de a lectura.

În clasele primare, studierea textelor se poate face prin intermediul:

1. textelor studiate în manualul de Limba și literatura română, operele fiind cuprinse în programa școlară, aflată în vigoare;
2. textele de lectură, redade printre textele de citire;
3. lecturile de ordin facultativ, recomandate de către învățător.

Textele narative apar în cadrul procesului educațional ca suport pentru lectură, ca mijloc de creație și ca obiect cultural. Demersul de citire al textelor narative nu asigură însușirea deprinderii elevilor de a se orienta în text, ci acest aspect este redat prin înțelegerea mesajului desprins din text, care este realizată prin analiza operei în proză. Textele narative pot fi abordate prin două modalități fundamentale:

- a) explicarea cuvintelor noi și a expresiilor existente care ușurează înțelegerea și lectura textului;
- b) crearea unei conexiuni între elevi și conținutul textului narativ.

Lecțiile de parcurgere a textelor narative sunt inițiate prin pregătirea copiilor pentru lecturare, având rolul de a introduce elevii în climatul general al textului, problematica operei narative. Pregătirea copiilor este realizată prin intermediul metodelor didactice precum: conversația, povestirea observația și expunerea. De asemenea, învățătorul relatează informații despre text cu scopul de a produce înțelegerea conținutului pentru copii. Este recomandat ca textele narative să fie însoțite de vizionarea unor spectacole, a unor filme, lecturarea unor imagini și prezentarea unor tablouri epice.

La clasele I-IV, elevii parcurg textele narative cu entuziasm. Fiecare text narativ necesită o abordare de tip didactic, care respectă noțiunile și normele literare teoretice studiate de copii.

Abordarea textelor narative la clasele I-IV, include aspectele metodologice, redade sub forma etapelor următoare:

- integrarea textului în unitatea de învățare: textele narative suport sunt organizate în cadrul unităților de învățare, conform

- tematicii pe care o abordează;
- stimularea copiilor pentru lecturarea și înțelegerea textului support: relevarea unor date despre autor, operă, evenimente și personaje;
- stabilirea unei conexiuni și familiarizarea elevilor cu textul narativ: lecturarea individuală și citirea în cadrul grupului;
- explicarea cuvintelor, expresiilor și enunțurilor noi sau necunoscute: elevii operează în această etapă cu dicționare explicative, integrarea cuvintelor și a expresiilor în structuri enunțiative noi;
- formularea unor întrebări pentru verificarea modului de înțelegere a textului narativ: enunțurile interogative pot fi adresate atât de învățător, cât și de elevi;
- citirea în lanț a textului narativ: fiecare elev citește câte două-trei propoziții, într-o ordine care este stabilită anterior (în această etapă este exersat modul de citire);
- citirea textului pe fragmente de tip logic: stabilirea informațiilor importante din text și delimitarea în fragmente;
- alcătuirea planului de idei: fiecare fragment este analizat, rezumatul fiecărui fragment, stabilirea unei idei reprezentative sub forma unui enunț scurt, clar, corect;
- povestirea textului narativ după planul de idei: etapă esențială de formare a deprinderii de exprimare corectă, de nuanțare a comunicării. Se respectă succesiunea logică a ideilor, iar enunțurile formulate sunt corecte, logice, gramaticale;
- citirea-model a textului narativ de către învățător: citirea poate să fie realizată de elevii care cunosc cu exactitate tehnica citirii;
- citirea după model: cadrul didactic apreciază modul în care citesc copiii;
- citirea selectivă: învățătorul alege elevii care citesc;
- realizarea unor exerciții de cultivare a limbii române: exercițiile se raportează la particularitățile textului narativ;
- exerciții de scriere: acoperă o treime din durata timpului alocat lecturii și este recomandat ca scrierea să aibă conexiuni cu textul.

În clasele primare aceste etape sunt respectate cu strictețe, astfel încât să fie formate deprinderile de interpretare, analiză, sinteză și înțelegere, trăsături

fundamentale ale textului narativ. De asemenea, textele narative au rol formativ, de dezvoltare a conduitei morale și verbale, esențiale pentru comunicarea eficientă.

Bibliografie

- Lazăr, A., N., 2013, *Elemente de didactica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura Tiparg, Pitești;
- Norel, M., 2010, *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Articol de specialitate, Brașov;
- Șerdean, I., 2002, *Metodica predării limbii și literaturii române la ciclul primar*, Editura Corint, București.

Modele de metode moderne aplicate la ora de geografie

Prof. Mihaela Tudosoiu
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Metodologia didactică formează un sistem mai mult sau mai puțin coerent, realizat prin stratificarea și cumularea mai multor metode, atât pe axa evoluției istorice, cât și pe plan sincron, metode care se corelează, se prelungesc unele în altele și se completează reciproc.

„În cadrul unui sistem de instruire, metodologia didactică trebuie să fie consonantă cu toate modificările și transformările survenite în ceea ce privește finalitățile educației, conținuturile învățământului, noile cerințe ale elevilor și societății. Metodologia se cere a fi suplă și permisivă la dinamica schimbărilor care au loc în componentele procesului instructiv-educativ. Calitatea unei tehnologii este data de flexibilitatea și deschiderea ei față de situațiile și exigențele noi, complexe ale învățământului contemporan” (Constantin Cucos).

În continuare voi prezenta câteva metode, considerate moderne, activ-participative, pe care eu le folosesc frecvent în activitatea didactică:

1. Cubul

Este o metodă ce poate fi utilizată atât în faza de evocare, cât și în cea de reflecție. Ea ajută la studierea unei teme din perspective diferite și presupune utilizarea unui cub care are diferite instrucțiuni notate pe fiecare față; de exemplu pentru lecția Agenți, procese, rezultate:

I: Descrie! (Cum arată o alunecare de teren?)

II: Compară! (Cu ce se aseamănă? Prin ce diferă de prăbușirea de teren?)

III: Asociază! (La ce te face să te gândești când vezi o alunecare de teren?)

IV Analizează! (Care sunt cauzele alunecării de teren? Care sunt elementele unei alunecări?)

V: Aplică! (Ce putem face pentru a stăvili alunecările de teren?)

VI: Argumentează pro sau contra! (Sunt benefice/ periculoase pentru mediul înconjurător?)

Folosirea acestei metode stimulează atenția, gândirea și oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe și integratoare.

2. Diagrama Venn,

Este formată din două cercuri mari care se suprapun parțial, este cel mai des utilizată pentru a arăta asemănările și diferențele dintre două idei, concepte, fenomene geografice sau unități de relief. Profesorul le cere elevilor să construiască o asemenea diagramă completând în perechi doar câte un cerc care să se refere la unul din cele două concepte. În zona de intersecție a cercurilor, elevii vor nota asemănările. De exemplu, elevii pot preciza asemănările și deosebiriile dintre Câmpia Română și Câmpia de Vest.

3. Descoperirea didactică

Este considerată o metodă didactică modernă, o cale de a intra în posesia adevărilor prin demersuri proprii. Se bazează pe forța personală de cunoaștere.

O astfel de descoperire este însoțită de o dirijare exterioară. Se află în strânsă corelație cu metoda problematizării care pune accent pe declanșarea și crearea unor situații problemă de învățare, iar descoperirea impune o atitudine activă de căutare și de găsire a diverselor alternative pentru găsirea soluției; are loc o reactualizare a cunoștințelor însușite anterior în vederea găririi răspunsurilor. Învățarea prin descoperire se poate realiza prin mai multe forme în raport cu cerințele didactice formulate: inductiv, deductiv și mixt (interdeductiv).

Descoperirea de tip inductiv implică analize de detaliu a unor date particulare care conduc

la generalizări în descoperirea unor concepte ce definesc fenomenele de ansamblu. Descoperirea pe hartă a unor localități, râuri, forme sau unități de relief constituie o formă a învățării inductive. De asemenea, inductivă este și descoperirea în natură a unor elemente și fenomene geografice sub dirijarea profesorului pentru a se urmări clarificarea unor noțiuni de ansamblu.

Descoperirea de tip deductiv se realizează în procesul de învățare când elevul pleacă de la cazuri generale (definiții, reguli, principii, legi) însușite anterior pentru a ajunge treptat la adevăruri noi, la judecăți particulare.

4. Brainstorming (afluxul de idei sau furtuna din creier)

Este una dintre cele mai răspândite metode în educație, fiind folosită în general pentru stimularea creativității. Metoda presupune parcurgerea următoarelor etape:

-se alege tema și anunță sarcina de lucru;

-se solicită exprimarea tuturor ideilor, chiar trăsnete, neobișnuite așa cum le vin în minte; se pot face asociații în legătură cu afirmațiile celorlalți, se pot completa, transforma, fără referiri critice;

-se selectează ideile originale;

-se discută liber, spontan;

Ideile se pot formula în scris; se poate cere să scrie ce știe despre Univers, despre Sistemul Solar, despre alunecările de teren, despre încălzirea globală, despre mobilitatea populației etc.

Prin folosirea acestei metode se provoacă și se solicită participarea activă a elevilor, se valorifică experiența personală a elevilor, se dezvoltă capacitatea de a trăi anumite situații, de a le analiza, de a lua decizii în ceea ce privește alegerea soluțiilor optime și se exersează atitudinea creativă și exprimarea personalității.

5. Jocul de rol

Este o metodă care constă în provocarea unei discuții plecând de la un joc dramatic pe o problemă cu incidență direct asupra unui subiect ales. Subiectul "de jucat" trebuie să fie familiar elevilor, să fie extras din viața lor curentă. Se cer unor membri ai clasei să joace roluri respective (de exemplu, mișcarea de revoluție a Pământului și cea a Lunii pot fi realizate prin joc de rol la clasa a V-a). Trebuie precizat faptul că scenariul va fi spontan, și nu premeditat, creând premisele unei exprimări sincere, deschise, naturale a copiilor cu privire la problema atinsă.

Alte metode ar mai fi: Gândiți/ Lucrați în perechi/ Comunicați, Știu/ Vreau să știu/ Am învățat,

Mozaicul, metoda PAR (prezentarea, aplicarea, revizuirea), Starbursting etc.

Ansamblul metodelor de predare/ învățare formează metodologia procesului de învățământ care studiază natura, funcțiile, principiile și regulile ce stau la baza utilizării lor optimale.

Bibliografie

1. Ilinca, N, Didactica geografiei (2000), București, editura Corint
2. Gotcu, M, Metode interactive de predare-învățare (2011), București, Editura Corint
3. Cucoș, C, Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită (2006), București, editura Polirom

Modele de metode moderne aplicate la ora de istorie

Prof. Daniel Tudosoiu
Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea

1. Studiul de caz

Această metodă modernă de predare-învățare a fost definită de C.L. Oprea în cartea sa „Strategii didactice interactive”, ca fiind o metodă de confruntare directă a participanților, cu o situație reală, autentică, luată drept exemplu tipic. Elevii sunt familiarizați cu diverse situații istorice, necunoscute publicului larg, dar care ne ajută să înțelegem mai bine un context istoric, sau o decizie luată la momentul respectiv.

Oprea distinge mai multe etape de succesiune:

- expunerea temei
- rezolvarea controverselor
- studiul de caz
- discutarea soluțiilor
- alegera unei soluții optime
- evaluarea alegerii și evaluarea elevilor

1. Aplicației studiul de caz la ora de istorie

Aplicații la ora de istorie

Tema: Absolutismul luminat

Clasa: a X a

Studiu de caz: Școala Ardeleană

Elevii se descurcă singuri citind informațiile date în manualul de istorie. La sfârșit se discută în clasă și se analizează informațiile găsite.

Avantaje: -elevii se implică și -și dezvoltă gândirea, -unii dau dovadă de originalitate, -folosirea cunoștințelor învățate anterior, -abilitatea de a face legături între noțiuni, -memorarea lecției în clasă, -aplicarea cunoștințelor vechi

Limite: -unele cazuri nu le stârnesc interesul, -profesorul trebuie să gestioneze și să dirijeze bine demersul logic, -consum de timp, - elevii se plictisesc, -dificultăți de înțelegere, -neparticiparea la discuții, -tratarea superficială a temei

2. Jurnalul

Prin această metodă elevii pot să pună în aplicare cunoștințele acumulate anterior. La examenul de bacalaureat elevii trebuie să răspundă la întrebări pe baza unor texte date, să găsească legătura dintre ele, relația de tip cauză-efect. Folosind metoda elevii sunt familiarizați cu programa de examen și rezolvă cu ușurință cerințele.

Etape:

- 1.Citirea textului
- 2.Selectarea unui fragment
- 3.Jurnalul cu dublă intrare, adică analizarea

textului citit de către elev

-acesta se întocmește după un model:

Fragmentul/citatul ales

Observații/Păreră personală asupra textului

-elevii completează

Aplicații la ora de istorie

2. Aplicație „jurnalul” la ora de istorie

Tema: Revoluția de la 1821

Clasa: a X a

1.Citirea textului:

Patria este poporul, nu tagma jefuitorilor!

2.Selectarea unui fragment

3.Jurnalul cu dublă intrare

-acesta se întocmește după un model:

Fragmentul/citatul ales

Observații/Păreră personală

-Patria este poporul, nu tagma jefuitorilor!

Tudor Vladimirescu

-renunțarea la domniile fanariote

-domn de origine română

-drepturi și libertăți cetățenești-1848

-de ce ați ales acest fragment?

Avantaje: - capacitatea de sinteză, descriere, comparare, asociere, analiză, a unui text, -încrederii în sine, -stimulează responsabilizarea, -elevii gasesc soluții la rezolvarea unor probleme, -gândirea critică -implicarea tuturor elevilor

Limite: -lipsa exercițiului, -alți elevi se tem să-și expună părerile, -aparenta dezordine

3. Scenariul istoric

Această metodă a fost implementată de Pânișoară pt a obține rezultate mai bune cu elevii/studentii implicați și reprezintă o metodă care se poate aplica cu rezultate foarte bune la istorie.

Etape:

- 1.Realizarea grupelor
- 2.Atribuirea rolurilor
- 3.Interpretarea rolurilor

3. Aplicație „Scenariul istoric” la ora de istorie

Tema: Primul război mondial

Clasa: a X a

Etape: 1.Realizarea grupelor

-clasa este împărțită în 2 grupe

2.Atribuirea rolurilor - G1-intrarea în război alături de Tripla Înțelegere –

- G2-intrarea în război alături de Tripla Alianță

3.Interpretarea rolurilor

-fiecare grupă aduce argumente

Avantaje: -colaborarea și comunicarea, -analiza și interpretarea, -munca în echipă, -înțelegerea situațiilor istorice, -aplicarea cunoștințelor acumulate, -dezbaterile problemelor istorice

Limite: -dezordine/gălăgie, -neimplicarea unor elevi

4. Simularea

Definiția dată de Pânișoară este că pune persoanele care învață în situații reale, însă cu avantajul de a nu suporta consecințele negative ale realității, redare cât mai fidelă sau în condiții asemănătoare cu cele reale, dând impresia de autentic.

Etape:

- 1.Identificare obiectivelor
- 2.Prezentarea regulilor
- 3.Organizarea simulării
- 4.Organizarea clasei
- 5.Feed-back ul.

Concluzii

Metodele moderne de predare-învățare și

aplicațiile lor reprezintă încercarea de a face lecția de istorie cât mai atractivă, astfel încât elevii să vină cu drag la aceste ore.

Regretatul profesor universitar, Tătar Octavian, arăta în cartea sa *Didactica istoriei. Vademecum*, că :

„Învățarea istoriei în/prin ora de istorie este cunoscută sub numele de lecție de istorie. Numai un bun profesor de istorie poate transforma ora de istorie, într-o adevărată lecție de istorie. Lecția de istorie bună, este cea care se adresează deopotrivă minții, cât și sufletului elevului”.

Prin alegerea temei Metode moderne și aplicații la ora de Istorie, am încercat să mă familiarizez cu metodele moderne specifice disciplinei pe care o predau. Pe unele le aplicam deja la oră, altele nu se prea adaptează la cerințele orei de istorie sau nu empatizează cu elevii. Un profesor bun trebuie să simtă pulsul clasei și să se adapteze la nevoile și particularitățile fiecărei clase.

În încercarea de a ajunge un profesor bun, am adus îmbunătățiri la metodele de predare și am activizat colectivul claselor, pt a-i determina pe elevi să se implice mai mult .

Bibliografie

1. Potolea, Neacșu, Iucu, Pânișoară, *Pregătirea psihopedagogică. Manual pt definitivat și gradul didactic II*. Iași, Ed.Polirom, 2008
2. Negreț-Dobridor, I.Pânișoară, *Știința învățării. De la teorie la practică*. Ed.Polirom, Iași 2005
3. Cucoș C., *Pedagogie*, Ed.Polirom, Iași, 2006
4. Tătar Octavian, *Didactica istoriei. Vademecum*, Tipografia Arhiepiscopiei Ortodoxe, Alba Iulia, 2006
5. Felezeu C., *Didactica istoriei, ed. a II a*, Cluj Napoca, 2004

Metoda cubului și învățarea prin descoperire folosite la orele de informatică

Prof. Ceașu Geta-Cristina

Școala Gimnazială „Take Ionescu”, Râmnicu Vâlcea

Metoda cubului este o metodă de învățare prin cooperare ce presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective, permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme.

Se recomandă, în general, parcurgerea următoarelor etape:

Realizarea unui cub pe ale cărui fețe sunt scrise cuvintele: *descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează*.

Anunțarea subiectului pus în discuție prin împărțirea clasei în șase grupe, câte una pentru fiecare față a cubului.

Există mai multe modalități de stabilire a celor șase grupuri. Modul de distribuire se poate face aleatoriu (fiecare grupă rostogolește cubul și primește ca sarcină de lucru perspectiva înscrisă pe fața de sus) sau poate fi decis de profesor, în funcție de anumite criterii care vizează responsabilitatea individuală și de grup, specializarea pe sarcini a membrilor echipelor și oportunități de grup.

Colaborarea și redactarea materialului la nivelul fiecărui grup.

Afișarea formei finale a materialelor astfel încât toți elevii să poată vizualiza rezultatele.

Cunoașterea colaborativă reprezintă o modalitate de a genera cunoștințe prin coordonarea unor activități comune în cadrul unui grup.

Integrarea noilor tehnologii informatice în aplicarea acestei metode conduce la alegerea unor produse care: solicită gândirea elevului; dezvoltă abilități de comunicare; lărgesc viziunea asupra temei; oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe a temei, deoarece presupune abordarea temei din mai multe perspective; încurajează exprimarea punctelor de vedere individuale;

Soluțiile facilitează foarte mult colaborarea dintre elevi. Aceștia pot folosi Internetul pentru a

găsi informații și pentru a realiza anumite sarcini.

Pentru a nu uita de unde au luat informațiile, profesorul îi poate învăța să folosească un sistem de bookmarking colaborativ (de exemplu, <http://del.icio.us/>) și să-și salveze link-urile către paginile sursă.

Elevii fiecărui grup pot realiza materialul comun utilizând GoogleDocs, documentele realizate pot fi uploadate pe platforma Moodle, fiecare elev își poate exprima punctul de vedere în legătură cu tema propusă în cadrul forumului dedicat acestei teme.

Metoda cubului este foarte bine susținută de TIC atunci când profesorul inițiază pe Wiki un proiect aferent temei la care să participe cele 6 echipe.

Wiki este o tehnologie Web 2.0 care se bazează pe principiul colaborării dintre mai mulți utilizatori cu scopul de a dezvolta un conținut comun.

Punctele slabe ale metodei sunt:

- eficiența scăzută în grupurile mari;
- imposibilitatea cuantificării exacte a contribuției fiecărui elev la rezolvarea sarcinii de lucru;

Oportunitățile acestei metode se identifică în stimularea creativității elevilor și în crearea unui mediu colaborativ;

Atunci când profesorul alege să folosească această metodă trebuie să țină cont de amenințările:

- unii elevi pot domina grupul;
- nu se realizează un echilibru la nivel de grup;
- se poate obține un randament scăzut al elevilor emotivi

Învățarea prin descoperire

Predarea-învățarea cu ajutorul metodelor problematizării și descoperirii necesită utilizarea unor tehnici care să determine elevul să conștientizeze conflictul dintre informația dobândită și o nouă informație, implicându-l activ în acțiunea de descoperire a unor noi proprietăți ale fenomenului/obiectului studiat.

Învățarea prin descoperire apare ca o întregire a metodei problematizării. Se evidențiază trei modalități principale de învățare prin problematizare și descoperire: modalitatea inductivă, modalitatea deductivă și modalitatea prin analogie.

Aplicarea acestei metode presupune parcurgerea următoarelor etape:

- confruntarea cu o situație problemă, etapă în care se manifestă interesul pentru căutare și explorare;
- realizarea actului descoperirii, prin structurarea și interpretarea datelor, utilizarea operațiilor gândirii și evidențierea noului;

- verbalizarea generalizărilor și formularea concluziilor;

- exersarea în ceea ce s-a descoperit prin aplicarea celor descoperite în noi contexte situaționale.

Avantajele utilizării acestei metode sunt:

- creează mediul favorabil unei activități intelectuale intense;

- rezultatele descoperirilor reprezintă achiziții trainice, contribuind și la asigurarea motivației intrinseci;

- contribuie la însușirea unor metode euristice, de descoperire;

- permite monitorizarea progresiei învățării și schimbul informațional consistent de la elev la profesor.

Informatica își propune formarea unei gândiri algoritmice, sistematice și riguroase, care să promoveze creativitatea, să stimuleze imaginația și să combată rutina.

Integrarea TIC în aplicarea acestei metode constituie un avantaj, stimulând interesul elevilor pentru analiza și rezolvarea problemelor care izvorăsc din situații reale din diferite sfere ale vieții, alegerea structurilor de date pe care se mulează informația oferită de mediul înconjurător, stabilirea pașilor algoritmilor și programarea în sine.

Problemele propuse pot fi inspirate din viața cotidiană, din cunoștințele dobândite prin studiul altor discipline, din generalizarea unor probleme de informatică rezolvate anterior, probleme de perspicacitate, jocuri, etc.

Problematizarea și descoperirea fac parte dintre metodele formativ-participative, care solicită gândirea creatoare a elevului, îi pun la încercare voința, îi dezvoltă imaginația, îi îmbogățește experiența. Cele două metode sunt caracteristice unor lecții de aplicații practice de laborator.

Metoda învățării prin descoperire este frecvent aplicată în momentul în care sunt folosite programe utilitare, soft-uri de aplicație, integrându-se eficient TIC-ul în procesul educațional.

Folosind metoda învățării prin descoperire, se va lansa o provocare spre explorări și muncă individuală sau în echipă, prin documentare și activități aplicative, prin investigație științifică și tehnică.

Bibliografie

1. Noveanu Eugen, Constructivismul în

educație, Revista de Pedagogie ISE, București, 2007 Noveanu Eugen, Istrate Olimpiu, Ghid de proiectare pedagogică a lecțiilor multimedia, București, 2005.

2. Oprea Crenguța Lăcrămioara, Strategii didactice interactive – repere teoretice și practice, Editura Didactică și Pedagogică București, 2007.

3. http://www.readwritethink.org/files/resources/interactives/cube_creator/.

4. <https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/metoda-cubului>

Organizarea procesului educative al dirigintelui

Prof. Savu Adrian

Scoala Gimnazială „Take Ionescu” Râmnicu Vâlcea

Organizarea sau funcția organizatorică a dirigintelui presupune, de fapt, conștientizarea domeniilor de acțiune, corelarea acestora cu componente adecvate și găsirea formelor de organizare a activității correlate funcțional și, nu în ultimul rând, cu dimensiunile educaționale vizate.

Se poate constata că formele de organizare se circumscriu fie educației formale: ora de dirigiență, activitățile din școală (cercuri, serbări) fie educației nonformale: activități la cluburile elevilor, în muzee, teatre, etc. În același timp apare evidență influență educației informale, filtrată conștient, prin înseși implicațiile activității dirigintelui: acele activități de timp liber că vizionari TV, filme, teatre, lecturile, sărbătoriri de zile, petreceri, plimbări. În acest punct rolul de consilier al dirigintelui este esențial, pentru a nu lasă că influențele negative din sfera informalului să aibă repercursiuni asupra calității dezvoltării elevilor, dar să stimuleze influențele pozitive venite din aceeași zona.

Este, practice latura cea mai dificilă a activității dirigintelui pentru că are nevoie de mult tact și înțelegere în realizarea obiectivelor sale.

Colaborarea cu familia este fundamentală

din acest punct de vedere, iar uneori, din păcate educatorul este confruntat cu situația dificilă de a contracara influențele negative ce viin din partea familiei.

Dirigintele are la îndemână multiple posibilități pentru desfășurarea muncii educative cu elevii, dar un rol deosebit în ansamblul activității dirigintelui îl ocupă ora de dirigenție care prin funcțiile și caracterul ei organizat și sistematic îi permite dirigintelui un contact mai conștient și o urmărire periodică a progreselor obținute de colectivul clasei.

Ora de dirigenție reprezintă o activitate educativă inclusă în cadrul planului și se desfășoară săptămânal. Deoarece aceste ore sunt prevăzute în planul de învățământ este indispensabilă realizarea unei continuități în urmărirea unor obiective educaționale.

Ora de dirigenție se desfășoară sub formă de dezbateri cu elevii, a problemelor ce îi frământă, de rezolvare a contradicțiilor din viața grupului-clasă și în același timp de înțelegere de către elevi a valorilor morale, de formare a convingerilor și atitudinilor coresponsabile. În literatură se menționează că programa orelor educative presupune două categorii de activități: cele derulate în cadrul orelor educative și cele desfășurate în afara orelor educative.

Ambele presupun o planificare tematică, o proiectare anticipativă din partea profesorului diriginte, a cadrului fiecărei activități și o antrenare în derularea ei a tuturor elevilor colectivului sau numai a unei părți a acestuia. Ora de dirigenție diferă de lecțiile la obiectele de învățământ, atât sub raportul conținutului și structurii, cât și că mod de desfășurare.

Trăsăturile specifice ale orelor de dirigenție sunt următoarele: - spre deosebire de lecție interacțiunea pedagogică dintre profesor și elevi este mai puțin academică;

- este o formă de organizare frontală a muncii educative cu copiii (dar se pot organiza și activități în grup, individuale);

- este o formă flexibilă de interacțiune după componentă și structură, această nu înseamnă că orice contacte ale dirigintelui cu elevii sunt ore educative, chiar și adunarea de clasă nu poate fi considerată ora de dirigenție;

- este o formă de comunicare a dirigintelui cu elevii, rolul prioritar în organizarea căreia îl joacă pedagogul;

- un climat mai deschis și mai distins, diversitate și atractivitate. Menționăm că toate acestea se pot asigura prin exemple sugestive, prin

apel la experiența proprie a elevilor, prin prezentarea unui registru larg de valori intelectuale, moral-civice, estetice etc., prin cunoașterea criteriilor de apreciere a acestora.

Un loc aparte în activitatea educațională a dirigintelui la orele educative îi revine metodelor de educație: *convingerea, convorbirea, exemplul, exercițiul, explicația, analiză personajului, analiză muncii, aprobarea și dezaprobarea, interpretarea rolurilor, crearea situațiilor educative* etc. Muncă în grup trebuie promovată în cadrul orelor de dirigenție în vederea cultivării abilității elevilor de a colabora între ei, de a se iniția în tehnică muncii de echipă. De asemenea elevii pot lucra individual, în pereche, colectiv.

Diverse mijloace educaționale pot fi integrate la orele de dirigenție: prezentări Power-Point, texte: fragmente literare, articole de presă, texte științifice; teste de autocunoaștere; citate și maxime, proverbe; broșuri, postere, afișe, chestionare, fișe de lucru, imagini, secvențe video, audio etc.

Una cele mai des utilizate metode și procedee de educație în realizarea orei de dirigenție este convingerea - metodă care asigură înțelegerea necesității cunoașterii și respectării normelor morale, convingerea înseamnă conștientizare, înțelegere, acceptare, adeziune, motivație intrinsecă, atitudine pozitivă în plan cognitiv și afectiv față de normele morale. Ea înseamnă responsabilitate etică și civică. Ea este stadiul superior de dezvoltare, responsabilitate și afirmare a personalității. Procedeele metodologice de realizare a convingerii sunt: *explicația, convorbirea, demonstrația*.

Convorbirea în activitatea educativă este o metodă de convingere, constând în dezbateri deschise a principalelor probleme de educație, cu scopul de a acționa asupra conștiinței și experienței morale a elevilor; ajută la formarea opiniei publice pozitive în grupul școlar; se desfășoară de obicei în cadrul activității dirigintelui, dar și individual – cu clasa, cu un grup restrâns, individual sau cu părinții. În activitatea dirigintelui convorbirea poate fi metodă de educație dar și formă de organizare a activității educaționale. În cazul convorbirilor cu clasa folosind informațiile cu pricepere și dând acestora un caracter sistematic de apropiere și încredere reciprocă dirigintele poate exercita prin intermediul lor o influență pozitivă, continuă asupra activității clasei.

El poate cunoaște opinia clasei, o poate influența, poate solicita ajutorul clasei, sugestii, inițiative etc., poate mobiliza colectivul clasei și poate

crea o atmosferă de lucru, un climat propice formării trăsăturilor morale ale fiecărui elev. Un dialog permanent cu clasa reprezintă un puternic instrument formativ, dacă dirigintele știe săi exploateze toate resursele de care dispune această metodă.

În calitate de îndrumător al elevilor dirigintele devine un modelator perseverent și priceput al personalității fiecărui elev numai dacă știe să dea fiecărei acțiuni și fiecărei metode notă sa specifică, personală și creatoare, sporind în felul acesta succesele și bucuriile elevilor săi. Pregătirea pentru convorbire se face din timp, se anunță tema convorbirii, se indică literatură la temă, se pregătesc situațiile, întrebările pentru meditație, se selectează exemple și dacă apare necesitatea elevilor li se propun sarcini individuale (de exemplu, de pregătit o comunicare referitor la problemele cu care se confruntă clasa în legătură cu tema convorbirii).

Determinând tema convorbirii e necesar de meditat cum se va trezi interesul elevilor pentru informația cu conținut etic: de formulat întrebări legate de conștientizarea noțiunilor moralspirituale (de exemplu, ce este toleranța, caritatea, amabilitatea etc.); - la desfășurarea orei de dirigentie înainte de a anunța tema se poate de amintit de un eveniment sau faptă din viața clasei, strâns legat de tema convorbirii; - cu ajutorul unui motto, se poate deduce tema și sublinia importanța problemei; - în scopul asigurării emotivității se vor folosi astfel de procedee că: pregătirea elevilor pentru convorbire, expresivitatea materialului factologic, trimitere la experiența elevilor, atmosfera psihologică, locul desfășurării activității educative; - în dependență de vârsta elevilor, nivelul de dezvoltare a grupului, problemele morale cu care se confruntă copiii, e de dorit că tema pentru convorbire să fie stabilită de diriginte împreună cu elevii (mai ales în clasele liceale).

O altă metodă utilizată în realizarea orei de dirigentie este metoda *exemplului*, o metodă de educație morală, care constă în a oferi modele etice de conduită pozitivă (exemple din istorie, literatură, mass-media, dar mai ales din viața socială înconjurătoare, începând cu exemplul părinților și al cadrelor didactice). Forța de influențare a exemplului se bazează pe tendința spre imitație, pe forța de sugestie a unor exemple, pe corespondența dintre model și unele năzuințe ale celui care imită. Uneori are loc un proces de identificare a copilului cu modelul, cu valorile sociale ale cărui purtător este acesta.

Exemplul are o mare forță educativă de convingere, datorită unor caracteristici specifice; intuitivitate, concretețe, plasticitate; afectivitate (trăire emoțională, sentimente).

Aceste caracteristici îl fac ușor de înțeles; el acționând în plan cognitiv, dinamizează în același timp, și trăirile afective-emoțiile, sentimentele, determinând copilul la imitație. Influența exemplului nu este decât un aspect primar al formării morale. Ideal este să se ajungă la o autonomie morală, la conștiința care nu se supune presiunii modelelor întâmplătoare.

Chiar dacă, la constituirea conștiinței, un anumit rol l-au avut și exemplele care au acționat în copilărie. Referitor la condițiile folosirii exemplului în educație în general, în activitatea dirigintelui în special, în literatură pedagogică se menționează că ele trebuie să fie adecvate temei etice ce ne interesează, să fie pe cât e posibil pozitive; discernământ, pentru a nu avea efect contrar; orice domeniu poate oferi exemple; viața școlară și cea de familie, viața social-economică, personalități diverse, cinema și teatrul, literatură și artă, sportul, etc

Bibliografie

1. Bontaș I., „Pedagogie” Editura Bic All, București, 2001
2. Cucuș C., „Pedagogie” Editura Polirom, București, 2002
3. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educației”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996

Perspective contemporane și inovatoare în reprezentarea anotimpului rece în pictură

Prof. Înv. Prep. Giuran Ana Maria
Seminarul Teologic Ortodox „Sfântul Nicolae”
Râmnicu Vâlcea

Activitățile plastice organizate în grădiniță au un aport semnificativ în pregătirea copilului pentru formarea deprinderilor de scris pe care le va dobândi în școală, prin ținerea corectă a creionului și a pensulei, prin mișcarea degajată a acestora pe suportul de lucru (pânză, hârtie etc.). De asemenea, activitățile plastice dezvoltă imaginația, creativitatea, gândirea logică, spiritul de observație, musculatura fină, educă gustul estetic.

La 3-4 ani, lucrările plastice ale copiilor au o formă mai puțin definită din cauza musculaturii mâinii care nu este foarte bine dezvoltată, dar prin exercițiu, la vârsta de 5-6 ani picturile și desenele copiilor înregistrează un progres considerabil.

Pentru ca acest progres să se producă, cadrul didactic organizează și desfășoară cel puțin o dată pe săptămână (conform Curriculumului din 2008) activități obligatorii de educație plastică, aferente Domeniului estetic și creativ, însemnând pictură, modelaj sau desen.

Anotimpul rece, iarna este o temă îndrăgită de preșcolari. Iarna ascunde culorile naturii sub un alb imaculat asemenea unui pictor ce țese pe pânză tabloului un peisaj de iarna. Natura pare ca e adormită și își odihnește frumusețile sub o mantie argintie. Craiasa zăpezii își flutură pletele lăsând fluturii albi de nea să cadă lin peste orizonturile amorțite de răsuflarea viscolului. Peisaje mirifice se pot întâlni la tot pasul, natura reușind în acest anotimp să-și schimbe un colț deloc atragător într-un adevărat tablou. Picturile celor mici nu fac altceva decât să alimenteze realitățile și închipuirile copiilor cu linii și culori ce ajută atunci când admirăm o astfel de lucrare. Peisajul hibernal ne face să ieșim pentru câteva secunde din realitatea imediat înconjurătoare și pentru câteva momente să ne lasăm purtați în acel

cadru de iarnă, relaxându-ne și lasându-ne imaginația să zboare dincolo de cotidianul obișnuit.

Ca educatoare am cautat să îmbogățesc cunostintele copiilor despre redarea anotimpului rece cu tehnici diferite de decorare a suprafețelor, dar și din perspectivă cromatică învățându-i pe cei mici să facă alegerile corecte pentru proiectele lor, bazându-se pe teoria culorilor.

Tehnicile de decorare a suprafețelor prezentate celor mici fac activitățile artistico – plastic mai atractive. Astfel am folosit ca ustensile de lucru obiecte și materiale variate și simple. Vă prezint în continuare cele mai îndragite tehnici folosite pentru redarea anotimpului rece:

1. TEHNICA ȘTAMPILELOR DE CARTOFI.

Pentru aceasta se folosesc cartofi mai mari și proaspeți. Se taie cartoful în două jumătăți. Cu vârful cuțitului se desenează pe jumătatea lui modelul dorit (fulg de zăpadă, globule, clopoțel etc). Cu ajutorul cuțitului trebuie scos modelul în relief. Pe ștampila rezultată astfel, se aplică cu pensula tempera și se ștampilează pe materialul dorit (hârtie, pânză, carton). Dacă se realizează un model cu mai multe culori (pe același cartof), se va colora fiecare element în culoarea cerută, important este ca înainte de a da cu culoare pe cartof, acesta să fie bine șters.

Ștampilele astfel obținute pot fi folosite și la decorarea clasei în așteptarea Crăciunului prin aplicarea lor pe hartie de împachetat cadouri, față de masă, etc., prin realizarea de jetoane sau se pot alcatui chiar și peisaje.

2. TEHNICA ȘTAMPILELOR DIN PLUTĂ.

Și din dopuri de plută se pot confecționa ștampile de diferite mărimi pentru realizarea unor modele decorative. Este necesar ca dopul să fie neted. Se crestează cu ajutorul unui cuțitaș diferite modele de iarnă în dop de o adâncime de 3 – 5 mm în funcție de modelul dorit. Pentru ștampilare se folosește tușiera. Ștampilele din plută au mai multă durabilitate decât cele din cartofi, care se pot folosi numai o singură dată. Cu ajutorul ștampilelor din plută, prin repetare, alternare și simetrie se pot crea motive noi, care dezvoltă orientarea în spațiu a copiilor (aproape, departe, sus, deasupra, lângă, în față, în spate, la dreapta, la stânga).

3. TEHNICA ȘTAMPILELOR DIN GUME DE ȘTERS. Gumele de șters sunt un material ideal pentru realizarea unor ștampile. Astfel, se pot realiza motive mai pretențioase ca

reni, căprioare, sanie, fulgi de zăpadă, brad. Pentru realizarea stampilei se copiază modelul dorit pe gumă și se crestează apoi profilele cu un cuțitaș bine ascuțit. Se poate ștampila și în tuș.

4. TEHNICA DESENULUI DECORATIV CU AJUTORUL PIEPTENULUI.

Se pregătește pe o placuță de faianță, tempera sau goașă nedizolvată. Cu ajutorul unei periute de dinți se ung dinții pieptenului care se trag pe suprafața de decorat, realizând astfel dungi (orizontale, verticale, oblice, linii paralele, valuri, etc.), după inspirația fiecăruia și după felul cum este mănuit pieptenele. Pentru realizarea unor efecte de hașurare, se poate continua prin suprapunerea liniilor diferite colorate.

5. TEHNICA ȘABLOANELOR APLICATE PRIN FOLOSIREA SITEI.

Șablonul cu motive de iarnă se confecționează de preferință dintr-un material plastic, care nu absoarbe vopseaua, se aplică materialul dorit apoi se așează sita de sârmă, peste care cu ajutorul unei periute de dinți se trece vopseaua, în prealabil pregătită pe toată suprafața materialului ramasă liberă prin aplicarea șablonului. Apoi se ridică ușor sita și șablonul de pe material, rămânând astfel silueta modelului de iarnă dorit.

6. TEHNICA PENSULEI APLICATE. Cu o pensulă groasă îmbibată în culoare se aplică pe suprafața de paginii pete, amprente ale pensulei groase. Prin aplicare repetată în funcție de imaginația copilului se pot obține peisaje de iarnă minunate.

7. TEHNICA PICTURII PE LIPICI. Se aplică pe foaia de hârtie un strat subțire de lipici peste care - cu ajutorul unei pensule groase - se pune vopseaua în culoarea dorită. Apoi cu ajutorul unui bețișor, coada pensulei sau cu degetul, se gravează fel de fel de ornamente ca linii, cercuri sau alte desene. Aceasta lucrare trebuie executată pentru decorarea unor suprafețe mai mari, de ex., hârtie pentru ambalarea cadourilor.

8. TEHNICA AMPRENTEI VARFURILOR DEGETELOR (dactilopictura) - o tehnică pe cât de simplă, pe atât de importantă pentru dezvoltarea abilității degetelor copiilor. Fiecare deget are o altă amprentă mai mare sau mai mică. În felul acesta obținem cele mai reușite ștampile. Multe amprente aplicate laolaltă rezultă un tablou reușit. Se pot obține astfel cu multă răbdare și îndemânare din partea copiilor peisaje de iarnă desprinse din povești

9. TEHNICA PICTURII CU PALMA. Se unge palma cu un strat de vopsea mai concentrată și, aplicând-o apoi apăsat pe suprafața de hârtie,

se obține o pată care sugerează un model oarecare ce poate fi completat cu ajutorul dactilopicturii sau chiar cu pensula, obținându-se astfel diferite imagini. Aplicând palma de mai multe ori în același loc și învărtindu-se în același timp foaia de hârtie, se obțin efecte wow pentru un peisaj de iarnă.

Pentru conștientizarea și formarea capacității de a înțelege armonia culorilor, a efectelor care se pot obține prin combinarea culorilor, se poate propune copiilor așa - zisele **jocuri de culori**. Astfel, de ex., se aplică pete de diferite culori reci de iarnă până la jumătatea unei foi de desen, apoi prin îndoirea foii și presarea acesteia se obțin efecte colorate reușite. Sugerând copiilor să deseneze contururi omenеști în jurul acestor pete, se obțin fel de fel de siluete fantastice - Crăiasa Zăpezii, Yetti, pinguini etc.

Este foarte important să inițiem copiii să decopere procedeele de combinare a culorilor, să observe și să cunoască nuanțele ce se pot obține prin combinarea culorilor între ele.

Învățându-i pe cei mici să combine creativ culori, diferite imagini și modele contribuim la pregătirea acestora pentru școală.

Din perspectivă **CROMATICĂ** în pictură, anotimpul rece este, teoretic, ușor de pictat pentru că nu sunt necesare multe culori. În peisajele încărcate de zăpadă, detaliile formelor sunt puține. De aceea, iarna în pictură este, de cele mai multe ori, un tablou minimalist. Un pictor începător poate aborda cu lejeritate tematica iernii din motivele enumerate mai sus.

În ciuda caracterului său minimalist, peisajul de iarnă poate avea o cu totul altă atmosferă în funcție de momentul zile în care a fost surprins, și condițiile atmosferice. Acea paletă cromatică restransă va fi aleasă în funcție de atmosfera peisajului. Așa se face că, nu întotdeauna vor predomină nuanțele reci de albastru.

Atunci când privim pe fereastră la marea de zăpadă asternută peste noapte, ne gândim că un peisaj de iarnă este un subiect ideal pentru o pictură frumoasă și relaxantă. Și totuși, deși tendința este de a crede că zăpada este albă, dacă privim cu atenție coloritul ei, vom observa că nu este așa. Zăpada care este foarte apropiată tinde să capete o tentă de albastru, iar zăpada din planul mijlociu o tentă de mov.

Iarna la sat sau în oraș a fost subiect în operele pictorilor români, peisaje care se află în colecțiilor marilor muzee de artă ori de istorie, în colecții private.

Unele dintre cele mai frumoase piesaje

Prevenirea discriminării și promovarea acceptării diferențelor culturale

Profesor Andrei Simona
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea

de iarnă semnate de Nicolae Tonitza, Samuel Mützner, Gheorghe Vrăneanțu, Ion Țuculescu, Lucia Dem. Bălăcescu, Ștefan Luchian, George Catargi, Constantin Piliuță, Sorin Ilfoveanu și Viorel Mărginean.

Alegerea picturilor reprezentative românești a fost foarte dificilă. Asta pentru că iarna este o tema atât de populară în rândul pictorilor, dar și în rândul celor care se delectează privind tablourile.

Consider că indiferent de tehnica de pictură alească tablourile de iarnă sunt o decorațiune deosebită care se poate potrivi cu orice interior. Un tablou bine realizat reușește atunci când îl privești să te faci parcă să simți că poți mirosi frigul, că îți îngheață parcă toate cele sau să retrăiești sentimentele pe care le încerci doar în timpul sărbătorilor, acele sentimente calde și dulci ale copilăriei și nu numai.

Bibliografie

1. Anghelache Valerica, Metodica activitatilor instructiv-educative din gradinita, Editura didactică și Pedagogică, 2022
2. Enachescu Eugenia, Creativitatea copiilor. O abordare psihopedagogica, Editura Universitara, 2015
3. Lovines A. V., Metodica Predarii Desenului și modelajului în gradinița de copii, Editura didactică și pedagogică, 1990
4. Olga Chis, Creativitatea. Premisă în dezvoltarea preșcolarilor. Ghid de bune practici, Editura Presa Universitara Clujeana, 2021
5. Radu Dimitrie Gheorghe, Didactica Artelor Vizuale, Editura Universitatii de Vest, 2017
6. Renshaw Amanda, Arta pe intelesul copiilor, Editura Grup Art, 2018

O Românie modernă și democratică aspiră la o dezvoltare armonioasă, prosperitate și emancipare pentru toți cetățenii săi și nu poate ignora minoritățile naționale, cetățeni diferiți prin origine, limbă, istorie și tradiții, dar egali în demnitate, drepturi și îndatoriri cu cetățenii români majoritari. Rolul minorităților naționale se cuvine cunoscut mai bine, recunoscut și reevaluat, deoarece ceea ce în anumite epoci a putut părea unora o povară și o problemă dificilă, uneori imposibil de rezolvat, a devenit astăzi o bogăție și un pas spre o mai bună integrare în marea simfonie a națiunilor europene, o punte de legătură între români și popoarele continentului european.

Evident, pe teritoriul României, de-a lungul secolelor a existat o conviețuire dificilă. Nu în toate timpurile și regimurile politice, relațiile dintre români și minoritari au fost guvernate de înțelegere și conviețuire pașnică. În timp ce unii au avut o condiție privilegiată, spre exemplu maghiarii, sașii, secuii în Transilvania Evului mediu, alții au avut un statut marginal, spre exemplu țiganii sau evreii, suferind uneori aspre și nedrepte persecuții. Anul 1989 aduce în istoria contemporană a românilor înlăturarea discriminărilor de orice fel. Noua Românie democratică, împreună cu minoritățile sale, pe care le consideră cetățeni demni ai unei patrii comune, a hotărât eliminarea oricăror discriminări și persecuții, oferind tuturor cetățenilor săi șanse și drepturi egale, speranța acceptării diferențelor culturale, sociale, respectul deplin al tradițiilor istorice, lingvistice, spirituale și religioase.

Începe preocuparea pentru asigurarea caracterului integrator al civilizației românești contemporane, rezultat al unor interferențe istorice între români și naționalitățile care de-a lungul istoriei au conviețuit pe același pământ. Se recunoaște din ce în ce mai mult faptul că naționalitățile sunt o

bogăție pentru națiunea română. De aceea, problema minorităților naționale din România a constiuit obiectivul unor preocupări pentru istorici, sociologi. Pornind de la acceptarea acestora, John Stuart Mill a folosit termenul de “ buna guvernare” a comunității.

Se pune problema coexistenței minorităților, în paralel cu promovarea toleranței și a respectului reciproc între majorități și minorități.

În viziunea lui Will Kymlicka, pentru a fi capabili să formulăm un răspuns adecvat la provocările diversității trebuie să admitem că în condițiile modernității, viața politică are în mod inevitabil o dimensiune națională care vizează protejerea granițelor, alocarea puterii politice luarea unor decizii privind limba utilizată în școli și alte instituții ale statului sau alegerea zilelor de sărbătoare națională. Aceste decizii rezultă de regulă în avantaje semnificative pentru membrii culturilor dominante și dezavantaje pentru comunitățile nondominante. Pentru a contracara acest dazechilibru, este nevoie de includerea apartenenței culturale a individului în categoria bunurilor primordiale protejate de liberali. Finalitatea multiculturalismului vizează instituționalizarea relațiilor inter- și intra- comunitare în așa fel încât acestea să nu permită dominarea unei comunități în dezavantajul altora.

Trebuie să se instituie respectul reciproc între culturi ce aparțin unor minorități diferite, astfel încât să se înregistreze sensul puternic de apartenență la aceeași comunitate.

Mai mult, dezideratul unei societăți multiculturale este o provocare fără precedent în lumea contemporană, un obiectiv ce trebuie urmărit permanent. Miza unei astfel de societăți este să asigure uniformitate culturală, să fie inculzivă. Trebuie încurajată cultivarea unor identități colective ce decurge din apartenența la aceeași comunitate. În România există politici lingvistice, ce au în vedere drepturile lingvistice ale minorităților. Metodele folosite au în vedere promovarea și valorificarea diversității etnoculturale în educație. Se recunoaște faptul că, în privința minorităților, mai sunt multe lucruri de făcut. Este nevoie de identificarea soluțiilor care permit sporirea eficienței intervențiilor ce urmăresc cu generozitate îmbunătățirea situației comunităților de romi, de exemplu. În ceea ce privește disputele legate de integrarea minorității maghiare, acestea pentru a fi soluționate.

Astfel, pot fi adoptate metode ce privesc politicile lingvistice. Acestea reglementează utilizarea și statutul limbilor majoritare și minoritare

într-un stat. Aceasta deoarece limba nu este doar un mediu de comunicare, ci poate fi un demarcator al identității, prin urmare utilizarea limbii materne devine importantă ca modalitate de păstrare și dezvoltare a identității etnice.

Alte metode de combatere a discriminării au în vedere politici privind cetățenia. Acestea pornesc de la ideea că cetățenia reprezintă calitatea de membru al unei comunități, al unui stat recunoscut de comunitatea internațională. Cetățenia presupune legături etnoculturale cu națiunea. Are trei dimensiuni, respectiv politică, socială și civilă.

Foarte importante sunt și metodele ce încearcă eliminarea discriminării la nivel educațional. Aceasta deoarece, educația reprezintă un domeniu important pentru păstrarea și dezvoltarea identității proprii. În ceea ce privește limba în care se desfășoară educația, aceasta se poate desfășura în limba minorității sau a majorității integral –monolingvă sau poate fi bilingvă - și în limba maternă a minorității. Din perspectivă instituțională, școlile pot fi mixte sau separate, pentru fiecare limbă de instruire.

Introducerea unor măsuri legislative privind protecția minorităților a fost și una dintre condițiile aderării la Uniunea Europeană. Pe plan intern, România a făcut pași importanți în a menține și a dezvolta un climat de toleranță și înțelegere multiculturală, precum și în a crea un cadru legislativ și instituțional care să răspundă nevoilor de protecție și dezvoltare a drepturilor minorităților existente aici. Persoanele aparținând minorităților naționale se bucură, pe lângă drepturile universale ale omului, protejate de Constituția României și de drepturi speciale, cu scopul de a menține identitatea grupului minoritar, cel puțin la nivel cultural, lingvistic și religios. Normele care asigură egalitatea tuturor cetățenilor în fața legii și interzic discriminarea la orice nivel nu sunt suficiente pentru a asigura egalitatea acestor grupuri. Noua legislație s-a axat pe dezvoltarea criteriilor în domeniul nediscriminării, a folosirii limbii materne în sfera publică și în educație, reprezentarea politică a minorităților atât la nivel central, cât și local. Măsurile de implementare a legislației au fost deseori insuficiente, resursele financiare jucând un rol important în neatingerea scopului, iar stereotipurile existente la nivelul societății sunt în continuare o provocare pentru societatea românească.

Bibliografie

1. Bărbulescu, M., Istoria României, 2004, București, Editura Enciclopedică
2. Diaconu, I., Minoritățile în mileniul al treilea , între globalism și spirit național, 1993, București, Institutul Cultural Român

A *abordarea* **conflictelor din mediul școlar la orele de dirigiență. Model de proiect didactic**

Prof. Radu Emilia

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”- Râmnicu Vâlcea

Școala: Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”

Disciplina: Consiliere școlară

Prof. diriginte: Radu Emilia

Clasa: a VIII- a

Tema: Conflictelor: caracteristici, surse, modalități de prevenire

Durata: 1 oră

Data:

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Să conștientizeze posibilitatea apariției conflictelor în mediul școlar și să identifice modalitățile de gestionare și prevenire a acestora.

Competențe generale:

Relaționarea armonioasă cu ceilalți în contexte școlare și extrașcolare

Competențe specifice:

Negocierea conflictelor prin tehnici de comunicare adecvate.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE :

Să identifice nevoia respectării normelor/ regulilor de conduită școlară.

Să recunoască necesitatea apartenenței la grupul clasei .

Să reflecteze la necesitatea stabilirii de relații pozitive între indivizii care formează grupul.

Strategie didactică :

Metode și procedee: conversația, explicația, observația, dialogul, aplicații prin receptia succesivă „ Spune tu/ spune și tu!”.

Materiale didactice: Manualul, coli , culori.

Forme de organizare: frontală, individual, pe grupe

Scenariu didactic

1. Moment organizatoric.

Salutul adresat clasei.

Notarea absențelor.

Scurtă analiză a situației școlare și a frecvenței elevilor, pe baza datelor din catalog.

2. Captarea atenției: Elevii sunt invitați să completeze oral, următoarele propoziții lacunare:

Când cineva se poartă frumos cu mine, eu.....

Când cineva mă nedreptățește, u.....

Când cineva se poartă urât cu mine, eu.....

Când cineva vorbește urât cu mine, eu.....

3.: Anunțarea temei : Conflictelor: caracteristici, surse, modalități de prevenire

Î: Ce emoții și comportamente sunt asociate cu comportamentele pozitive ale celorlalți? (R: Bucurie, mulțumire, liniște, fericire etc respectiv înțelegere, armonie).

Î: Ce emoții și comportamente sunt asociate cu comportamentele negative ale celorlalți? (R: Tristețe, insatisfacție, neliniște, respectiv iritabilitate, tensiune, conflict).

5. Reactualizarea cunoștințelor

Î: Ce este un conflict? (R: Opoziție, dezacord, incompatibilitate între două sau mai multe părți. Ciocnire de interese, discuție contradictorie.).

Î: Din ce cauză apar conflictele? (R: Limbaj inadecvat. Interese diferite. Valorilor diferite. Percepții diferite.)

6. Dirijarea învățării:

Comportamentul uman este rezultatul unei nevoi, dorințe, convingeri. În mediul școlar distingem comportamente neadecvate minore și majore Comportamentele neadecvate majore perturbă procesul de învățământ și amenință siguranța fizică a elevilor. Conflictul interpersonal este procesul prin care o persoană sau un grup de persoane crează o

stare de tensiune.

Î: Cum sesizăm apariția unui conflict?

(R: Comportament negativ, agresiune verbală, ton ridicat ș. a.).

Conflictele pot fi reale, imaginare. Cauza unui conflict poate fi legată de scopuri, obiective, aspirații, așteptări neconfirmate, prejudecăți, competiție.

Î: Ce forme poate să îmbrace un conflict?

(R: Dezacord, discuție violentă, confruntare, dispute, ceartă ș.a.)

Daniel Saphiro asociază conflictul cu un copac în care:

Solul este mediul social

Rădăcina sunt cauzele

Tulpina sunt părțile implicate

Florile sunt emoțiile pozitive și cele negative ale celor implicați

Frunzele sunt acțiunile celor implicați

Fructul este soluția „de rezolvat”

Competiția exacerbată, dar și intoleranța sunt surse declanșatoare de conflicte între elevi, între profesori și elevi, între părinți și elevi, dar și între părinți și profesori.

7. Obținerea performanței:

Elevii sunt grupați câte 6 și invitați să se gândească la un conflict petrecu în clasă și să-1 reprezinte sub forma copacului propus de Saphiro.

8. Asigurarea retenției și a transferului

Conflictele pot fi evitate prin ascultare, receptarea părerilor emise de către ceilalți, identificarea factorilor care le generează, arbitraj (implicarea unei personae neutre), printr-o atitudine politicoasă.

9. Evaluarea activității : Câte un elev desemnat al fiecărei grupe va prezenta desenul copacului în care este reprezentat conflictul ales.

10. Încheierea activității: Se fac aprecieri generale și se trag concluzii.

Profesorul ca formator al personalității elevilor

Prof. Ioana Lidia Paula

Colegiul Economic, Râmnicu Vâlcea

Pentru a genera oportunități de calitate în educație avem nevoie de resurse pentru coordonarea și organizarea activităților. Ca inițiatori de activități educative trebuie să stimulăm, să dezvoltăm și să încurajăm elevii. Avem în fața noastră, indiferent că se întâmplă fizic sau virtual, perechi de ochi și urechi, minți și suflete îndreptate cu încredere spre noi. Avem rolul de a modela aceste minți, să le formăm gândirea, să le aranjăm gândirea și să îi învățăm cum să gândească. Pentru ca acestea să fie posibile avem nevoie de răbdare, dăruire, inteligență, știință, dar și de stare de bine.

Avem nevoie să creăm un raport bilateral de stare de bine, atât pentru profesor, cât și pentru elevi. Devenind personaje active în scenariile didactice elevii vor participa la propria creștere a stimei de sine. Învățând lecția empatiei vom transmite corect informațiile celor cu care interacționăm, motivându-i intrinsec în demersurile lor, deoarece este foarte important ca elevii să creadă în ceea ce fac. Adaptarea la mediul online este un proces cu care s-au confruntat atât profesorii, cât și elevii, stârnind emoții și temeri de ambele părți. La baza tuturor relațiilor benefice se află empatia – capacitatea de a pătrunde în experiența celuilalt și de a-i înțelege și simți bucuriile, supărările, exaltările, și durerile.

Empatia apare în relațiile interpersonale și poate fi în plan afectiv, pentru că înțelegem ce simte celălalt, dar și în plan cognitiv, pentru că reușim să dăm un sens respectivelor emoții. Empatia devine baza strategiei necesare unei bune comunicări interpersonale, chiar dacă realizată cu, sau fără intenția omului. În același timp, tot empatia este cea care ne ajută să vedem și să recunoaștem nedreptățile comise celorlalți și să câștigăm determinarea de a lua atitudine împotriva acestor nedreptăți. Școala devine, astfel, mai flexibilă, copiii îi depășesc granițele fizice pentru a-și derula activitățile. Pandemia ne-a luat pe nepregătite, poate, în cele mai frumoase momente ale vieții noastre.

Atunci când credeam că le avem pe toate, le

facem pe toate, că nimic nu ne mai poate deranja zona de confort și, că vom ajunge fericiți până la adânci bătrâneți. Dar neprevăzutul s-a produs cu o viteză inimaginabilă. Dar, din fericire, am reușit să reluăm ceea ce înseamnă empatie, „chimie” interpersonală, chiar și de la distanță.

Suntem în momentele când trebuie să ne reinventăm, poate să devenim oameni „noi”. Pandemia și tehnologia sunt „mână în mână” și ne pun la încercare competențele, abilitățile, valorile, dar și tot ce este legat de psihicul uman. Vom învăța să trăim altfel, să adoptăm un alt mod de viață, în era tehnologiei și a vitezei, când omul face un pas în spate pentru a da loc automatizării. Dar să privim și partea pozitivă, când suntem puși să găsim soluții pentru toate aceste transformări, să regândim traiul uman în alte condiții decât cele cunoscute, să nu ne ferim de nou și să dăm naștere unor acțiuni ce ne vor ajuta să găsim drumul pe care este bine să îl urmăm. Aceasta este perioada în care suntem implicați toți, fără numărul ce indică vârsta, unii cu mai multă experiență de viață, alții cu mai puțină.

A fi profesor este o meserie extrem de dificilă. Însă o alegem pentru că pe lângă studii și diplome, deținem o pasiune fără margini, o pasiune care formează oameni, în adevăratul sens al cuvântului. Suntem așa pentru că știm să fim actori în sala de clasă, pentru că trebuie să transmitem elevilor emoția și dorința de a afla mai multe despre un anumit conținut. Stimulăm curiozitatea, dorința de cunoaștere și menținem interesul elevilor de a trăi bucuria descoperirilor personale. Suntem conștienți că o motivație crescută în învățare influențează în mod direct rezultatele educaționale și performanța elevilor.

Cel mai important factor care determină calitatea educației pe care o primește un copil este calitatea dascălului său. Pe lângă cunoștințele largi pe care trebuie să le dețină, un dascăl excepțional este empatic, grijuliu și cu pasiune pentru educație, cunoaște bine disciplina dar și tehnicile de gestionare a clasei.

Haideți să ne îndreptăm atenția către copii, și să auzim câteva păreri ale elevilor, despre ce înseamnă pentru ei un bun profesor.

- „Un profesor bun știe să explice și nu ne ceartă chiar dacă mai greșim.”
- ”Un profesor bun ne ascultă părerile tuturor.”
- „Profesorul bun este acela pregătit și organizat, care vine devreme la școală și

abia așteaptă să ne învețe ceea ce știe el.”

- „Un profesor bun este acela care nu are lecții monotone, pentru că știe să mențină elevii motivați și să ofere mici recompense.”
- „Un profesor bun știe să utilizeze noile tehnologii și în felul acesta învățarea e relaxantă și distractivă.”

În concluzie este foarte importantă dezvoltarea mentală a copiilor și nu este recomandat să lucrăm după șabloane fixate de examene. La finalul școlii un elev care a învățat temeinic trebuie să fie capabil să aplice noțiunile în diverse domenii de activitate și să reușească să se adapteze/plieze pe orice tip de sarcină pe care o are de realizat în viața cotidiană. Starea de bine a profesorului vine din starea de bine a elevilor săi.

Bibliografie

1. Moraru, M. G. (2019). ȘCOALA CA ORGANIZAȚIE CARE ÎNVAȚĂ. CLIMATUL ȘCOLAR ÎN SOCIETATEA DIGITALIZATĂ. Revista de Pedagogie,
2. Vlădescu, I. (2007). Relația profesor–elev, relație de simpatie și empatie. Studia Universitatis (Seria Științe ale Educației).

Organizarea intelectuală a unei biblioteci pentru copii

Bibl. Georgeta Puranu
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Lectura copiilor

Constituirea colecțiilor dedicate copiilor este un subiect dificil căci ridică multe întrebări: care sunt criteriile de selecție?, care este publicul țintă? pentru ce vârstă sunt constituite colecțiile? cu ce nivel de lectură se confruntă bibliotecarii? car-tea trebuie să fie educativă? doar cartea este prezentă într-o bibliotecă pentru copii?, cum să îl ajutăm pe copil să devină un cititor autonom?.

Voi începe prin a răspunde la cel din urmă

semn de întrebare – cum putem să îi ajutăm pe copii să devină cititori autonomi.

Pe de o parte copiii consideră biblioteca că pe un teritoriu familial, se simt în largul lor. Dar această familiaritate nu induce o înțelegere a clasificării, care singură să îi restituie autonomia. Deci, există o antinomie între familiaritatea unui teritoriu și absența unei stăpâniri a ordinii dintr-o bibliotecă. Pe de altă parte, este subliniată importanța atitudinii mamei.¹⁹ Ele își învață copiii regulile de supraviețuire într-o bibliotecă (să nu alerge, să nu sară, să nu țipe etc.). Ele îi învață să respecte obiectele (să nu le arunce, să nu le calce în picioare, să nu rupă cărțile etc.). Ele îi învață reguli rudimentare legate de bibliotecă, că de exemplu, să restituie cărțile la timp, sau să pună cartea de unde au luat-o. Dar această prezență este ambient-tală, adică mamele sunt de partea disciplinei într-o bibliotecă, pe când copiii sunt de partea scormoneli și a cotrobăirii într-o bibliotecă. Toate acestea alcătuiesc lumea cărții, o lume de obligații și de constrângeri, fără să fie ucenicie și împărțire de gusturi.

Cum învățăm să citim? Există trei concepții legate de practica învățării citirii: calea funcționalistă, calea constructivistă și calea socio-constructivistă.

Pentru a rezuma, se poate spune că prima concepție, suficient de obiectivă, deși discutabil de eficientă pune în mișcare unele procedee pedagogice vechi ce urmăresc să creeze deprinderi, prin cicluri de învățare – verificare – consolidare. Concepția constructivistă ia în considerație mai mult subiectul și comportamentul acestuia, dar aplicațiile pedagogice rămân problematice. În sfârșit ultima concepție, cea apărută în ultimii ani, utilizează o psihologie centrată pe interacțiunea subiectului cu contextul social și alege metode didactice adaptate.

Actul lecturii prezintă trei condiții²⁰:

- *vouloir lire* (a vrea să citească) – care implică intenția de lectură;
- *pouvoir lire* (a putea să citească) – care presupune o cunoaștere a lumii scrisului, a producțiilor sale și

19 Anne-Marie, Bertrand *Les bibliothèques pour la jeunesse et leurs publics*, în Bulletin des bibliothèques de France, an 47, nr. 5, p. 96.

20 Olivier, Chourrot *Lectures adolescentes*, în Bulletin des bibliothèques de France, an 1999, nr. 3, p. 96.

a legăturilor sale;

- *savoir lire* (a ști să citească) – care mobilizează competențele cititorului: ce prezintă textul?, ce se înțelege din text?, cum sunt prezentate informațiile de către text?

Animatorul cercului de lectură este atent, în mod particular, la cea de a treia condiție; el trebuie să pună preț pe deșcolarizarea lecturii, în scopul de a desprinde persoanele din raporturile obișnuite de dominație culturală și de a le ajuta să capete încredere în ele însele. Atunci lectura devine o practică aparte și experimentală pentru care fiecare, indiferent de situația sa, este *un expert virtuel*²¹. Animatorul cercului de lectură nu trebuie să omită faptul că adolescentul, încă copil sau aproape adult, are nevoie de repere și mai ales de libertate.

Corul cititorilor este un tip de animație culturală adresată unui public care are dificultăți legate de lectură, adulți uneori analfabeți, sau falși analfabeți. Ei își aleg o carte, caută un text, cu care să fie cu toții de acord. O primă lectură este urmată de o perioadă de memorare; partea aleasă de fiecare din text este citită și apoi grupul îl scrie.

Această muncă a avut ca rezultat revalorizarea individului adesea subapreciat și să îi permită acestuia cucerirea cuvântului și o altă privire asupra lumii. *Corul cititorilor* a devenit astfel un mijloc concret pentru a restaura anumite idei fundamentale despre fraternitate, creând și prezervând relația intimă a fiecăruia cu lectura.

Lectura rămâne pentru încă odată un act de libertate intimă și o miză socială: deschiderea asupra sinelui și asupra lumii.

Colecțiile

Cartea/Documentul electronic

Într-adevăr, până în prezent, marea majoritate a activităților pedagogice centrate pe lectura scrierilor informative se sprijină pe documentul-hârtie. Dacă ne oprim să analizăm fișele de lucru realizate pentru a permite elevului să își dezvolte competențele lecturii, suntem surprinși de importanța pe care o au indicii de materializare care pun în scenă informația în documentul respectiv: culori, aranjarea paragrafelor, relația text-imagine etc. Atunci când se vorbește despre o lucrare complexă ca dicționarul, elevul pornește de la descoperirea obiectului carte, cu formatul său, structura sa internă.

21 *ibidem*, p.97.

Bineînțeles, regăsim în alte scrieri pedagogice, activități care îl pun pe elev în situația de a utiliza CD-uri, a căuta informații pe Internet. Dar, în cele mai multe cazuri, la drept vorbind, obiectivul mediatorului nu este dezvoltarea sau fixarea unei competențe de lectură. În cele din urmă, a citi un ecran vine de la sine, într-o lume în care comunicarea se face din ce în ce mai mult prin intermediul imaginii, în care i se atribuie fiecărui individ capacitatea de a își însuși informațiile, chiar dacă acestea sunt propuse în formă electronică. Oare Ministerul Educației nu ar trebui să se pregătească să implementeze micro-calculatoare în școli pentru a lupta împotriva analfabetismului, împotriva unui analfabetism tehnologic?

Nu depinde de specialiștii informației să îi învețe pe utilizatorii săi să citească. În schimb, le revine faptul de a îi ajuta să își dezvolte strategiile personale de lectură selectivă pentru a se apropia de informația dorită. Există unele întrebări, pe care ar trebui să le analizăm: mediatorii, pe care ne bazăm până astăzi, pot fi ei competenți în privința suporturilor noi ale informației? sau este atât de bine realizată informația în cadrul unui suport de tehnologie modernă astfel încât nu mai este nevoie de ajutorul unei persoane care să medieze relația dintre suport tehnologic modern și utilizator? Cititorul de text electronic trebuie mai degrabă să își dezvolte noi competențe de lectură? Și în ce măsură se poate interveni în acest proces de dezvoltarea a competențelor de lectură?

Scrierile electronice, mai degrabă atunci când se adresează tinerilor cititori, sunt deja multimedia, dacă conțin elemente de tip iconic²². Dar diferitele informații propuse cititorului sunt destinate pentru a fi citite fie în totalitate, fie parțial. Pe o pagină a unei lucrări documentare, ochiul cititorului se deplasează de la text la paratext, spre pictograme sau înapoi la text. Cititorul este acela care alege că atenția sa să se concentreze asupra unei părți din text sau unui cadru, în funcție de strategia de lectură. Unele studii inițiate de companii publice-tare au arătat că privirea umană se plimbă de la o parte la o altă parte a unui mesaj scripto-vizual, și astfel editorii de lucrări documentare s-au inspirat din aceste studii, pentru a lucra la noile puneri în pagină, propuse să favorizeze reperarea informației.

Într-un document electronic multimedia, se poate face cu totul altfel, căci o scriere expusă pe un

ecran de calculator este adesea asociată unei imagini și/sau unui sunet. Mesajele pot fi de prisos: un text este, de exemplu, prezentat pe ecran în forma sa textuală și citit simultan de către o voce anonimă. În loc de o juxtapunere de texte și paratexte prezentate într-un același obiect, avem de a face cu o informație globală, dar dis-parată la care avem acces prin una dintre regulile propuse.

Scrierea pe hârtie, încă de la invenția tiparului, a fost constrânsă de către dimensiunea paginii, dispunerea în coloane adaptate textului și nu imaginii, care nu era prezentă decât foarte puțin și avea funcția de ilustrație. Datorită ecranului, totul se inversează: conceput mai degrabă pentru imagine, acesta îi oferă primul loc imaginii și astfel textul devine un subtitlu sau un comentariu al imaginii.

În anumite enciclopedii, corpul imaginii și cel al textelor sunt separate, cititorul poate astfel să parcurgă un subiect unic vizualizând imagini, eventual însoțite de un comentariu sonor. Ne intersectăm cu un document imagine-sunet, care nu încearcă să scoată în relief aceste elemente, ci doar decât textul, care necesită să fie interpretat.

Ne gândim că nu ar fi nici o problemă pentru cititorul de astăzi pentru că el și-a însușit anumite tehnici de lectură a imaginii și a sunetului din relația cu televiziunea. Zapping-ul (butonarea telecomenzii) este un nou demers de apropiere a informației, în concordanță cu gândirea logică. Zapping-ul se înscrie într-un comportament de lectură selectiv utilă: nu se citește decât ceea ce are sens în raport cu problema inițială sau ceea ce se știe deja, se fac asocieri de idei care sunt înlocuite de către specificul suportului electronic cu crearea de legături.

Cititorul își modifică postura, are influență asupra autorului, care nu mai controlează progresarea în text, așa cum își propusese la început. La drept vorbind, mai este atunci textul autorului, pentru că, în final, cititorul își va țese propriul său text, reînnoind porțiuni de text alese pentru a ajunge la opera finală, a sa?

Totuși, acest mod de lectură anulează fragmentul lucrării prin transformări succesive și prin dezvoltări progresive și nu mai permite marcarea conexiunilor logice între elemente informației și nici măcar nu stabilește o ierarhie între acestea. Se înlocuiește o lectură secvențială cu una punctuală, care nu se mai efectuează începând cu indicii tradiționali ai hârtiei, că de exemplu, cuprinsul sau evidențierea tipografică, ci începând chiar cu conținutul însuși. Cititorul țesându-și propriu scenariu va putea stăpâni

22 Jean-François, Barbier-Bouvet *Lire la page comme une image*, în Bulletin des bibliothèques de France, an 1993, nr.43, p. 13.

întregul lanț pentru a depăși intriga, recreându-și structura necesară textului pentru a îi da sens frânturilor de informații.

În lucrările documentare pe hârtie, strategia de căutare a literaturii îl determină să treacă prin diferite indexuri și prin tabla de materii, într-o mișcare de du-te-vino continuă între cuvinte cheie și informația propriu-zisă din corpus. Dar răsfoi-rea îl conduce pe cititorul mai puțin experimentat astfel: privirea i se oprește la întâmplare asupra unui paragraf dintr-un text sau asupra unor imagini care îi vor capta atenția, iar așezarea textului îi va permite intrarea în corpusul respectiv.

Or organizarea informației în documentele electronice modifică în totalitate circulația în cadrul corpusului. Pe de o parte, pentru că funcționalitățile hypertext suprimă această trecere obligată de cuvintele cheie pentru a accede la nivelul dorit. Când se află în fața unei informații, cititorul poate cere afișarea unei informații complementare, care se va înscrie într-o fereastră pe ecran, care se va suprapune sau care se va afișa alături de cea pe care deja a citit-o. El poate de asemenea, printr-un simplu click să părăsească această informație pentru a intra în posesia unei alteia mult mai pertinentă. Este suficient că realizatorul documentului electronic să indexeze totalitatea elementelor semnificative din corpus, ceea ce se și întâmplă în majoritatea cazurilor. Pe de altă parte, pentru că răsfoirea, care permite o înaintare rapidă în interiorul corpusului, nu mai este posibilă. Textul pe ecran se citește pe măsură ce el se desfășoară, rândurile se afișează în josul paginii, urcând către partea superioară a paginii, până la dispariția lor. Rândurile se succed.

Lectura documentului electronic oferă prilejul unei rătăcirii, căci utilizatorul poate *hălădui* sau *hoinări dintr-un document într-altul; este mai puțin vorba de a citi pentru a găsi o informație pe care o caută sau pe care o descoperă*²³.

De asemenea relația fizică cu documentul se schimbă. Documentul pe hârtie este un obiect care oferă prin aspectul său exterior anumite indicații care declanșează ipoteze asupra conținutului său, asupra publicului cărui i se adresează. Dezvoltarea în volume sau caiete permite observarea drumului parcurs în informație, evaluarea cantității informațiilor extrase în raport cu cantitatea informațiilor disponibile. Dezvoltarea într-un corpus de informație

23 Patrick, Bazin *Vers une métalecture*, în Bulletin des biblio-thèques de France, 1996, nr. 1, p. 9

afișat pe ecran determină intrarea în joc a unei mânuiri de obiecte, dar nu aceea a documentului propriu-zis, ci aceea a interfeței, adică mouse-ul și tastatura care asigură medierea tehnică între cititor și text. Dacă sunt păstrate aceleași repere că pentru lectura unui document tipărit pe hârtie, cititorul poate încerca sentimentul înșelător că a citit tot ce era de citit și că, în consecință, dacă nu găsește ceea ce căuta, aceasta înseamnă că documentul nu conține informația respectivă. Or, nimic nu îi garantează că cercetarea documentului sau corpusului de informație a fost suficient de exhaustivă; ar trebui pentru a se asigura să aibă *harta* corpusului și să păstreze piste de cercetare urmate.

Editorii multimedia, care dezvoltă produse pe CD-ROM, fac eforturi în sensul explicitării și organizării informației. Informațiile care constituie ansamblul corpusului nu sunt organizate pentru a fi citite în continuu, dar sunt prelucrate în fișiere accesibile cititorului prin activarea unui buton. Acesta va naviga de la un text la un altul, de la o imagine fixă la una animată, la un sunet.

Dacă se observă evoluția acestor produse, rezultă că, dacă cele mai vechi produse multimedia sunt lipsite de lizibilitate în structura informației, cele mai recente acordă utilizatorului un avantaj, întoarcerea oricând la sumar și un fel de decupaj în capitole.

Cu toate acestea, există o mare diversitate în prezentarea informației documentelor pe CD-ROM, de la cea mai austeră la cea mai fantezistă sau artistică. Uniformizarea suportului nu antrenează și uniformizarea conținutului, iar cititorul trebuie să se elibereze de materialitatea documentului pentru a îl citi și să își construiască un traseu propriu.

Miza de astăzi pentru editor este să favorizeze noile practici de lectură, fără a sărăci conținutul informativ al documentului, reliefând elementele informației pe care le propune că prioritate cititorului, că și cum am face un zoom²⁴ unei imagini.

Miza pentru profesionistul informației este să învețe să aleagă documentele care se pretează de a fi fixate pe CD-ROM, cum se întâmplă și pentru lucrările pe hârtie. Criteriile de alegere se aplică în acest caz conținutului cât și prezentării sale și nicidecum calităților ergonomice.

Într-adevăr, se poate remarca faptul că realizarea paginilor WEB este standardizată practic

24 Focalizarea unui obiect, unei imagini, unui text cu ajutorul unei comenzi existente în programul, care permite utilizatorului vizualizarea.

de la pornire, într-un fel de acord. Legătura de tip hypertext este materializată într-o manieră uniformă, caracterul tipografic este adesea același, structura paginii se supune, de cele mai multe ori, unor reguli identice (informația la dreapta, sumarul site-ului într-o bandă la stânga). Deci, problemele lecturii sunt altele pentru că este vorba de data aceasta de a practica o judecată critică pe textul citit și nu de a accede și de a îl decodifica.

Într-o eră a informaticii, lectura devine indisolubilă scrierii. Cititorul nu mai are de a face cu un ansamblu de informație unitar care i se oferă, ci cu o diversitate de texte și imagini pe care le poate afișa după propria dorință și asupra cărora poate acționa. În consecință, implicarea cititorului în acțiunea sa de lectură trece printr-o intenție și prin formularea unei cereri. Aceasta se poate limita la un simplu click, dar de cele mai adesea un cuvânt, o frază, respectiv o ecuație de căutare. Utilizatorul este astfel, pe rând, cititor și scriptor, interacționând permanent cu un instrument pe care trebuie să știe să îl stăpânească minim.

Cititorul trebuie să identifice pe ecran ceea ce se raportează funcționalităților programului de navigare și ceea ce subliniază însuși corpusul informației.

El trebuie să identifice pictogramele sau butoanele care îi permit avansarea în lectura informațiilor sau revenirea la informația anterioară, dar și jonglarea cu modul de afișare a informației pe ecran (pagină întreagă, cu viniete etc.). Se exercită o lectură de tip acțiune.

Utilizatorul trebuie să stăpânească conceptele, indicii de structură, dar în aceeași măsură și principiile tehnice care îi permit să acționeze pe textele citite: să selecteze o parte sau tot textul, să îl printeze, să îl constituie într-un fișier care va putea fi accesat ulterior.

Dacă se adresează unui corpus de informație on-line, utilizatorul va trebui să adopte pe măsură postura de arhivist. Într-un spațiu virtual, în care circulă mesaje și informații instabile, el trebuie să utilizeze tehnici pentru stocarea și organizarea acestor informații, dacă dorește să fie regăsite pentru a fi utilizate din nou. În consecință, cititorul *electronic* este un cititor cu competențe multiple: să stăpânească limba, alfabetizarea informatică, abilități de informare.

A citi pentru a găsi informații necesită o proiectare; este vorba de a pune o problemă și de a rezolva. Înseamnă, deci, să emită ipoteze de conținut,

să mobilizeze cunoștințe despre diferite suporturi ale informațiilor care sunt susceptibile să îl îndrume pe utilizator. Adică să aibă o atitudine reflexivă asupra strategiei de căutare, pentru a controla, pentru a îi da sens și să desprindă din experiența specifică un principiu general reinvestirii într-o situație nouă.

Mediatorii pot ajuta utilizatorul la diferite nivele. În primul rând, favorizând explicitarea unui proiect, care nu este nou, dar care are un alt sens astăzi. Continuând să dezvolte utilizatorului nu doar stăpânirea instrumentelor tehnice care evoluează în permanență, ci și cunoașterea lumii informației și a regulilor sale. Și, nu în ultimul rând, permițându-i utilizatorului să încheie strategia de căutare adoptată de acesta, să trieze punctele forte și pe cele slabe, să evalueze reacția sistemului, să cerceteze originea eșecului sau a insatisfacției.

Jean-François Bargeta a afirmat importanța mediatecelor în cadrul spitalelor: *spațiu de liberă alegere și de întâlnire în care bolnavul își poate regăsi continuitatea și capacitatea de a stabili legături cu lumea.*²⁵

Se inventează o nouă manieră de a citi, deloc lineară și progresivă, ci fragmentată și pluridimensională: lectura zapping, influențată de modurile apropiate televiziunii, lectura hypertext venită pe filiera utilizării CD-ROM și a Internetului. Se pare că lectura părăsește planul pentru a se desfășura în spațiul unor configurații inedite.

Această eră a Internetului, a interconexiunii și a interacțiunii a antrenat evident noi perspective. Pentru unii, fiecare individ va avea acces, de acum înainte, la o bibliotecă universală și astfel asistăm la o democratizare a erudiției. Pentru alții, această democratizare nu este decât o amăgire, biblioteca universală – așa cum și-a imaginat-o Borges în *Biblioteca Babel* -va rămâne întotdeauna virtuală, iar moartea cărții de hârtie, în-locuită de e-books, se întrezărește la orizont.

Pentru calomniatorii Internetului, definiția lecturii bine făcute este protejată pe mai multe fronturi: este vorba de evaluarea suportului, distingând hârtia de cristalele lichide. Ierarhia se stabilește în aceeași măsură în modurile de a citi: lectura liniară, producătoare de cunoștințe sau navigarea fără frontiere între text și hypertext, în care riști să te pierzi sau să acumulezi decât informații incoerente. Am

25 Jean-François, Barget *Une nouvelle image pour les média-thèques de l'assistance publique-hôpitaux de Paris*, în *Bulletin des bibliothèques de France*, 1999, nr. 3, p. 102.

putea să ne imaginăm o ierarhie bazată pe publicul cititor (chiar și practica Internetului permite o astfel de clasificare) care îi separă pe literații *tradiționali*, emițătorii de cunoștințe clasice de reprezentanții unei culturi științifice și informatice.²⁶

Conform acestei scheme, putem distinge chiar și genurile citite: hibridul scrierii și a pictogra-melor, care șterge nivelele limbii tradiționale și frontierele între limba vorbită și cea scrisă, scrierea spontană și cea rapidă, în care se pierd formulele de politețe și grijele ortografice în folosul abrevierilor și invențiilor lexicale în scopul de a câștiga timp în aceste scrieri de urgență, dar în egală măsură de a elabora un cod specific pentru inițiați.²⁷

Jucăria

Joaca este pentru un copil ca un job pentru noi: o activitate respectabilă, serioasă, care îl ajută să crească, în care se implică total. El învață să stăpânească noi gesturi și noi capacități. Dar este, de asemenea, o activitate plăcută, o ocazie de amuzament, la care se participă în funcție de preferințe. Pentru micuți, totul este sinonim: a se juca, a experimenta, a munci, a visa, a descoperi, a învăța (acesta nu este un motiv pentru a transforma jocul micuțului într-un mod de învățare/instruire).

Se poate spune că jocul și jucăriile sunt indisolubil legate, chiar dacă pot exista unul fără altul. Anumite jocuri nu au nevoie de nici un suport material, ca de exemplu jocurile de ghicitori, leapșa pe cocoțate, numărătoarea, alergatul, gâdilatul. Alte jocuri se bazează pe un material care nu poate fi calificat drept jucărie pentru că nu a fost conceput cu acest scop – capa-cele de cratiță, calculatorul, trestia care se împletește, cearceafurile cu care facem corturi, pantofii cu toc ai mamei și câinele vecinului. Invers, anumite jucării sunt concepute pentru a fi expuse sau colecționate, nu ca să se joace cineva cu ele. Este cazul soldățeilor de plumb sau al păpușilor folclorice.

Atunci, ce este jucăria? Prin definiție, este un obiect care solicită și împinge la joc și îl stimulează. Jucăria nu are o altă finalitate decât aceasta. Jucăriile sunt instrumente ale dezvoltării. Jucăriile propuse pentru un copil de la naștere până la 3 ani sunt aproape toate obiecte vii colorate și atrăgătoare.

26 Anne-Marie Jeay, *Les messageries télématiques: une communication paradoxale*, Paris, Eyrolles, 1991, p.73.

27 Jacques, Anis *L'écrit des conversations électroniques dans l'Internet*, în *Le Français aujourd'hui*, 2000, nr. 129, p. 67.

Ele dau naștere în copii la dorința de a le manipula. Uneori, jucăriile au o utilizare destul de complexă sau oferă mai multe niveluri de utilizare, astfel încât pun copilului probleme pe care acesta se chinuie să le rezolve, ascuțindu-și în felul acesta capacitățile. În plus, jucăriile sunt proprie-tatea copilului și sunt la dispoziția sa atunci când dorește.

Jucăriile nu sunt, deci, numai un atu suplimentar în mediul ambiant al unui copilăș. Ele sunt, cu adevărat, o unealtă indispensabilă în dezvoltarea sa armonioasă pe plan fizic, mental, senzorial și afectiv. Este, oare, acest lucru valabil numai pentru copiii de la oraș? Un copil care trăiește la țară, încon-jurat de prieteni, animale, natură, are mai puțină nevoie de jucării? Nu este sigur, chiar dacă acest copil găsește în mod efectiv în mediul sau înconjurător mai multe elemente care să îi favorizeze jocurile și să îi dezvolte imaginația. Ceea ce este sigur, în schimb, este că jucăriile bune (*naturale* sau confecționa-te) trebuie să permită schimburi și că anumite moduri de viață le favorizează mai mult decât altele.

Jucăriile micuților sunt înainte de toate pentru a fi învățate, manipulate și morfolite. Dar după ce copilul trece de câte-va luni, jucăriile se specializează. Fiecare categorie de jucării caută să solicite o componentă a dezvoltării copilului sau alta. Jucăriile de imitare sunt desigur cele mai potrivite: fã ca tata sau fã ca mama, ca doctorul sau ca vânzătoarea, sunt printre cele mai frecvente jocuri de la vârsta de 2 ani. Aici se raportează și telefonul, camionul, păpușa, etc. dar cum aceste jucării aparțin de asemenea unor altor categorii (jucării cu motor sau afective) se înțelege că aceste categorii se amestecă între ele câte puțin și sunt mai puțin tranșante decât par.

Este deosebit de important să se cunoască diferite tipuri de jucării. Este de dorit ca un copil să aibă jucării din fiecare categorie a căror cantitate respectivă să varieze în funcție de gusturile și interesul copilului. El ar putea astfel să își dezvolte cel mai bine toate aspectele temperamentului său.

Jucării care dezvoltă motricitatea (mișcarea) - Jucăriile din această categorie îl ajută pe copil să se servească într-o manieră armonioasă de corpul său. Unele vizează motricitatea fină, adică ușurința de a se servi de mâinile sale. Sunt cele care incită copilul la manipulare, orientare, îngrămă-dire, de a se ține corect, de a trece jucăria dintr-o mână în alta. Altele vizează motricitatea globală, adică ele incită copilul să folosească întregul său corp într-o mișcare. Își va dezvolta atunci coordonarea gestului și a echilibrului.

El învață să se servească mai bine de corpul sau și să își stăpânească gesturile. Câteva exemple de jucării cu dominantă motrică: tricicleta, mingii, balon, cerc, coarda, popice, structurile jocurilor din exterior (toboganul, balansoarul), jocurile de încastrare și manipulare.

Jucăriile care dezvoltă creativitatea și imaginația - A crea înseamnă a concepe, a învăța, a pune noul acolo unde nu există. Toate jucăriile (acelea care sunt bune) ar trebui să permită copilului să își exprime creativitatea. Copilul adoră să pună împreună elementele care nu au fost prevăzute pentru aceasta, să scoată din funcție obiecte și să inventeze moduri noi de a se servi de aceasta. Nu îi lipsește niciodată imaginația pentru a își crea o lume nouă. Copilul știe să împodobească cu imaginația sa personală, cea mai banală jucărie și să facă un pretext din ea pentru orice fel de scenariu. Anumite jucării favorizează în mod specific această imaginație a copilului prin aceea că de și nu sunt nimic prin ele însele pot totuși să solicite acțiunea copilului. Acestea sunt toate jucăriile cu funcție artistică. Dar este evident că o păpușă simplă, de exemplu, este de asemenea o jucărie care suscită creativitatea și imaginația. Exemple de jucării cu dominantă creatoare: creioane de ceara sau de colorat, markere, culori, foi mari de hârtie sau tablou mare, plastilină, instrumente muzicale, marionete, jocuri de construcție sau jocuri din bucăți care se assemblează.

Jucării care dezvoltă afectivitatea - Aceste jucării permit copilului să își exprime afecțiunea, tandrețea și de asemenea uneori agresivitatea. Pentru că el poate în mod liber să trăiască sentimentele sale cu o jucărie care nu ține ranchiuna, în mod progresiv copilul se înțelege mai bine pe sine și își găsește echilibrul. El se desprinde din trăirile sale pentru a se interesa de acestea și le rejoacă cu ceilalți. Jucăriile afective sunt cele cu care copilul va crea legăturile cele mai durabile și mai privi-legiate. Esențialul jucăriilor afective este reprezentat de către păpuși, figurine și animale de pluș.

Jucăriile care dezvoltă imitația - imaginația este procesul esențial prin care copilul se apropie și înțelege lumea care îl înconjoară. Foarte tânăr, el pare că vorbește la telefon, o imită pe mama sa hrănindu-și păpușa sau se joacă de-a doctorul care face injecții. Copilul reia cu jucăria ceea ce i s-a întâmplat în viața reală și se joacă cât îi este necesar. Aceasta îi permite pe de-o parte de a se apropia de comportamentele noi și de a își lua în considerație anumite angoase sau experiențe dezagreabile din viața sa. Exemple de jucării care au dominantă imitația: păpușile și

toate accesoriile lor (casa, îmbrăcăminte, materiale, mașini, câinele de joacă etc), micile subiecte în mediul lor, deghizări, tot ceea ce permite să îl facă să semene cu altcineva. Jocul de-a cumpărăturile, de-a doctorul, de-a activități menajere, garajul și circuitul auto, ferma cu animalele sale.

Jocurile care dezvoltă capacitatea senzorială și intelectuală - evident este cazul tuturor jucăriilor, pentru că ele permit jocul care este el însuși indispensabil dezvoltării intelectuale a copilului. Inteligența celui mic este mai întâi de toate o inteligență senzorială, motrice, afectivă. Prin manipulare, încercare și asamblare copilul descoperă să își exercite capacitățile mentale. Anumite jocuri sunt în mod special concepute pentru a antrena copilul să descopere, să clasifice, să memoreze, să raționeze, să assembleze, să reflecte, să aplice o rațiune logică, toate marile funcții care stau la baza operațiilor mentale care în mod progresiv se așază în ordine. Exemple de jucării cu dominantă intelectuală: jocurile de asamblare, încastrare, construcție, jocurile de clasare, de ordonare, jocurile puzzle, jocurile de loto mari sau domino, jucăriile care te trezesc sau care se manipulează. Cu privire la jucăriile numite de trezire sau de învățare este important să precizăm un lucru, jocul este ocazia pentru copil pe care noi am subliniat-o de a învăța să cunoască lumea care îl înconjoară. în mod egal să învețe să se cunoască el însuși evoluând în ritm propriu. Cuvântul *a învăța* se pretează la ambiguitate deoarece pentru copil nu există diferența între a se juca și a se dezvolta, a se juca și a învăța, a învăța și a manipula, a învăța cum merge *asta*, a învăța să facă precum mama și tata etc. Dar atenție: jocul de-a lungul competențelor minunate pe care le relevă copilul nu trebuie să fie recuperat de adult pentru a deveni un pretext de a îl antrena sau a îl învăța. Jocul și jucăria servesc pentru a se juca, asta este tot. Copilul trebuie să se poată juca din plăcere, chiar dacă această plăcere i se impune prin efort. Copilul se va lăsa pradă realităților învățate pentru că mai multe capacități înseamnă mai multe jocuri posibile, de unde și avantajul plăcerii. Copii învață foarte bine când sunt lăsați să o facă cu mai puțin material necesar la dispoziție, și cu cât dispun de o latură afectivă.

Anumite jucării, acestea fiind cele mai numeroase, servesc pentru a se juca în maniera prevăzută de fabricant. Altele servesc numai pentru decor. Copilul poate manipula mai mult sau mai puțin obiectul, însă este fericit să îl aibă în camera și să îl privească. Anumite păpuși frumoase de colecție sau

jucării fragile pot face parte din această categorie. Dar în mod egal, mobilele, care se mișcă cu ajutorul curenților de aer, pot fascina la fel de mult micuții.

Alte jucării se colecționează. Copilul se joacă cu figurinele sale, dar este foarte fericit să le aibă pe toate aproape. El le aranjează le schimbă una cu alta, le aliniază etc. La copii cei mai mici, părinții sunt cei care stau la originea colecțiilor. Apoi repede copiii iau colecțiile în sarcina lor, desigur sub influența școlii. Apoi este vorba și despre anumite jucării care au ca funcție esențială aceea de a fi posedate de copil. Jucăriile sunt proprietatea copilului și ele sunt singurele care trebuie să fie așa.

Reperarea posesiunilor sale și apărarea lor este pentru un copil maniera sa de a își afirma existența și identitatea. Jucăria înainte de a permite jocul este un semn. Semnul puterii (*Am ceea ce alții nu au, e a mea*). Are o valoare de schimb care apare în anii de școală. Pentru toate aceste considerente, jucăria are o valoare socială care nu trebuie subestimată. Folosirea pe care copilul o va da jucăriei este de asemenea maniera în care aceasta își va găsi sfârșitul.

Toate jucăriile au vocația de fi date într-o zi la rebut cu mai multă sau mai puțină tristețe sau considerație.

Organizarea/Personalul

Prin organizarea unei biblioteci pentru copii, se înțelege o gândire asupra funcțiilor ei, dar ținând cont de specificul utilizatorilor – adaptări la vârsta acestora.

O bibliotecă pentru copii trebuie concepută în sistemul accesului direct la colecții. Căile de informație asupra colecției (cataloge, etichete) trebuie să fie dublate de indicatori vizuali (simboluri) și de asistența personalului.

Spațiul trebuie să fie adecvat, adică el trebuie să fie destinat produselor diferite de lectură – de la lectura în grup, lectura interactivă, lectura ca *joc* la lectura de tip *școlar* care pre-supune studiul la masă și care este achiziționată târziu.

Catalogele și sistemele automatizate de regăsire a informației au o funcție educativă, nu atât ca să se regăsească informația dorită, pe care ar putea să i-o dea bibliotecarul, ci ca să învețe să caute informația cea mai pertinentă pentru el.

Colecția trebuie să îndeplinească un raport între funcția ludică și nevoia de educație a copilului, de aceea este necesară adaptarea de documente, dar și selecția acestora. Biblioteca pentru copii îi orientează pe părinți în alegerea documentelor adecvate, corespunzătoare copiilor lor: ce benzi desenate nu

promovează violența? ce CD cu muzică nu instigă la consumul de alcool sau de droguri? ce jocuri pe calculator sunt indicate pentru vârsta X?. Biblioteca pentru copii poate oferi soluții fundamentale în unele zonele încă nereglementate sau care sunt încă în discuție, cum ar fi influențele negative sau pozitive a consumului de filme, muzică, jocuri electronice. Ea suplinește într-un fel funcția parentală, oferind copilului documente alter-native care să nu îi creeze senzația lipsei sau din contră tentația fructului oprit.

Pentru a evita consumul de informații dăunătoare copiiilor, prin intermediul Internetului, bibliotecile le asigură acestora un acces filtrat. Părinții din alte țări apelează din ce în ce mai mult la abonamente care facilitează accesul la Internet supravegheat, ceea ce tehnic la domiciliu sa la un Internet café este aproape imposibil.

Rolul personalului este mult mai important decât s-ar crede; el pornește de la responsabilitatea pentru realizarea unei achiziții adecvate de documente până la realizarea animației culturale. Toate acestea presupun o asistență intelectuală și pedagogică din partea personalului, dar și o disponibilitate mai largă de la prezență fizică la disponibilitatea psihologică.

Rolul bibliotecarului este de a pune firesc în relație copilul și mai ales adolescentul cu activități și cu produse pe care fie nu le cunoaște, dacă acesta provine dintr-un mediu *defavorizat*, adică nu a avut posibilitatea de a intra în contact cu vreo carte, fie tinde să le refuze ca venind din partea lumii constrângătoare a adulților (sarcini școlare, reguli impuse de către adulți: *nu ai voie să faci asta pentru că nu este bine...*).

Bibliotecarul știe să le combine ingenios și inteligent cu alte produse – de exemplu informațiile intelectuale pe suport electronic pot fi integrate în cadrul unor activități de animație culturală (concursuri de desen de personaje din cărțile citite). Astfel cititul devine o activitate interactivă și complexă, prin care copilul integrează lectura într-un schimb cu alte persoane (bibliotecari, alți copii).

În tot acest context este implicat și rolul educativ al bibliotecarului. Acesta îl deprinde pe copil cu o anumită disciplină intelectuală, într-un fel îi formează comportamentul intelectual. Se poate spune că nu există intermediere neutră, ci doar intermediere educativă.

Prezența specialistului ca reprezentat al bibliotecii pentru copii se face simțită în toate serviciile instituției, pornind de la sistemul de clasificare și până la comunicarea documentelor, de

Paralela între auditul intern și auditul extern

la achiziția documentelor până la deselecția acestora. Sistemul de clasificare pornește de la preluarea unui sistem *clasic* (Dewey, CZU) la adaptarea în zonele pentru copii mici, adică pe tipuri de documente (carte de colorat, povești).

Fiecare funcție biblioteconomică are specificul ei atunci când este vorba de o bibliotecă pentru copii. De exemplu achiziția de documente se realizează în funcție de un criteriu bine definit și anume cel al vârstei utilizatorilor. Serviciul de deselecție, într-o astfel de bibliotecă se va ghida după uzura morală a documentului, dar în principal după cea fizică. O carte *ruptă* nu mai este atractivă.

Cum își văd bibliotecarii publicul tânăr? Cititorii foarte mici rămân într-un con de umbră, iar de adolescenți, uneori, bibliotecarii se simt jenați. Cei de 5-12 sunt un public relativ ușor de manipulat, adică trebuie doar să îi provoci. De la 12 ani până când devin adolescenți, ei dispar și bibliotecarul nu poate face mare lucru să îi rețină. Cât despre adolescenți, pe aceștia trebuie să îi coordonezi. Ei sosesc în grupuri la bibliotecă, se folosesc de bibliotecă pentru activitățile școlare, este greu să lucrezi cu școlile sau liceele din care provin adolescenții utilizatori. În permanență, bibliotecarii trebuie să găsească forme de animație adaptate nevoilor și cerințelor acestora.

Cum se văd ei înșiși, bibliotecarii care lucrează cu publicul tânăr? Acești bibliotecari sunt adevărate „locomotive”²⁸. Practicile animației culturale, primirea grupelor de utilizatori, parteneriatele, munca creativă sunt cunoștințe capitale pentru acești bibliotecari. Ei trebuie să cugete pro-fund asupra alegerii cărților potrivite, asupra raportului text-imagini, asupra primirii tinerilor, asupra responsabilităților față de cei foarte mici și chiar față de cei mai mari.

Ec. Varinia Dumitrana
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Introducere

Cuvântul de origine latină, *audit*, provine de la *auditus*, care înseamnă a asculta, a *audia*. Auditul este verificarea profesională a unei informații sau situații în scopul exprimării unei opinii argumentate pe baza raportării la un standard de calitate. (Sabou F., 2007)

Auditul, în general, este un proces sistematic de obținere și evaluare în mod obiectiv a unor informații sau afirmații în vederea aprecierii gradului lor de conformitate cu criteriile prestabilite, precum și de comunicare a rezultatelor către utilizatorii interesați. Obiectivul oricărui tip de audit îl constituie îmbunătățirea utilizării informației. (Tiron A. & Popa I., 2010)

În accepțiunea actuală, generalizarea utilizării termenului „audit” este legată de dezvoltarea societăților comerciale din secolul al XIX-lea, când a avut loc o delimitare a competențelor și responsabilităților managerilor (directorilor executivi) de cea a proprietăților (acționarilor și asociaților). În această perioadă conducerea afacerilor și gestionarea patrimoniului societăților comerciale este tot mai mult preluată de către acești manageri. În urma acestor evoluții proprietarii au simțit nevoia să cunoască modul în care managerii și alte persoane cu funcții de conducere gestionează afacerile încredințate.

Utilizarea termenului de audit în accepțiunea folosită în prezent este relativ recentă și se plasează în perioada crizei economice din 1929 din Statele Unite ale Americii, când organizațiile afectate de recesiunea economică trebuiau să plătească sume importante pentru auditorii externi care efectuau certificarea conturilor tuturor întreprinderilor cotate la bursa.

Apoi întreprinderile au început să își organizeze propriile Cabinete de Audit Intern, în special pentru reducerea cheltuielilor, prin preluarea efectuării lucrărilor pregătitoare din interiorul entității, iar pentru realizarea activității de certificare

28 Anne-Marie, Bertrand, *Les bibliothèques pour la jeunesse et leurs publics*, în *Bulletin des bibliothèques de France*, 2002, nr. 5, p. 97.

au apelat la Cabinete de Audit Extern în continuare, care aveau dreptul asupra unei supervizări a activității acestora.

În România, primul act normativ care a introdus noțiunea de audit intern a fost Ordonanța Guvernului nr. 119 din 31 august 1999 privind auditul intern și controlul financiar preventiv. Așa cum se poate remarca chiar din titlu, expresia de „audit intern” a fost lipsită inițial de cuvântul „public” acesta fiind introdus ulterior prin Ordonanța Guvernului nr. 70 din 30 august 2001. (Control și audit intern, suport de curs, 2011).

La început proprietarii verificau personal activitatea managerilor, iar ulterior au început să apeleze la serviciile unor profesioniști independenți de conducerea entităților, care au fost însărcinați să verifice modul în care averea lor era gestionată de către managerii companiilor, inclusiv onestitatea și corectitudinea acestora. În aceste condiții apare o nouă profesie, cea de auditor.

Conducătorii de activități și alți funcționari ai entității din toate departamentele fac numeroase declarații și informări către conducerea generală. Directorii executivi fac informări către Consiliu de Administrație, aici apare **auditul intern** care are, printre altele, obligativitatea de a verifica corectitudinea acestor informații raportate.

Conducerea entităților și cei însărcinați cu guvernarea transmit și ei la rândul lor numeroase informări și afirmații către utilizatorii externi, prin intermediul situațiilor financiare, a declarațiilor fiscale, a prospectelor de emisiune, a cererilor de credite etc. Aceste declarații nu sunt susținute de probe, motiv pentru care ele sunt denumite „aserțiuni”, aici intervine **nevoia de audit financiar extern** care are sarcina de a verifica corectitudinea acestor declarații și informații destinate terților.

Audit intern - Audit extern: CONCEPT, Sfera de cuprindere

Prin audit, în general, se înțelege examinarea profesională a unei informații, în vederea exprimării unei opinii responsabile și independente, prin raportarea la un criteriu de calitate.

Auditul intern este o activitate desfășurată în cadrul unei entități economice sau unei instituții, dar independentă de aprecierea sau controlul operațiilor, fiind o examinare metodică realizată în vederea determinării dacă activitățile și rezultatele relative la subiectul examinat satisfac dispozițiile prestabilite și dacă aceste dispoziții sunt puse în operă într-un mod eficace și apt în vederea atingerii

obiectivelor. Auditul intern este în interiorul unei entități o activitate independentă de apreciere sau control al operațiilor, fiind în subordinea directă a conducătorului entității și acționează în funcție de obiectivele primite, ceea ce înseamnă, în general, că munca sa este orientată în funcție de dezideratele conducerii entității patrimoniale și nu numai conform principiilor și normelor general admise. Ca atare, auditul intern este un control în serviciul conducerii ce are ca scop estimarea și evaluarea eficacității altor controale; oferind asistență managerială conducerii în exercitarea eficientă a responsabilităților membrilor conducerii prin furnizarea de analize, aprecieri, recomandări și comentarii pertinente referitoare la activitățile/structurile examinate. În acest domeniu, el este un control care are drept funcție estimarea și evaluarea eficacității altor controale.

„Auditul intern este o activitate independentă și obiectiv care dă unei entități o asigurare în ceea ce privește gradul de control asupra operațiunilor, o îndrumă pentru a-i îmbunătăți operațiunile. Auditul intern ajută această organizație să își atingă obiectivele evaluând, printr-o abordare sistematică și metodică, procesele sale de management al riscurilor, de control, și de guvernare a organizației, și făcând propuneri pentru a le consolida eficacitatea” (Standardele de audit intern elaborate de IIA și preluate prin Hot.88/2007 a CAFR).

Obiectivul auditului intern este de a asista managementul în exercitarea eficace a responsabilităților lor furnizând analize, aprecieri, recomandări și comentarii pertinente referitoare la activitățile examinate. Auditorul intern este vizat de toate fazele activității entității care interesează conducerea. Aceasta implică faptul de a apela la aspecte contabile și financiare, dar și tehnice pentru atingerea unei înțelegeri depline a operațiilor examinate.

Indiferent de metodele, mijloacele și tehnicile utilizate pentru prelucrarea datelor, auditul financiar intern urmărește realizarea următoarelor trei grupe de obiective:

- Realitatea, sinceritatea și integritatea informațiilor furnizate de către evidența economică;
- Legalitatea, realitatea, necesitatea și economicitatea operațiunilor economico-financiare consemnate în evidență,
- Integritatea patrimoniului agentului economic

De cealaltă parte auditul financiar extern este activitatea prin care se urmărește dacă situațiile financiare sunt complete, reale și conforme cu legile în vigoare, furnizându-se în acest sens o opinie. Importanța auditului financiar constă în sporirea credibilității informației din situațiile financiare, pentru viitoarele decizii ale utilizatorilor de informații. Validarea raportărilor financiare se face de către un auditor, un bun profesionist, ajutând la realizarea unei dintre calitățile informației și anume **credibilitatea**. (Bătrâncea M, 2006). Activitatea de audit extern are drept scop colectarea elementelor probante pentru exprimarea unei opinii cu privire la regularitatea și sinceritatea contabilității și sintetizându-le rezultă o imagine fidelă, clară și completă a patrimoniului.

Opinia emisă de auditor, prin raportul de audit sporește credibilitatea situațiilor financiare, atestă conformitatea cu legile în vigoare și recunoaște respectarea și promovarea principiilor economicității, eficienței și eficacității în activitatea entităților auditate. Cu toate acestea, utilizatorul rapoartelor de audit nu trebuie să considere ca opinia este o garanție a viabilității viitoare a activității și a eficienței de perspectivă a conducerii entităților auditate.

Pentru obținerea probelor de audit, auditorii publici externi trebuie să evalueze *aserțiunile* de audit, reprezentând „afirmații” ale conducerii entității auditate, care este responsabilă pentru prezența fidelă în situațiile financiare ale tuturor operațiunilor efectuate de aceasta, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate.

Aserțiunile analizate de auditorii publici externi sunt următoarele:

- *Acuratețea* - respectiv dacă toate operațiunile economice sunt înregistrate în situațiile financiare la valoarea corectă;
- *Evaluarea* - respectiv dacă activele și pasivele deținute de entitate sunt evaluate conform reglementărilor legale în vigoare;
- *Exhaustivitatea* - respectiv dacă toate operațiunile economice au fost înregistrate în registrele contabile;
- *Existența* - respectiv dacă activele și pasivele înregistrate există la data întocmirii situațiilor financiare;
- *Prezentarea* - respectiv dacă toate operațiunile economice sunt înregistrate potrivit planului de conturi, clasificăției bugetare și sursei de finanțare și sunt corect

descrise;

- *Proprietatea* - respectiv dacă activele și pasivele înregistrate în bilanțul contabil aparțin entității;
- *Realitatea* - respectiv dacă toate operațiunile economice înregistrate sunt reale, sunt înregistrate în exercițiul financiar la care se referă și potrivit clasificăției bugetare;
- *Regularitatea* - respectiv dacă toate operațiunile economice respectă sub toate aspectele ansamblul principiilor și regulilor procedurale și metodologice care sunt aplicabile categoriei de operațiuni din care fac parte, inclusiv principiile de economicitate, eficiență și eficacitate.

Auditul intern vs. auditul financiar extern – între obiective, avantaje și limite

Făcând o paralela între cele două concepte, reliefăm faptul că auditul intern odată implementat într-o entitate sau instituție publică prezintă numeroase avantaje, dar are și câteva limite, care sunt privite ca puncte în plus aduse de auditul financiar extern²⁹, astfel auditul intern:

- Cunoaște mai aprofundat specificul entității;
- Garantează permanența intervențiilor operative pentru redresarea situației, pentru modificarea sau aplicarea corectă a metodelor de gestiune;
- Abordează și domenii mai puțin semnificative sau prioritare, având un cost mai redus;
- Prin rapoartele pe care le întocmește, informează conducerea, la intervale mai scurte de timp, asupra concluziilor sale referitoare la sistemul contabil și sistemul de control intern din entitatea respectivă;
- Asigură o mai mare confidențialitate a informațiilor etc. (I. Oprean & alții, 2007)

Dezavantajele pe care le prezintă auditul intern fac utilă apelarea la serviciile unui auditor extern. Astfel, cunoscând mediul intern al entității și personalul acesteia, auditul intern nu reușește în toate cazurile să se detașeze suficient, raționamentele sale

²⁹ Ioan Oprean, Irimie Emil Popa, Radu Dorin Lenghel, „Procedurile Auditului și ale Controlului Financiar” Editura Risoprint, Cluj Napoca, 2007;

putând fi subiective sau preconcepute.

Independența, integritatea și obiectivitatea auditului intern poate fi pusă în discuție. Auditul intern are tendința de a-și restrânge acțiunile numai la analiza sistemului contabil și sistemului de control intern. Auditul intern riscă a se învârti în cerc închis, să dea dovadă de rutină, să nu se multiplice, ceea ce duce la scăderea competenței profesionale și a calității lucrărilor executate. Auditorul intern este cu atât mai eficient cu cât profesionalismul, cunoașterea întreprinderii, pricepe-rea sa în funcția auditată sunt mai importante, schițându-se astfel modul de împărțire a sarcinilor în cadrul compartimentului: auditorilor mai noi le revin ca sarcina auditurile de conformitate, iar celor mai experimentați cele de performanță.

Independența, auditorilor externi este mai mare decât a auditorilor interni-salariați ai entității, și se derulează pe baza unui contract de prestări servicii încheiat cu o societate de profil sau cu un liber profesionist contabil, fapt ce crește independența auditorului atât față de personalul entității cât și față de evenimentele și situațiile auditate.

Entitățile economice ale căror situații financiare anuale sunt supuse, potrivit legii, auditului financiar sunt obligate să organizeze și să asigure exercitarea activității profesionale de audit intern.

Auditul intern are următoarele obiective³⁰:

- Verificarea conformității activităților din entitatea economică auditată cu politicile, programele și managementul acestuia, în conformitate cu prevederile legale;
- Evaluarea gradului de adecvare și aplicare a controalelor financiare și nefinanciare dispuse și efectuate de către conducerea unității în scopul creșterii eficienței activității entității economice;
- Evaluarea gradului de adecvare a datelor/informațiilor financiare și nefinanciare destinate conducerii pentru cunoașterea realității din entitatea economică;
- Protejarea elementelor patrimoniale bilanțiere și extrabilanțiere și identificarea metodelor de prevenire a fraudelor și pierderilor de orice fel.

30 Art.21, Cap.VI, Ordonanța de urgență nr.75 din 1 iunie 1999, republicată, privind activitatea de audit financiar.

Responsabilii pentru organizarea activității de audit intern, coordonarea lucrărilor /angajamentelor și semnarea rapoartelor de audit intern trebuie să aibă calitatea de auditor financiar.

Cu ocazia exercitării independente a profesiei de auditor financiar, indiferent de cadrul legal care se aplică pentru organizarea și funcționarea auditului intern; aceasta se referă la gradul de adecvare a ariei de cuprindere a programelor conexe aplicate, cât și la performanțele acestuia, pentru a determina măsura în care auditorii financiari se pot baza pe rezultatele auditului intern în desfășurarea activității lor.

Considerații referitoare la obiectivele celor două funcții³¹:

1. Organizația are mai multe funcții, printre care și **funcția financiar-contabilă**. În domeniul auditului intern intră și această funcție, și ea ar putea fi examinată din punct de vedere al regularității, eficacității și managementului. Această examinare a auditorilor interni nu se confundă cu auditul financiar-contabil exercitat de auditul extern, deoarece acesta nu urmărește aceleași obiective și nu folosește aceeași metodologie, astfel:

- **Auditul financiar-contabil extern** realizează certificarea regularității, sincerității și imaginii fidele a conturilor și a declarațiilor financiare finale;

- **Auditul intern** efectuat asupra funcției financiar-contabile a entității evaluează sistemul de control intern al acestuia și prezintă recomandări și concluzii pentru îmbunătățirea funcționării acestuia.

2. **Analizând rolul controlului intern față de auditul extern și cel intern,** constatăm că și acesta este diferit, astfel controlul intern apare ca un mijloc pentru auditul extern, în timp ce pentru auditul intern apare ca un obiectiv.

- **Auditorii externi** în activitatea lor stabilesc pragul de materialitate care le permite să elimine erorile a căror importanță nu pune în discuție rezultatul, și aceasta este o abordare rațională prin care se

31 Marcel Ghiță, *Audit intern*, Ed. Economică, București, 2004

compară sumele în litigiu cu totalul bilanțului sau cu totalul cifrei de afaceri, abordare total inadecvată și străină principiilor auditului intern;

- **Auditorii interni** când apreciază controlul asupra afacerilor, pentru orice disfuncție evidențiată, oricât de mică ar fi, nu trebuie să compare cu bugetul global al entității, deoarece aceasta ar putea fi dovada unor dereglări grave, deocamdată neconfirmate și care trebuie remediate. Obiectivele auditorului intern nu se concentrează asupra unui moment precis al timpului real, el ia în considerație și riscurile posibile, ținând cont de caracterul preventiv al activității de audit.

Diferențe între auditul intern și auditul financiar extern

Se pot inventaria cu ușurință diferențele între cele două funcții, acestea vizând cel puțin zece domenii de referință:

1. Raportul față de organizație:

Auditul extern oferă servicii și este independent din punct de vedere juridic, pe când auditul intern face parte din funcțiile întreprinderii.

2. Beneficiarii raportului de audit:

În sectorul privat, auditorii externi sunt numiți de acționari, care le stabilesc și perioada de timp pe care să o auditeze și tot acestora le raportează. În sectorul public, prin analogie, se solicită o certificare în numele statului, reprezentat tot de o instituție independentă, în cazul României această instituție este Curtea de Conturi. În cazul auditului intern, beneficiarul concluziilor rezultate este managementul entității, iar în cazul auditului extern de regulă toți cei care doresc o certificare a conturilor: bănci, autorități, acționari, clienți, furnizori ș.a.

3. Obiective urmărite:

Din punctul de vedere al obiectivelor urmărite de auditul intern acesta evaluează sistemul de control intern și dă asigurări managementului că acesta funcționează. Auditul extern certifică exactitatea conturilor și a situațiilor financiare, care constă în regularitatea, sinceritatea și imaginea fidelă a declarațiilor financiare finale. Cu această ocazie, auditul extern evaluează și el sistemul de control intern, dar numai pentru elemente de natură financiar-contabilă.

4. Domeniul de aplicare

Auditului intern are un domeniu de aplicare mult mai vast, deoarece include nu numai toate funcțiile întreprinderii, dar și dimensiunile lor. Domeniul auditului intern depășește domeniul cifrelor pentru că în cazul unui spital de exemplu nu putem număra doar paturile de spital sau contabiliza fondurile cheltuite pe medicamente, ci trebuie să se analizeze și calitatea actului medical ceea ce presupune și alt fel de analiză. În cazul **auditului extern**, domeniul de aplicare înglobează tot ceea ce participă la determinarea rezultatelor, la elaborarea situațiilor financiare finale și numai la acestea.

5. Periodicitatea misiunilor de audit intern, această activitate este efectuată permanent în cadrul entității prin acțiuni planificate, în funcție de analiza riscurilor. Misiunile de audit extern își desfășoară activitatea, în general, în mod intermitent și în momente propice certificării conturilor, respectiv după sfârșitul semestrului sau anului, în restul perioadelor nefiind prezent în entitate. În cazul auditului public extern acesta poate desfășura misiuni de certificare a conturilor publice în funcție de planificare în toată perioada anului, dar opinia exprimată este tot asupra situațiilor financiare anuale.

6. Legătura cu factorii din întreprindere sau entitatea publică

Dacă în cazul auditului intern interlocutorii, sau subiecții discuțiilor și analizelor se schimbă mereu, în funcție de misiunea planificată și din acest punct de vedere auditul intern este periodic pentru cei auditați, în auditul extern sunt mereu aceiași interlocutori din entitate, din acest punct de vedere acesta fiind permanent pentru cei auditați.

7. Caracterul de independent al auditorului

Auditorul extern are independența specifică titularului unei profesii libere, reglementată juridic și statutar, el fiind independent față de clientul său. Chiar și în cazul auditului public extern această independență se păstrează, fiind reglementată clar prin actele normative și standardele de lucru. Incompatibilitățile la care este supus un auditor public extern conduc la premisa unui audit independent și echidistant. Nu același lucru se poate spune despre auditorul intern care este independent în exercitarea funcției sale în sensul unei independențe a gândirii și a raționamentului profesional față de subiecții pe care le auditează, dar în același timp este dependent prin faptul că aparține entității și depinde de standardele profesionale interne pe care trebuie să le respecte.

8. Metoda de abordare

Conform literaturii de specialitate în auditul intern abordarea este una în funcție de riscuri și are deviza: „oricare ar fi sectorul, domeniul de activitate, se va audita cu aceleași tehnici și instrumente“. Auditul extern se ghidează după o metodologie precisă, standardizată și se bazează pe inventare, interviuri, chestionare, analize, comparații, rapoarte ș.a.

9. Prevenirea fraudelor prevenția în cazul auditului intern vom constata că acesta se interesează de toate problemele organizației, de la confidențialitatea dosarelor de personal și până la fluxul tehnologic într-o secție, pe când auditul extern este preocupat numai de fraudele care pot afecta conturile și situația financiară a entității. În cazul auditului public extern există interes și pentru modul de organizare a evidenței contabile pentru a putea analiza evoluția patrimoniului entității publice și pentru a determina o conduită responsabilă față de bunurile și banii publici a celor puși să gestioneze aceste bunuri.

10. Alte asemănări

Auditul intern nu poate și nici nu încercă să dea asigurări asupra situațiile financiare în privința corectitudinii și dacă sunt rezonabile sau nu, deoarece aceasta este sarcina auditului extern. La rândul lui, auditul extern nu efectuează audit intern, deoarece nu are norme metodologice pentru acesta.

Regularitatea și performanța exercitării funcției financiar-contabile constituie domeniul de interes al auditului intern prin evaluarea sistemului de control al acestuia și formularea de recomandări pentru a-i îmbunătăți funcționalitatea și performanțele.

Auditul extern realizează certificarea regularității, sincerității și imaginii fidele a conturilor și a situațiilor financiare finale.

1. Asemănări

Cele două tipuri de audit au și două trăsături comune ce se desprind din funcțiile lor în cadrul unei entități: interzicerea oricărui amestec în gestiunea entității și utilizarea aceluiași instrumente și tehnici, chiar dacă metodologia de aplicare este diferită.

Auditul intern este complementar auditului extern deoarece auditul intern furnizează toate informațiile necesare pentru ca auditul extern să formuleze și să furnizeze aprecieri fără rezerve. În plus, acolo unde nu există funcția de audit intern, auditorul extern este în mod firesc înclinat să

manifeste unele rezerve în ceea ce privește calitatea regularității, sincerității și imaginii fidele a conturilor care îi sunt prezentate. Auditul extern este un complement pentru auditul intern deoarece acesta din urmă poate să profite de pe urma concluziilor auditului extern pentru a-și formula recomandările și a-și susține concluziile, ceea ce conduce la ideea unei colaborări, în beneficiul ambelor părți.

Ambele sunt efectuate de specialiștii în domeniu.

Ele sunt preconizate de normele profesionale ale auditului intern, care precizează: „Directorul auditului intern trebuie să coordoneze eforturile auditului intern și extern”.

a. Prestările externe

Definite de Institutul de Audit Intern ca **asistență punctuală a cabinetelor externe specializate în audit, la planul formării, al metodologiei și al consiliului**. În acest cadru se poate face apel la specialiști din multiple discipline: tehnicieni, informaticieni, fiscaliști, juriști.

b. Co-tratarea

Definită de Institutul de Audit Intern ca constituție a unei echipe comune de auditori interni și consultanți externi în vederea unei misiuni determinate. Această echipă se bazează pe leadershipul auditului intern. Co-tratarea implică concertația.

c. Sub-tratarea

Caracterul punctual devine permanent, însă el rămâne cantonat activităților specifice. IIA definește „ca urmare a sub-tratării în audit intern:

Acțiunea constând în încredințarea într-o manieră permanentă și punctuală a unui organism extern, auditul unui sau mai multor instituții sau unei sau mai multor funcții sau activități specifice. În toate cazurile, sub-tratarea acționează sub directivele directorului auditului intern. Activitățile specifice la care se face aluzie sunt adesea activități informatice, câte o dată activități tehnice. Riscul de derivă devine aici important, el este total în formula următoare:

d. Externalizarea

Termenul nu este poate foarte fericit și care pretinde să se desemneze sub evoluția funcțiilor auditului intern unei organizații externe. De ce această mișcare? Acestea sunt cele trei întrebări la care vom răspunde:

Ideea de externalizare a apărut în marile întreprinderi în timpul dificultăților: cum să conțină cheltuieli de exploatare? Nu există aici o sursă de economii? Cu atât mai mult marile cabinete exercitând

o funcție vecină – auditul extern – putea în acest demers să existe o sură de sinergie de exploatat. Din această cauză, fundamentată probabil, s-a adăugat a doua, a treia.

- Marile cabinete de audit extern trebuie din ce în ce mai mult să exercite misiunea de consultanță, **în domeniile cele mai variate. De aici, tentația este mare de a lua loc. De ce nu dacă se dispune de competență pentru a o face? Și ele nu lipsesc.**

- A treia cauză ține de „aerul timpului”. De mulți ani, întreprinderile cunosc fenomene de subtratare amorsate cu utilizări (afectări) situate în afara activității principale (transport), mișcarea s-a întins la sarcini mai esențiale (menținerea aparatelor).

Motivul astfel este de a explora toate posibilitățile cu riscul de a atinge inima meseriei și de a atinge performanța globală.

Astfel, din aproape în aproape, iată că mișcare atinge auditul intern: Este încă rezonabil?

Puține din serviciile de audit intern – cel puțin în Europa – sunt lansate în aventură. Ele sunt încurajate de opinia IIA care a luat clar poziție insistând asupra caracteristicii „intern” al funcției. Și IIA dezvoltă o argumentare în mai multe puncte pentru a afirma necesitatea de a conserva auditul intern în sânul organizației:

➤ Auditul este mai bine administrat de un serviciu integrat structurii: el este întotdeauna mai eficace decât un organism extern;

➤ Auditorii interni aderă la normele și la codul etic al funcției;

➤ Ei înțeleg mai bine controlul intern;

➤ Ei pot să dea cele mai bune răspunsuri la problemele de confidențialitate.

Însă ei nu se mulțumesc cu o atitudine în retragere, el sugerează să se sprijine pe tentativele de externalizare pentru a ameliora funcția:

➤ A munci mai bine și la costuri mai mici;

➤ A căuta cea mai bună coordonare cu managementul;

➤ A crea oportunități de inovare;

➤ A fi proactiv: a face din auditul intern un agent de schimbări în linii cu obiectivele organizării;

➤ A ameliora imaginea auditului intern și satisfacția clientului.

Per total, a sesiza această oportunitate pentru a integra mai bine funcția în organizare.

Complementarități

Între auditul intern și **auditul extern există o complementaritate** de care beneficiază în mod deosebit practicienii și care este reglementată de standardele profesionale ale celor două categorii de auditori astfel:

- **Auditul intern** este un complement al auditului extern, deoarece acolo unde există funcția de audit intern, auditorul extern este în mod natural înclinat să aprecieze în mod diferit calitatea regularității, sincerității și imaginii fidele a conturilor care îi sunt prezentate. În practică poate chiar să folosească anumite lucrări ale auditului intern pentru a-și formula opinia sau pentru a-și susține demonstrația;

- **Auditul extern** este un complement pentru auditul intern, având în vedere că, acolo unde un profesionist și-a exercitat meseria, avem un mai bun control și un element profesional de com-parație. Auditorul intern poate ajunge să profite de pe urma unor lucrări ale auditului extern pentru a-și formula recomandările și a-și susține concluziile.

Paralela între auditul intern și auditul extern al funcției contabile.

Auditorul extern, în analiza funcției contabile, pentru a aprecia regularitatea, sinceritatea și imaginea fidelă a conturilor, examinează mai amănunțit:

- Exhaustivitatea înregistrărilor;
- Veridicitatea cifrelor;
- Evaluarea corectă a operațiunilor;
- Perioada de înregistrare;
- Corectarea situațiilor în funcție de obligațiile legale.

În vederea îndeplinirii acestor obiective, auditorul extern apreciază sistemul de control intern din punct de vedere al regularității conturilor și a rezultatelor.

Auditorul intern, în studiul funcției contabile, examinează:

- Respectarea regulilor de funcționare stabilite de întreprindere, cauzele și eventualele consecințe;
- Ansamblul sistemului de control intern care guvernează funcționarea contabilității și care-i permite responsabilului

să aibă un control mai bun asupra activității. De aceea el trebuie să se preocupe atât de pregătirea profesională a contabililor, cât și de organizarea muncii

Bibliografie

1. Boța-Avram Cristina, „Auditul intern al societăților comerciale”, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2009
2. Ioan Oprean, Irimie Emil Popa, Radu Dorin Lenghel, „Procedurile Auditului si ale Controlului Financiar” Editura Risoprint, Cluj Napoca, 2007;
3. Ioan Oprean, „Control și audit financiar-contabil”, Editura Intelcredo, Deva, 2002;
4. Marcel Ghiță, „Audit intern”, Ed. Economică, București, 2004;
5. Ordin nr.252 din 3 februarie 2004, privind conduita etică a auditorului intern
6. Legea 672/2002, privind auditul public intern, cu modificările și completările aduse de OG37/2004, Monitorul Oficial 91/31.01.2004;
7. Ordonanța de Urgență nr. 75 din 1 iunie 1999 privind activitatea de audit financiar;

empatice, joacă un rol determinant în dezvoltarea personalității copiilor mici.

Un exemplu clar de bună practică este crearea unui mediu educațional sigur, stimulant și afectuos, în care copiii se simt încurajați să își exprime liber gândurile și emoțiile. Educatorul preșcolar care înțelege importanța unui climat de învățare pozitiv și incluziv va încuraja participarea fiecărui copil, va manifesta empatie față de nevoile acestora și va răspunde cu atenție la semnalele lor emoționale. În acest cadru, copiii învață să-și exprime sentimentele de frustrare, bucurie, tristețe sau mândrie, iar educatorul îi ghidează să le recunoască, să le înțeleagă și să le gestioneze corespunzător. Astfel, procesul educativ devine un adevărat instrument de formare a unei personalități echilibrate, capabile să se autoregleze emoțional și să dezvolte relații de încredere cu cei din jur.

Un alt exemplu de bună practică este utilizarea jocurilor de grup și a activităților colective pentru a promova dezvoltarea abilităților sociale. La vârsta preșcolară, copiii sunt la începutul procesului de socializare, iar educatorul joacă un rol fundamental în formarea competențelor de comunicare și colaborare. Jocurile de echipă, în care copiii trebuie să lucreze împreună pentru a atinge un scop comun, sunt oportunități excelente de învățare. De exemplu, activități precum construirea unui colț de grădină, realizarea unor proiecte artistice sau participarea la jocuri de grup care presupun respectarea unor reguli comune, ajută copiii să învețe importanța cooperării, a respectării regulilor și a împărțirii resurselor. În acest context, educatorul nu doar că facilitează jocul, dar intervine și pentru a le explica copiilor importanța fair-play-ului, a respectului reciproc și a comunicării eficiente în cadrul grupului. Aceste experiențe contribuie esențial la formarea unor trăsături de caracter precum empatia, altruismul și respectul față de ceilalți.

Un alt exemplu de bună practică este încurajarea și dezvoltarea creativității copiilor prin activități de exprimare artistică și de gândire liberă. Educatorul preșcolar care pune accent pe stimularea imaginației copiilor prin activități precum desenul, pictura, modelajul sau teatrul le permite acestora să își exprime personalitatea într-un mod unic.

Crearea unui spațiu educațional în care copiii pot experimenta liber cu diferite materiale și tehnici de artizanat le permite să-și construiască un vocabular vizual propriu și să devină mai încrezători în propriile abilități. Mai mult, prin astfel de activități, educatorul

Profesorul-formator al personalității elevilor

*Prof. ed. timpurie Spafiu Andreea
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Călimănești*

În cadrul educației preșcolare, rolul profesorului este esențial nu doar în transmiterea unor cunoștințe fundamentale, ci și în formarea personalității copilului, prin dezvoltarea abilităților cognitive, emoționale, sociale și comportamentale. Un educator de succes este acela care, dincolo de învățătura academică, reușește să influențeze profund și pozitiv comportamentele și trăsăturile de caracter ale copiilor, contribuind astfel la formarea unor indivizi echilibrați, responsabili și capabili să interacționeze eficient cu ceilalți. Exemplificând prin diverse bune practici, se poate observa cum educatorul preșcolar, prin abordări inovative și

contribuie la dezvoltarea unor abilități cognitive și motorii fine, dar și la încurajarea gândirii originale și a rezolvării creative a problemelor. Astfel, copiii învață să aprecieze procesul creativ și să dezvolte o viziune proprie asupra lumii, trăsături fundamentale ale unei personalități independente și inovative.

Un alt exemplu semnificativ este educația pentru valori și responsabilitate, care trebuie să fie integrată în activitățile zilnice ale grădiniței. Profesorul de grădiniță, în calitatea sa de formator al personalității copilului, joacă un rol important în învățarea valorilor fundamentale ale respectului, onestității, responsabilității și solidarității. Prin exemple concrete și prin activități care implică îngrijirea unui colț de natură sau implicarea în acțiuni de voluntariat (cum ar fi colectarea deșeurilor din curtea grădiniței), educatorul încurajează copiii să își asume responsabilități, să înțeleagă importanța muncii în echipă și să devină conștienți de impactul acțiunilor lor asupra comunității. În acest mod, copiii nu învață doar teorii, ci trăiesc activ învățătura acestor valori, care le vor ghida comportamentele și atitudinile pe măsură ce vor crește.

De asemenea, un exemplu remarcabil de bună practică îl reprezintă integrarea activităților de învățare bazate pe natură, care ajută copiii să dezvolte o relație sănătoasă și respectuoasă cu mediul înconjurător. Educatorul poate organiza activități de observare a plantelor și a animalelor din curtea grădiniței sau poate încuraja copii să participe la grădinarit. Aceste activități nu doar că stimulează curiozitatea și dorința de a învăța, dar și dezvoltă abilități de responsabilitate față de natură, învățând copiii despre importanța protejării mediului. Prin aceste activități, copiii își formează o atitudine pozitivă față de natură, învață despre ciclurile naturale și despre respectul pentru viață, consolidând astfel un caracter responsabil și empatic.

Un alt exemplu de bună practică este încurajarea auto-disciplină și a comportamentului autonom. Într-un mediu preșcolar, educatorul poate ajuta copiii să dezvolte abilitatea de a lua decizii și de a învăța din propriile acțiuni prin stabilirea unui set de reguli clare și prin discutarea acestora în mod constant.

De exemplu, prin învățarea și respectarea unor reguli simple de comportament, cum ar fi „vorbit pe rând” sau „împărțim jucăriile”, educatorul încurajează dezvoltarea unei auto-discipline interioare la copii. Aceasta le va permite să acționeze responsabil și să facă alegeri corecte într-o varietate de situații, atât în

cadrul grupului, cât și în viața de zi cu zi. Educația pentru autodisciplină este un proces continuu, care contribuie la formarea unor copii echilibrați, capabili să își controleze comportamentele și să interacționeze armonios cu ceilalți.

În concluzie, cadrul didactic, prin diverse exemple de bună practică, are un rol esențial în formarea personalității copiilor. Prin crearea unui mediu educațional afectuos și stimulant, prin utilizarea jocurilor de grup, prin promovarea creativității, educația pentru valori și responsabilitate și activitățile bazate pe natură, profesorul contribuie la dezvoltarea unor trăsături fundamentale ale personalității, precum empatia, responsabilitatea, creativitatea și autodisciplina. Astfel, educatorul devine nu doar un învățător al cunoștințelor, ci și un adevărat formator al caracterului, ajutând copiii să devină indivizi echilibrați, încrezători și responsabili.

On Writing Different Types of Paragraphs

*Prof. Dr. Carmen Popescu
Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” Râmnicu
Vâlcea*

A paragraph is a group of sentences related to a single topic. Writing a good paragraph involves staying on track during the drafting and revision stages. One can have fantastic ideas but if those ideas aren't presented in an organized way, readers might lose their interest. Why is it difficult to keep one idea to one paragraph? There are some simple ways to tell if you are on the same topic or a new one. You can have one idea and several bits of supporting evidence within a single paragraph.

Teaching paragraph writing effectively involves breaking the process into manageable steps and using clear examples. To be as effective as possible, a paragraph should contain each of the following: a topic sentence, unity, coherence, supporting sentences and adequate development. The topic sentence tells the main idea of the paragraph. The entire paragraph should concern itself with a single focus. Coherence is a trait that makes the paragraph easily understandable to a reader, by creating logical

bridges (the same idea of a topic is carried over from sentence to sentence and successive sentences can be constructed in parallel form) and verbal bridges (key words can be repeated in several sentences; synonymous words can be repeated in several sentences; pronouns can refer to nouns in previous sentences; transition words can be used to link ideas from different sentences). The adequate development is also important. The topic should be discussed fully. The supporting sentences provide details and the concluding sentence summarizes or restates the main idea. There are some methods which can be used to make sure that paragraphs are well-developed:

- using examples and illustrations
- using facts, statistics, evidence, details, etc
- using an anecdote or a story
- comparing and contrasting, analyzing and describing the topic, offering a chronology of an event.

The four types of paragraphs allow students to write about absolutely anything. **The descriptive paragraph** describes something and shows the reader what a thing, a place or a person is like. The words chosen in the description often appeal to the five senses of touch, smell, sight, sound and taste. They can be artistic and may deviate from grammatical norms. They use many adjectives and interesting verbs. They paint pictures in the reader's mind. They help the reader see exactly what the writer saw. Writing this type of paragraph can be really challenging for students, due to several factors including:

1. Choosing the right details – too many can overwhelm the reader, while too few can make the description vague.
2. Balancing show and tell. It requires “showing” rather than “telling”.
3. Avoiding clichés.

The narrative paragraph tells a story. There's a sequence of action or there's clear beginning, middle and end to the paragraph. Time-clue words help the students put the sentences in order: *first, second, third, next, then, soon, last, finally*. Crafting it effectively means paying careful attention to detail and structure. Using the right tone, students could create engaging characters, settings and they could build tension or interest, too.

The expository paragraph explains something or provides instruction. Also called the **How-to paragraph**, it could also describe a process and move the reader step by step through a

method. This type often requires research, but it is also possible for the writer to rely on his or her own knowledge and expertise. It tells all the things you have to do in the order in which you must do them. It has time-clue words such as *first, next* to help the reader follow the correct order.

The persuasive paragraph tries to get the reader to accept a particular point of view or understand the writer's position. This is the type that many teachers focus on because it is useful when building an argument. It often requires the collection of facts and research.

Here are some ideas of fun activities when practising writing clear and cohesive paragraphs:

- Paragraph puzzles. Cut up a paragraph into sentences and have students put it back together.
- Story starters. Provide a prompt and ask the students to write a paragraph in response.
- Add time-clue words to the given paragraphs
- Add adjectives to paragraphs. Make the paragraph paint a picture in the reader's mind.

Writing, like any other skill, is something one can get better at with time and practice. Writing in general is a way of learning, not an end in itself. It takes effort when judging both quality and content of the students' writing.

E- resources

- www.owl.purdue.edu
- www.readwritethink.org
- www.pearson.com
- www.rainbowresource.com

Educația și creativitatea: o perspectivă dublă-studiu de specialitate

Prof. înv. preșcolar Stoian Amalia Ileana
Liceul „Preda Buzescu” Berbești, Jud. Vâlcea

Educația și creativitatea sunt două piloni fundamentali care modelează viitorul individului

și al societății. În timp ce educația a fost văzută tradițional ca procesul de dobândire a cunoștințelor și abilităților, creativitatea este adesea considerată abilitatea de a gândi altfel, de a rezolva probleme într-un mod inovator și de a te exprima în mod unic.

Ambele au roluri esențiale în dezvoltarea personală, iar în acest articol vom explora relația dintre educație și creativitate, subliniind importanța stimulării gândirii creative în cadrul educațional. Educația este adesea văzută ca un proces structurat, destinat să echipeze elevii cu abilități esențiale pentru viitor.

Totuși, este tot mai evident că accentul tradițional pe memorarea mecanică și testele standardizate poate sufoca creativitatea. Sistemul educațional modern, mai ales în multe țări occidentale, se îndreaptă către abordări mai holistice care valorizează gândirea critică, rezolvarea de probleme și capacitatea de a se adapta la noi provocări. Educația creativă merge dincolo de fundamentalele cititului, scrisului și aritmeticii. Ea presupune dezvoltarea imaginației elevilor, încurajându-i să exploreze idei noi și oferindu-le libertatea de a experimenta cu diferite forme de exprimare. Fie că este vorba despre artă, muzică, literatură sau chiar domenii precum științele și matematica, creativitatea poate fi integrată în diverse domenii, făcând învățarea mai dinamică și captivantă. Profesorii care sprijină elevii să gândească critic, să pună întrebări și să caute soluții inovatoare contribuie la o experiență educativă mai bogată.

În ciuda conștientizării tot mai mari a importanței creativității în educație, multe școli se confruntă cu dificultăți în promovarea gândirii creative. Testele standardizate, curriculele rigide și focusul pe rezultate măsurabile pot limita oportunitățile elevilor de a explora creativitatea. În unele cazuri, presiunea de a performa academic poate descuraja elevii să își asume riscuri sau să gândească neconvențional.

Mai mult decât atât, nu toți profesorii dispun de instrumentele sau formarea necesară pentru a sprijini eficient creativitatea. În sistemele tradiționale, profesorii sunt adesea așteptați să se concentreze pe transmiterea cunoștințelor factuale, mai degrabă decât pe încurajarea cercetării deschise sau a rezolvării creative de probleme. Drept urmare, creativitatea poate fi percepută ca o «lux» mai degrabă decât o necesitate în cadrul educațional. Viitorul educației constă în găsirea unui echilibru între dobândirea cunoștințelor esențiale și cultivarea abilităților creative. Este tot mai clar că creativitatea nu este

doar pentru artiști sau muzicieni, ci este o abilitate crucială pentru toate domeniile, de la tehnologie și afaceri până la sănătate și științele mediului.

Gândirea creativă este esențială pentru a face față provocărilor complexe ale lumii moderne. Modelele educaționale inovative, precum învățarea bazată pe proiecte, învățarea experiențială și învățământul interdisciplinar, oferă oportunități pentru elevi de a se implica în problemele reale ale lumii și de a dezvolta soluții creative. În plus, integrarea tehnologiei în educație poate ajuta elevii să învețe într-un mod interactiv și imaginativ, făcând învățarea mai captivantă și personalizată. În cele din urmă, scopul ar trebui să fie crearea unui mediu educațional care să valorizeze atât cunoștințele, cât și creativitatea, permițând elevilor să prospere într-o lume în continuă schimbare. Educația este cheia dezvoltării individuale și colective, contribuind la formarea abilităților cognitive, emoționale și sociale ale indivizilor. Ea formează fundamentul pentru înțelegerea lumii și pentru integrarea în societate. Educația promovează gândirea critică, abilități de rezolvare a problemelor și înțelegerea diversității. Ea nu se limitează doar la cunoștințele teoretice, ci include și dezvoltarea abilităților practice și a comportamentului moral. Pe de altă parte, creativitatea este capacitatea de a aduce soluții inovative, de a gândi dincolo de limitele convenționale și de a crea noi perspective. Aceasta este esențială nu doar în domeniul artei, ci și în știință, tehnologie, educație și afaceri. Creativitatea stimulează imaginația, îmbogățește viața personală și socială, iar prin educație poate fi cultivată și rafinată. Împreună, educația și creativitatea sunt instrumente fundamentale pentru adaptarea la schimbările din societate și pentru dezvoltarea unei gândiri flexibile, capabile să răspundă provocărilor viitoare. Creativitatea este un atribut definitoriu al omului modern.

Dezvoltarea științei și tehnicii implică un înalt nivel de cunoaștere din partea tuturor celor care participă la procesul de producție, precum și valorificarea tuturor resurselor umane cu caracter creator ale fiecărui individ; însăși esența personalității umane constă în afirmarea ei creatoare. Creativitatea reprezintă factorul esențial al progresului, al creșterii vitezei de schimbare și cheia rezolvării problemelor tot mai complexe cu care se confruntă omenirea, ea fiind în același timp o necesitate de ordin personal, individual și o nevoie socială care asigură supraviețuirea unui popor. Ea este un concept

multidimensional și se poate manifesta în multiple domenii.

Conceptul de creativitate poate fi diferit din perspectiva unor discipline diferite, precum psihologie, științe cognitive, arte, filosofie, economie, management etc. Termenul de creativitate a fost introdus de G.W. Allport, în 1938, în urma înțelegerii faptului că substratul psihic al creației este ireductibil la aptitudini și presupune o dispoziție generală a personalității spre nou, o anumită organizare a proceselor psihice în sistemul de personalitate. În literatura de specialitate există mai multe teorii despre creativitate: Teoria asociativistă, elaborată de Mednik (1962), consideră creativitatea un proces de organizare și transformare a unor elemente asociative în combinații noi, originale, pe baza gândirii, Teoria configuraționistă definește creativitatea ca produs al imaginației (și nu al gândirii logice), cu ajutorul căruia sesizăm brusc un element din configurația întregului, completându-l. Teoria transferului, reprezentată de J.P. Guilford, definește creativitatea ca pe o etapă a învățării, transferabilă și în cele mai diverse domenii de activitate.

Teoriile moderne ale învățării tind să demonstreze că accentul de instruire trebuie să cadă pe elaborarea instrumentelor de învățare. După cum afirma Antoine de Saint-Exupéry: „În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este ceva zadarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l aduce la înălțimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din nodul divin care leagă lucrurile. Căci nu este nimic de așteptat de la lucruri dacă ele nu răsună unele în altele, aceasta fiind singura muzică pentru inimă. Societatea contemporană, comparativ cu cele anterioare, se caracterizează prin schimbări radicale care au loc încontinuu la locul de muncă sau în familie, în educație, în știință, în tehnologie, în religie și aproape în orice aspect al vieții noastre.

A trăi într-o asemenea societate presupune un înalt grad de adaptare și curaj, care sunt legate în mare măsură de educație și creativitate. Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele. Activitatea educațională este dinamică și flexibilă în același timp, iar educația stimulează idealul ființei umane exprimat prin „a fi și a deveni. Anume a deveni om creativ ajută sistemul educațional la mai multe niveluri: sistemul școlar, instituțiile de educație continuă și universitățile.

Pentru sistemul de învățământ, în general,

o importanță deosebită ar trebui să aibă educația creativității, care implică receptivitatea și atitudinea deschisă față de experiența pozitivă, sensibilitatea față de nou, dorința de a experimenta și valorifica noi ipoteze. În special universitățile ar trebui să devină niște instituții sociale care să urmărească drept scop „pregătirea viitorilor creatori de inovații, iar instituțiile de educație continuă să lărgescă aceste abilități. În legătură cu profundele transformări ce au loc în societatea noastră și în vederea cerințelor de integrare a ei în ansamblul structural al lumii contemporane, în care nevoia de resurse naturale devine tot mai acută, una din multiplele soluții ar trebui să fie valorificarea într-o mai mare măsură a potențialului creativ care, practic, este inepuizabil, recuperator, renovator și care, de asemenea, îmbracă o formă a inteligenței umane.

În prezent, un număr tot mai mare de țări văd stimularea creativității și a gândirii creative ca pe o provocare educațională din motivul că „notele mari nu mai sunt suficiente pentru a dota forța de muncă cu abilitățile necesare pentru a alimenta inovația bazată pe creșterea economică, susțin experții Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE). De aici rezultă că dezvoltarea creativității pe parcursul întregii vieți ar constitui un factor primordial în creșterea economică durabilă, cât și a competitivității economice. La moment, Singapore și Coreea sunt țările care pun în valoare creativitatea și au introdus formarea creativității și a inovării ca abilități pe care elevii trebuie să le învețe încă din clasele primare, predate și evaluate prin programe naționale. În anul 2009, Coreea a alocat 10% din timpul școlii pentru proiecte și alte activități care să încurajeze creativitatea. În ceea ce privește Singapore, rezultatele urmărite de educație includ gândirea critică și invenția, precum și competențe sociale și emoționale. După absolvirea liceului, printre altele, se așteaptă din partea elevilor să fie „pregătiți în fața problemelor, „inovatori și întreprinzătorii, precum și „capabili să gândească critic și să comunice convingător. Singapore și Coreea au schimbat astfel examenele naționale și evaluările pentru a stimula cadrele didactice și elevii să acorde atenția cuvenită creativității și inovării în predare și învățare. Includerea creativității și stimularea altor abilități de inovare în programele naționale ar fi un început bun pentru ca elevii cu capacități creatoare să fie selectați, respectiv, aceștia înmatriculându-se la facultate pentru a-și dezvolta aceste capacități în domeniul pentru care optează.

Actualitatea problemei creșterii potențialului creativ al studenților este susținută de argumente majore nu numai la noi în țară, dar și în țările cu economie avansată. De aceea este nevoie de profesori creativi, care ar stimula creativitatea studenților, deoarece este foarte important ca tinerii să fie încurajați să gândească și să acționeze într-un mod creativ și inovator. „Principalul obiectiv al educației este de a forma oameni capabili să realizeze acțiuni noi, și nu numai să repete ceea ce au făcut generațiile anterioare, oameni care să fie creativi, inventivi și cu dorință de a investiga. Prin urmare, am putea concluda că nivelul de dezvoltare a unei națiuni va depinde tot mai mult de sectorul care produce inteligență, creație adică sistemul educațional și de învățământ, iar dezvoltarea creativității trebuie să devină imperativul major al sistemului de educație la toate nivelurile.

Bibliografie

1. BIRCH, A. (2000). *Psihologia dezvoltării*, Editura Tehnică, București
2. BOCOȘ, M., (2002), *Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune*, Editura Presa Universitară Clujeană.
3. CÎMPEAN, E.A., (2005), *Psihopedagogia creativității și excelenței intelectuale*, Editura Dimitrie Cantemir, Târgu Mureș.

Triada predare- învățare-evaluare în activitatea didactică

Prof. dr. Mihaela Duțu

Colegiul Național „Alexandru Lahovari” Râmnicu
Vâlcea

Complexitatea activității didactice al cărei câmp de forțe se regăsește în triada predare-învățare-evaluare trebuie realizată într-o manieră integrată prin care să se urmărească asimilarea cunoștințelor, formarea deprinderilor și priceperilor menite să conducă la valorificarea procedurală a acestora, adică a competențelor. Se impune astfel o bună colaborare între cadre didactice, elevi și părinți, iar fiecare dintre acești parteneri educaționali trebuie să-și asume

rolurile ce le revin pentru a face față multiplelor provocări ale unei societăți aflate în continuă schimbare.³²

Referitor la actul de predare, rolul activ este deținut de cadrul didactic însuși care, în exercitarea menirii de-a transmite informații și cunoaștere, trebuie să-și asume faptul că se află el însuși în fața unui proces de învățare continuă. Dincolo de acest aspect, marea provocare este dată de faptul că, de la an la an, are de-a face cu diverse clase, iar fiecare clasă, la rândul ei, este formată din elevi ce dețin o eterogenitate de caracteristici provenite din experiențe de viață, moduri de gândire, capacități și stiluri de învățare, motivații și interese diferite³³. Astfel, pentru a obține ceea ce mult dorită unitate în diversitate, trebuie să țină seama în primul rând de așteptările reale ale elevilor care își doresc să beneficieze de explicații concise, de respectarea ritmurilor individuale de învățare, precum și de valorificarea autonomiei în învățare. Doar că, pentru a obține o eficientizare a învățării, profesorul trebuie mai întâi să identifice nivelul de înțelegere a fiecărui elev în parte din momentul prezent, precum și nivelul maxim la care pot fi îndeplinite criteriile de reușită. Acesta este motivul pentru care, la fiecare început de an, parcurgerea materiei trebuie precedată în prealabil de o evaluare inițială prin care profesorul poate identifica punctele forte, dar și lacunele în cunoaștere și înțelegere, iar de aici se pot contura strategiile de învățare potrivite pentru fiecare elev în parte. Dincolo de elementele menite să diferențieze și să personalizeze pe cât posibil actul de predare, profesorul poate pune în practică o serie de modalități generale menite să ofere un sprijin real tuturor elevilor, cum ar fi:³⁴

- a) identificarea ideilor ce trebuie asociate și apropierea lor una de cealaltă în timp și spațiu;
- b) prezentarea conținutului în mod simultan pe cale verbală, vizuală și multimedia;
- c) valorificarea mai multor puncte de vedere menite să lege concepte, proceduri, abilități, fapte.

Toate acestea nu pot fi puse în practică decât într-un mediu de învățare adecvat ce presupune identificarea la nivelul fiecărei clase a nivelului

32 Emil Păun(coord.):”Școala viitorului sau viitorul școlii(Perspective ale educației pandemice)”;Ed.Polirom; București,2022;pag.16-20;

33 Ion Ovidiu Pănișoară:”Profesorul de succes.59 de principii de pedagogie practică”; Ed.Polirom;București,2015;pag.185-210;

34 John Hattie:” Învățarea vizibilă(ghid pentru profesori)”;Ed.Trei;București,2014;pag.207-208;

median specific astfel încât predarea să fie ajustată acestuia. Trebuie totuși avut în vedere faptul că respectiva punere în valoare a legii numerelor mari îi va dezavantaja atât pe elevii foarte buni pentru care predarea este sub nivelul lor de înțelegere, cât și pe cei slabi pentru care predarea este peste nivelul lor de înțelegere. Variantele prin care pot fi diminuate la minim aceste neajunsuri care pot demotiva elevii sunt multiple, dar mai relevante și mai puțin costisitoare ca efort sunt următoarele:

a) distribuirea diferențiată a sarcinilor de lucru astfel încât fiecare elev să aibă satisfacția reușitei;

b) trasarea unei sarcini comune pentru toți elevii, dar aplicată diferențiat ca volum și grad de dificultate;

c) oferirea celei mai grele sarcini de lucru, iar fiecare elev este asistat diferențiat de către profesor.

Din cele menționate anterior, reiese că predarea are menirea de-a susține în permanență învățarea, iar profesorul trebuie să conștientizeze faptul că fiecare lecție supusă actului de predare-învățare va urmări un scop formativ, modelator.

În ce mă privește, doresc totuși să menționez faptul că acest proces menit să creeze un echilibru fin între cooperare și competiție pare a fi ușor diferit în educație comparativ cu orice alt domeniu de activitate. Ideea asupra căreia am reflectat de-a lungul traseului meu profesional derivă din faptul că în lumea oricărui sortiment de marfă există standarde de calitate specifice pentru care se solicită prețuri diferite, iar beneficiarul își asumă atât calitatea, cât și prețul în funcție de dorințe, gusturi și posibilități. În schimb, noi, profesorii, în numele așa-zisei egalități de șanse, pe aceleași coordonate de timp și spațiu, cu salarii situate doar cu puțin peste media din economie, trebuie să producem standarde de calitate inclusiv pentru ceea ce în lumea mărfurilor s-ar numi ofertă personalizată/exclusivistă.

Dincolo de această divagație, pentru ca toate cele menționate anterior să aibă o finalitate concretă, un alt instrument pe care profesorul trebuie să-l folosească în mod onest este acela al evaluării, despre care se poate spune că relaționează atât cu predarea, cât și cu învățarea. Până la urmă, evaluarea este cea prin care se realizează o permanentă monitorizare a decalajelor ce apar între predare și învățare. O evaluare completă și complexă este aceea care monitorizează atât rezultatele de suprafață ale elevilor, cât și pe cele de profunzime.³⁵ Astfel, rezultatele de suprafață cu privire la situația școlară, notele la examene

35 John Hattie: Idem, op.cit; pag.64-66;

sau reducerea abandonului școlar au un impact pe termen relativ scurt în evaluarea activităților actorilor educaționali. Rezultatele de profunzime însă sunt cele generate de motivația intrinsecă ce trebuie încurajată și susținută deoarece acestea reverberează asupra vieții de adult, dar își trag seva din ceea ce școala și familia îi oferă elevului. Pentru ca toate acestea să se întâmple, elevilor trebuie să li se creeze condițiile unei învățări vizibile prin care se măsoară progresele lor reale, concretizate atât în dezvoltarea profesională și personală, cât și în contribuția lor la crearea unei societăți prospere. Această reverberație pozitivă asupra școlii și societății în ansamblu presupune o regândire a mediului educațional românesc³⁶ prin care să se valorifice la un nivel cât mai înalt potențialul creativ al poporului roman. Aici școala trebuie să fie prima care să încurajeze acest potențial, doar că trebuie să fie susținută de o societate care să se lase guvernată doar de principiile unei meritocrații reale.

Bibliografie

1. David, Daniel: “ Psihologia poporului Român”; Ed. Polirom București, 2015;
2. Hattie, John: “Învățarea vizibilă (ghid pentru profesori)”; Ed. Trei, București, 2014;
3. Pănișoară, Ion Ovidiu: “Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică”; Ed. Polirom; București, 2015;
4. Păun, Emil: “ Școala viitorului sau viitorul școlii (Perspective ale educației pandemice)”; Ed.Polirom,2022.

36 Daniel David:”Psihologia poporului roman”;Ed.Polirom;București,2015;pag.202-203;

Utilizarea feedbackului pozitiv pentru obținerea unui răspuns adecvat la stimulii educaționali

Prof. înv. preșcolar Băra Florentina-Diana
Liceul „Gheorghe Surdu” Brezoi

Eseu

Procesul instructiv-educativ din grădinița contemporană, este unul bazat pe răspunsuri optime, la tot ceea ce înseamnă stimuli, oportunități de învățare, atitudini și expresii emoționale la interrelaționare și intrarelaționare (vorbim aici de inteligențele interpersonală și intrapersonală, care asigură echilibrul relațional cu ceilalți și cu sine însuși al copilului) complexitatea zilelor noastre, a predării la momentul actual, regăsindu-se în maniera în care reușim să oferim răspunsuri optime și fluxuri de corectare din mers a întregului proces, prin feedback.

Din experiența personală, cei 14 ani aproape spre 15 încheiați la catedră, alături de un an în care am predat într-un Nursery lodonez din Fulham, am strâns câteva exemple de bune practici, demersuri solide de a preda în acord cu natura pozitivă a celui instruit, prin evidențierea întregilor sale alegeri optime, oferind exemplul pozitiv, pentru a corecta pe cei ce nu respectă indicațiile sau regulile, așteptând ca exemplul oferit să fie urmat și dublat de comportamente stabile, în cadrul grupei, până ce se obține un echilibru, alegerile pozitive, devenind un obicei, o rutină a comportamentului stabil al preșcolarilor.

Pentru a vorbi de reușită în predare, de evoluție în ceea ce privește copiii, puterea lor de a crește exponențial, cu intervenția noastră zilnică, trebuie să vorbim de ceea ce normează activitatea la grupă acel set de reguli, aplicabil oricărui moment de activitate, fie de rutină, tranziție, joc liber, activitate integrată sau experiențială monodisciplinară, activitate outdoor, sau extracurriculară, toate aduc după sine, o multitudine de reguli, ce se transferă în indicații și explicații, precum și în aprecierea aplicării

lor conforme.

Așadar, dacă suntem la semicerc, și în proporție de 70% din copii respectă regulile de așezare pe scăunele sau pe covoraș sau parchet, iar 30% sunt în afara regulilor, nu ne vom îndrepta atenția spre a fi corecta pe cei 30% în mod direct subliniindu-le comportamentul necorespunzător, vom analiza copiii care au un comportament corespunzător (batem palma cu cei care respectă indicațiile), imediat în ceea ce privește copiii din procentul de 30% se va observa copierea comportamentului adecvat, pentru a obține, și acești preșcolari feedbackul pozitiv, pentru că fiecărui copil îi place atenția, iar la noi stă magia, fie punem lumina pe cel care este un exemplu optim, devenind oglindă și model tuturor, fie greșim, sau să zic așa, din grabă, păcătuim, corectându-i pe cei mai energici care se conformează mai greu la activități statice, sau chiar la reguli în general.

Ca feedbackul pozitiv, întărirea alegerilor corecte sau optime oricărui moment la grupă, să devină un obicei stabil, să fie un reper ce îi face pe copii să se alinieze, voluntar cu ceea ce se cere, el trebuie utilizat continuu, în orice moment, iar pentru copiii care primesc des acest feedback să fie mereu dublat de ideea că nu se vrea altceva de la ei decât ceea ce se obține deja, iar în cazul celor ce primesc mai greu, feedback pozitiv având nevoie să copieze, după ce nu au fost conformi regulilor, acele comportamente adecvate, acestora trebuie să le apreciem fiecare parcurs, să le lăudăm pas cu pas fiecare reușită, dar întotdeauna, vom lăuda tot colectivul ce și-a adaptat comportamentul la reguli, niciodată doar pe unul sau unii din copiii ce se încadrează în aceste două categorii de mai sus.

Ca educatoare, am observat, nu de puține ori, nevoia copiilor de a fi în competiție, fie pentru o jucărie, un joc, rândul în cadrul unei activități, ce presupune ca fiecare să realizeze o sarcină și, mai ales o competiție în a obține acea atenție a adultului de la catedră. Sunt copii care caută o manieră pozitivă de a obține atenția, dar și copii care caută atenția cu un comportament neadecvat. Noi avem capacitatea de a clasifica contorizând și notând verbal când copilul a ales corect, iar în momentul când el caută, atenția, trebuie să știe că o va obține doar alegând cu aplecarea spre respectul regulilor, noi fiind acolo să oprim intențiile și comportamentele inadecvate, dar nu să le subliniem și întărim, prin explicarea lor, decât dacă ele sunt periculoase (exemplu: un copil împinge alt copil, pentru o jucărie nu vom lăsa comportamentul nedrept nesancționat, vom realiza o

discuție despre regulile împărțirii jucăriilor, despre cum oferim spațiu și cum ne putem folosi mâinile să îmbrățișăm colegii să îi mângâiem, când au nevoie, mai mult și mai corect decât să îi împingem pentru că poate avea consecințe grave, periculoase).

Nu folosesc pedepse, recompense, folosesc cuvinte, priviri, mimică și gesturi. Am un loc pentru fiecare copil din grupă, în sufletul meu, dar înainte de a îi transforma din ceea ce vin aceștia la grupa mică, în ajutoare de nădejde, pe parcursul celor trei ani, mă uit la fiecare, cu dragoste, cu atenție și cu grijă, dar cel mai mult mă uit cu empatie, fiindcă cei mici sunt ca bulgării de energie și sentiment, au atâtea stări și fluctuații, iar noi trebuie să le fim farul prin care sunt ghidați să ajungă la întâlnirea cu versiunea lor cea mai bună, cea care le potențează, calitățile personale, căci grădinița, este un loc magic, unde fiecare alege să fie ce vrea și să transforme totul prin joc, armonie și bunătate.

Editat și publicat de Casa Corpului Didactic Vâlcea
Bulevardul Nicolae Bălcescu nr. 30
Râmnicu Vâlcea
Vâlcea
Romania
Web: www.ccdvl.ro
E-mail: ccdvalcea@yahoo.com
Tel/Fax: 0350/421398
Director: Prof. Florentina-Adina DOBRETE

Editura NOVA DIDACT

Activitatea CCD
...în imagini

ISSN 2285-1356

9 772285 135005 >

